

Liahona

**Arvien vairāk
pusaudžu dodas
uz templi: Palīdziet
viņiem sagatavoties,
18. lpp.**

**Paskatieties uz savu misiju
ar jaunām acīm, 42. lpp.**

**Kā bīskaps var jums palīdzēt
nožēlot grēkus, 58. lpp.**

**Jēzus teica, lai mīlam visus —
pat kaušļus, 68. lpp.**

*„Lai arī mēs varētu
justies apmaldījušies
savos pašreizējos
dzīves apstākļos,
Dievs apsola Savas
gaismas cerību —
Viņš apsola apgais-
mēt ceļu mūsu
priekšā un parādīt
mums ceļu ārā no
tumsas.”*

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs,
Augstākā prezidija otrais
padomnieks, „Dieva gaismas
cerība”, *Liahona*, 2013. g.
maijs, 70. lpp.

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Mūsu pienākums glābt**
Prezidents Tomass S. Monsons
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Jēzus Kristus dievišķā misija: Radītājs**

GALVENIE RAKSTI

- 12 Pildi labi savu lomu**
Elders Kventins L. Kuks
Laikā, kad palikt anonīmam ir vieglāk kā jebkad agrāk, noteikti principi ir pamatā tam, lai neslēptos aiz maskas un paliktu uzticīgi savai ticībai.

UZ VĀKA

Priekšējais vāks: Koudija Bella foto ilustrācijas.
Aizmugurējais vāks: Koudija Bella foto ilustrācijas.
Priekšējā vāka iekšpusē: iStockphoto/Thinkstock foto ilustrācijas.

- 18 Jaunatne un tempļa derības**
Gerijs un Sjūzena Kārteri
Tagad ir laiks, lai sāktu sagatavot savus bērnus ieiet templī.
- 20 Mūsu diženais misionāru mantojums**
Larene Portere Gaunta un Linda Dekere Lopeza
Visi misionāri, bijušie vai pašreizējie, kalpo ar cerību padarīt citu cilvēku dzīvi labāku.
- 26 Sagatavots kaujas dienai**
Elders Eduardo Gavarets
Šie vienkāršie principi var noteikt mūsu likteni dzīves kaujas laikā.
- 30 Glābšanas darba paātrināšana**
Kļūt par Tā Kunga baznīcas locekli nozīmē tikt aicinātam pilnībā iesaistīties Viņa darbā.
- 34 Kļūstot par miera nesēju**
Metjū D. Flitons
Evaņģēlijs mainīja kāda cilvēka sirdi un saveda kopā viņa ģimeni.

SADAĻAS

- 8 Oktobra konferences piezīmju grāmatiņa: Idejas vispārējai konferencēi**
Tina Spensera
- 9 Mācot no Jaunatnes morāles stiprināšanai: Fiziskā un emocionālā veselība**
- 10 Baznīcas ziņas**
- 38 Pēdējo dienu svēto balsis**
- 80 Līdz mēs atkal tiksimies: Es lādējos . . .**
R. Vals Džonsons

42

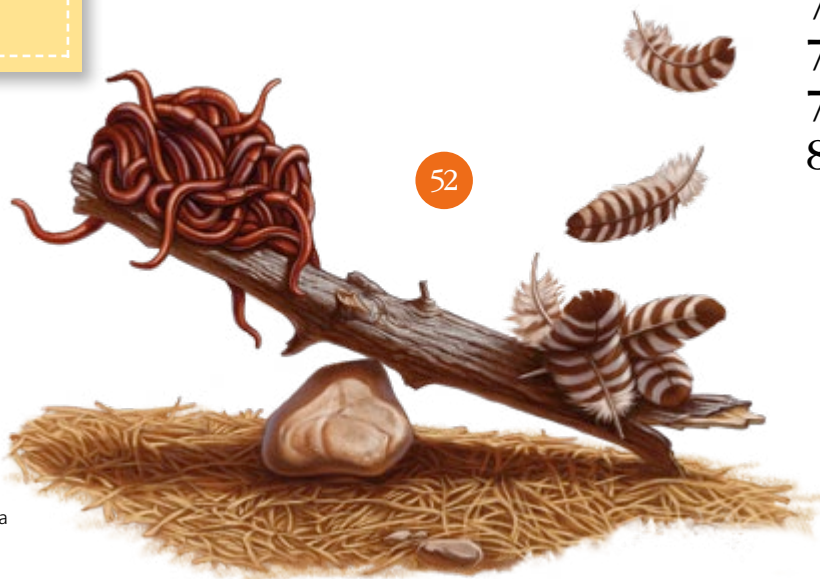
- 42** Kā es varu kļūt par veiksmīgu misionāri?
Lorēna Bangertere Vailda
Mūs visur gaidīja noraidījums, un es zaudēju drosmi. Man bija jāatrod jauna definīcija vārdam „panākums”.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: Dalies ar augli.

- 46** Kļūsti par *Sludini Manu evaņģēliju* misionāru!
Elders Deivids A. Bednārs
Šīs piecas prasības palīdzēs jums kļūt par labāku misionāru.
- 51** Vienkārši pasmaidī un saki: „Nē!”
Heizela Marī Tibjū
Kā es varētu pateikt nē uzņēmuma prezidentam?
- 52** Jaunatnes morāles stiprināšanai: **Esī stiprs, esi veselīgs, esi gudrs!**
Elders Adriāns Očo
Uzvelciet savus sporta apavus un sāciet sportot!
- 54** Ej **Viņa** pēdās
Melisa Zenteno
Process, kurā kļūstam līdzīgi Jēzum Kristum, var šķist augstākā fizika, bet tas sākas ar jūsu pirmo soli.
- 56** Jautājumi un atbildes
Ko jūs teiktu, ja kāds, kurš nav no mūsu Baznīcas, jautātu, kādēļ daži no Baznīcas locekļiem nedzīvo saskaņā ar mūsu standartiem?
- 58** Kāpēc man vajag atzīt savus grēkus savam bīskapam, un kas man ir jādara, lai to izdarītu?
Elders S. Skots Grovs
Grēku nožēlošana ir personīga lieta starp To Kungu un mani. Kāpēc tad man ir jārunā arī ar bīskapu?

52

61

- 61** Aicināt Glābēju ienākt
Elders O. Vinčents Haleks
Glābējs gaida, kad Viņš tiks uzaicināts jūsu dzīvē!
- 62** Tikko iesvētīts diakons
Džeina Makbraida Šoate
Bendžijs uztraucās par Svētā Vakarēdiena izdalīšanu. Vai viņš patiešām to var izdarīt?
- 64** Ceļā: Gaidīšana Ziemas mītnē
Dženifera Medija
- 66** Svētie apmetas Ziemas mītnē
Ārijs Van De Grāfs
- 67** Īpaša liecība: Kā Jēzus Kristus runā ar praviešiem?
Elders D. Tods Kristofersons
- 68** Palīdzot Violetai
Šarlote Meija Šeparda
Violeta vienmēr bija nejauka pret Emmu. Kāpēc Emmai vajadzētu būt jaukai pret viņu?
- 70** Sākumskola mājās: Es dalīšos evaņģēlijā ar visiem Dieva bērniem
- 72** Kamilla no Ņujorkas
- 74** Mūsu lappuse
- 76** Mazajiem bērniem
- 81** Pravieša portrets: Deivids O. Makeijs

2013. GADA OKTOBRIS, 15. SĒJUMS, 2. NUMURS
LIAHONA 10790 153

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais Prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L. Kuks,
D. Tods Kristofersons, Nils L. Andersens

Redaktors: Kreigs A. Kardons

Konsultanti: Šonijs M. Bovens, Bredlijs F. Fosters,
Kristofels Goldens, jaun., Antonijs D. Perkins

Izpilddirektors: Deivids T. Varners

Ģimenu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:
Vincenta A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs,
Larēna Portera Gaunta

Publikāciju asistente: Melisa Zenteno

Rakstu un redakcijas grupa: Sjūzena Bareta,
Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons,
Mindija Reija Fridmena, Lori Fuller, Gerijs H. Garfs,
Dženifera Greisa Džounsas, Maikls R. Moriss,
Ričards M. Romnijs, Pauls Vandenberg

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:
Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dzīva grupa: Dženete Endrjū, Feijs P. Andruss,
C. Kimbals Bots, Tomass Čailds, Nate Gīnes, Kerija Linna C.
Herina, Kolina Hinklija, Eriks P. Džonsens, Skots M. Moijs,
Breds Tirss

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Kevins C. Banks, Konija Bovtorpe
Bridža, Džūlija Bardeta, Braijens V. Džidži, Denīza Kērbija,
Džinija Dž. Nilsona, Geila Tate Rafertija

**Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanas
darbiem:** Džefs L. Martins

Iespieddarbu vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:
liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidziešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, unģaru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiēšu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
saglabātas. Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

October 2013 Vol. 15 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year
(April and October) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada,
\$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā ir raksti un aktivitātes, ko iespējams izmantot ģimenes mājvakārā.
Tālāk seko divas idejas.

KREIGA DAIMONDA FOTOLUSTRĀCIJA

„Kļūsti par Sludini Manu evaņģēliju misionāru”, 46. lpp. Apsveriet iespēju apspriest ģimenē piecas *Sludini Manu evaņģēliju* misionāru rakstura īpašības. Tad centieties izkopt šīs īpašības. Jūs varētu kopā īsi pārlūkot kādu *Sludini Manu evaņģēliju* sadaļu un pārmaiņus ļaut kādam no ģimenes locekļiem mācīt daļu no misionāru pārrunām, kamēr citi gūst iespēju būt par klausītājiem. Jūs varētu apspriest misionāru darba izaicinājumus un apmainīties ar idejām, kā attīstīt tās īpašības, ko aprakstīja elders Deivids A. Bednārs.

„Esi stiprs, esi veselīgs, esi gudrs!” 52. lpp. Pēc tam, kad esat pārskatījuši eldera Adriana Očoā rakstu, apsveriet iespēju ieplānot fizisku aktivitāti, kas ļautu jūsu ģimenes locekļiem kopā būt fiziski aktīviem. Jūs varētu spēlēt sporta spēles vai doties pastaigā. Pārliecinieties, ka jūsu aktivitātes ir piemērotas katra jūsu ģimenes locekļa vecumam un spējām (piemēram, jūs varētu palūgt saviem vecākajiem bērniem palīdzēt jaunākajiem piedalīties aktivitātē). Pēc fiziskās aktivitātes apspriediet ģimenē, kādu labumu sniedz fiziski aktīvs dzīvesveids. Jūs arī varētu plānot pasākumus, lai turpinātu strādāt kā ģimene pie tā, lai sekotu mūsu dzīvā pravieša padomam — rūpēties par savu ķermeni.

JŪSU VALODĀ

Liahona un citi baznīcas materiāli daudzās valodās ir pieejami languages.lds.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Aktivizēšana, 4, 30, 38

Atklāsme, 67

Atzišanās, 58

Baznīcas vēsture, 64, 66

Bērni, 76

Bīskaps, 58

Draudzība, 39, 40, 72

Gatavošanās, 26

Godprātīgums, 12, 51

Grēku nožēlošana, 58

Gudrības vārds, 9, 51, 52

Jēzus Kristus, 7, 76

Kārdinājums, 51, 80

Kristum līdzīgās īpašības,
54

Lamāšanās, 80

Likstas, 42, 64, 68

Makeijs, Deivids O., 81

Mērķi, 12, 54

Miers, 34

Misionāru darbs, 20, 30,

40, 42, 46, 61, 70, 72

Piedošana, 58, 68

Piemērs, 12, 56

Pionieri, 64

Pravieši, 67

Priesterība, 62, 76
Radišana, 7

Sludini Manu evaņģēliju,
42, 46, 54

Standarti, 56, 80

Svētais Gars, 41, 46

Templis, 18, 34

Tiesāšana, 56

Valoda, 80

Veselība, 9, 52

Žēlsirdība, 4, 20, 34, 68

Prezidents Tomass S. Monsons

MŪSU PIENĀKUMS glābt

Pēdējo dienu svētajiem vajadzībai glābt mūsu brāļus un māsas, kuri dažādu iemeslu dēļ baznīcā ir kļuvuši neaktīvi, ir mūžīga nozīme. Vai mēs pazīstam šādus cilvēkus, kas reiz pieņēma evaņģēliju uz dzīvoja atbilstoši tam? Ja pazīstam, tad kāda ir mūsu atbildība viņu glābšanā?

Padomājiet par zudušām avīm starp veciem cilvēkiem, atraitnēm un slimiem. Pārāk bieži viņi atrodas sausā un pamestā „izolācijas tuksnesī”, ko mēs saucam par vientulību. Kad jaunieši pamet mājas, kad veselība pasliktinās, dzīves spars zūd, kad cerību gaisma pamazām nodzīst, viņiem var palīdzēt un viņus var stiprināt ar roku, kas palīdz, un sirdi, kas pazīst līdzjūtību.

Protams, ir arī citi, kurus ir jāglābj. Daži cinās ar grēku, kamēr citi kļūst bailēs, vienaldzībā vai neziņā. Lai arī kāds būtu iemesls, viņi ir norobežojušies no līdzdalības baznīcas dzīvē. Viņi gandrīz noteikti pazudis, ja vien mūsos — aktīvajos baznīcas locekļos — nepamodīsies vēlēšanās glābt.

Kāds, kas parāda ceļu

Pirms kāda laika es saņēmu vēstuli, kuru bija uzrakstījis kāds vīrietis, kas bija aizgājis no baznīcas. Šī vēstule raksturo ļoti daudzus mūsu baznīcas locekļus. Pēc tam, kad viņš bija aprakstījis, kā kļuva neaktīvs, viņš rakstīja:

„Man bija tik daudz, un tagad man ir tik maz. Es esmu nelaimīgs, un man ir tāda sajūta, ka es ciešu neveiksmi it visā. Evaņģēlijs nekad nav pametis manu sirdi, lai arī tas pameta manu dzīvi. Es lūdzu, lai jūs lūgtu par mani.

Lūdzu, neaizmirstiet tos no mums, kas ir šeit, — pazudušos pēdējo dienu svētos. Es zinu, kur ir baznīca, bet dažreiz es

domāju, ka man ir nepieciešams kāds cits, lai parādītu ceļu, iedrošinātu mani, aizdzītu manas bailes un liecinātu man.”

Lasot šo vēstuli, es atcerējos, kā apmeklēju vienu no pasaules lielajām mākslas galerijām — slaveno Viktorijas un Alberta muzeju Londonā, Anglijā. Tur izsmalcinātā rāmī atrodas Melorda Viljama Tērnera 1831. gadā gleznotais šedevrs. Glezna attēlo apmākušos melnus mākoņus un vētrainās jūras trakošanu, kas vēsta par briesmām un nāvi. Gaisma, ko izstaro uz sēkļa uzskrējušais kuģis, ir redzama ļoti tālu. Priekšplānā ir redzama liela glābšanas laiva, kuru mētā putojošās jūras viļņi. Glābšanas laivai ienirstot ne-gaisā, vīri spēcīgi airē. Krastā stāv sieva un divi bērni, kas ir izmirkuši lietū un kurus šūpo vējš. Viņi satraukti, nenolaižot acis, skatās jūras virzienā. Savā prātā es saīsināju gleznas nosaukumu. Es šo gleznu sauca par *Glābšanu*.¹

Dzīves vētrās mums uzglūn briesmas. Vīri un sievietes, zēni un meitenes atklāj, ka ir uzskrējuši uz sēkļa un saskaras ar iznīcību. Kurš vadīs glābšanas laivas, pametot ērtības, mājas un ģimeni, un dosies viņus glābt?

Mūsu uzdevums nav neiespējams. Mēs darbojamies Tā Kunga uzdevumā; mums ir tiesības saņemt Viņa palīdzību.

Savā kalpošanas laikā Skolotājs aicināja zvejniekus Galilejā pamest savus tīklus un sekot Viņam, paziņojot: „Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.”² Pievienosimies vīru un sievu zvejnieku rindām, lai mēs varētu sniegt visu iespējamo palīdzību.

Mūsu pienākums ir sasniegt un glābt tos, kuri ir kļuvuši neaktīvi un vairs nav drošībā, lai viņi varētu tik vesti pie Tā Kunga galda baudīt Viņa vārdu . . . , lai baudītu Viņa Gara

sabiedrību un lai nebūtu vairs „svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime”.³

Mīlestības princips

Es esmu atklājis divus galvenos iemeslus, kas lielā mērā nosaka to, vai cilvēks atgriezies baznīcā un vai mainīs attieksmi, ieradumus un uzvedību. Pirmkārt, cilvēki atgriežas baznīcā, tāpēc ka ir bijis kāds, kurš parādījis viņiem viņu mūžīgās iespējas un ir palīdzējis viņiem nolemt īstenot šīs iespējas. Mazāk aktīvi baznīcas locekļi nevar justies apmierināti ar viduvējību ilgu laiku, kad ir sapratuši, ka viņi var sasniegt izcilību.

Otrkārt, citi atgriežas, tāpēc ka mīļotie vai „vienas valsts pilsoņi ar svētajiem” ir sekojuši Glābēja pamudinājumam un ir mīlējuši savus tuvākos kā sevi pašu,⁴ un ir palīdzējuši citiem īstenot viņu sapņus un mērķus.

Kā katalizators šajā procesā vienmēr ir bijis — un būs — mīlestības princips.

Ļoti reālā nozīmē, tie cilvēki, kas ir uzskrējuši uz sēkļa bangojošā jūrā, Tērnera gleznā, līdzinās daudziem mūsu mazāk aktīviem baznīcas locekļiem, kas gaida, kad tie, kas vada glābšanas laivas, viņus izglābs. Viņu sirdis alkst saņemt palīdzību. Mātes un tēvi lūdz par saviem dēliem un meitām. Sievas lūdz debesis, lai viņu vīri atvērtu sirdis. Dažreiz bērni lūdz par saviem vecākiem.

Tā ir mana lūgšana, lai mums būtu vēlēšanās glābt mazāk aktīvos baznīcas locekļus un atgriezt tiem Jēzus Kristus evaņģēlija prieku, lai viņi varētu kopā ar mums baudīt visu to, ko

piedāvā pilnīga līdzdalība baznīcā.

Sniegsimies pēc pazudušajiem, kas mums ir apkārt, lai tos glābtu, — pēc tiem, kas ir veci, pēc atraitnēm un atraitņiem, pēc slimiem, pēc tiem, kam ir kāda invaliditāte, pēc mazāk aktīviem baznīcas locekļiem un tiem, kas netur baušļus. Padosim viņiem roku, kas palīdz, un atvērsim sirdi, kas pazīst līdzjūtību. Šādi rīkojoties, mēs nesīsim prieku viņu sirdīs un mēs pieredzēsīm lielu gandarījumu, kas rodas, kad mēs palīdzam citiem ceļā uz mūžīgo dzīvi. ■

ATSAUCES

1. Gleznas pilns nosaukums ir *Glābšanas laiva un Menbai iekārta dodas pie kuģa, kas ir uzskrējis uz sēkļa, sūtot (ar zilām ugunīm) briesmu signālu*.
2. Mateja 4:19.
3. Efeziešiem 2:19.
4. Skat. Mateja 22:39.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Apsveriet iespēju pajautāt cilvēkiem, kurus jūs apmeklējat, vai viņi pazīst kādu, kuram sagādā grūtības apmeklēt baznīcu. Jūs varētu izvēlēties vienu cilvēku un apspriest veidus, kādos parādīt viņam mīlestību, piemēram, uzaicinot viņu piedalīties ģimenes mājvakarā vai pusdienās.

Dženas dāvana

Džosija S. Kilpeka

Savā vidusskolas otrajā mācību gadā es izdarīju daudzas nepareizas izvēles. Šīs izvēles noveda pie nopietnām sekām, un es jutos nelaimīga un nolēmu izmantot savu vasaras brīvlaiku, lai sāktu ieviest izmaiņas. Kad skola atsākās, es ēdu pusdienas tualetes kabīnē vai tukšā gaitenī, lai izvairītos no sliktām paziņām, kas gaidīja mani atpakaļ ar atplestām rokām.

Es nekad nebiju jutusies tik vientuļa.

Tad Dievs man pasniedza dāvanu: Viņš sūtīja man Dženu. Viņa nekad mani nenosodīja manu kļūdu dēļ, bet tā vietā

iedrošināja mani turpināt rīkoties pareizi. Tas, ka zināju, ka viņa būs skolā, palīdzēja man turpināt lasīt Svētos Rakstus un stiprināt manu liecību. Kad pienāca izlaiduma laiks, es biju sev pierādījusi, ka esmu apņēmusies mainīties.

Dažreiz es uzdodu sev jautājumu, kur es būtu šodien, ja Džena nebūtu mani sasniegusi. Vai es būtu dzīvojuši atbilstoši saviem principiem bez viņas? Par laimi, es nekad to neuzziņāšu, jo viņa bija tur ar visu savu sirdi, gatava palīdzēt man.

Autore dzīvo Jutā, ASV.

BĒRNI

Veidi, kā glābt

Prezidents Tomass S. Monsons māca, ka mums ir jāsniedz palīdzība citiem, ieskaitot vecākus cilvēkus, atraitnes un atraitņus, slimos, mazāk aktīvus un tos,

kuriem ir vajadzīga īpaša palīdzība. Paskatieties uz attēliem zemāk un apvelciet ar apli tos attēlus, kas parāda jums, ko jūs varētu izdarīt, lai palīdzētu citiem.

Zemāk esošajās rindiņās ierakstiet dažus veidus, kā jūs varat palīdzēt citiem. Lai smeltos idejas, jūs varat izmantot attēlus.

Lūdziet un studējiet šo materiālu, tiecieties saprast, ko runāt ar māsām, kuras apmeklējat. Kā izpratne par Glābēja dzīvi un misiju palielina jūsu ticību Viņam un svētī tos, kurus jūs pārtraugāt? Vairāk informācijas var iegūt reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus dievišķā misija: Radītājs

Šis ir pirmais Apmeklējuma mācības vēstījums no sērijas, kas aplūko Glābēja misijas aspektus.

Jēzus Kristus „radīj[a] gan debesis, gan zemi”. (3. Nefija 9:15.) Viņš to paveica caur priesterības spēku, Debesu Tēva vadībā. (Skat. Mozus 1:33.)

„Cik gan pateicīgiem mums būtu jābūt par to, ka gudrais Radītājs izveidoja Zemi un sūtīja mūs šeit,” teica prezidents Tomass S. Monsons, „. . . lai mēs varētu piedzīvot pārbaudījuma brīdi, iespēju pierādīt sevi, lai kļūtu cienīgi saņemt visu, ko Dievs mums ir sagatavojis.”¹ Kad mēs izmantojam savu izvēles brīvību, lai paklausītu Dieva baušļiem un nožēlotu grēkus, mēs kļūstam cienīgi atgriezties, lai dzīvotu kopā ar Viņu.

Attiecībā uz radīšanu prezidents Dīters F. Uhtdorfs, Augstākā prezidija otrais padomnieks, teica:

„Mēs esam iemesls, kāpēc Viņš radīja Visumu! . . .

Tas ir cilvēces paradokss: salīdzinājumā ar Dievu — cilvēks ir nekas; tomēr Dievam mēs esam viss.”²

Zināšanas par to, ka Jēzus Kristus Zemi radīja mums, tāpēc ka mēs Debesu Tēvam nozīmējam visu, var palīdzēt mums vairo mīlestību pret Viņiem.

No Svētajiem Rakstiem

Jāņa 1:3; Ebrejiem 1:1–2; Mosijas 3:8; Mozus 1:30–33, 35–39; Ābrahāma 3:24–25

ATSAUCES

1. Tomass S. Monsons, „The Race of Life”, *Liahona*, 2012. g. maijs, 91. lpp.
2. Dīters F. Uhtdorfs, „You Matter to Him”, *Liahona*, 2011. g. novembris, 20. lpp.
3. Džozefs Smits, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 171. lpp.
4. *Daughters in My Kingdom*, 171. lpp.
5. Džozefs Smits, *Daughters in My Kingdom*, 169. lpp.

Ticība, ģimene, palīdzība

No mūsu vēstures

Mēs esam radīti pēc Dieva tēla (skat. Mozus 2:26–27), un mums ir potenciāls kļūt par Dieviem. Praviētis Džozefs Smits mudināja māsas Palīdzības biedrībā „dzīvot atbilstoši [savām] privilēģijām”.³ Balstoties uz šo pamudinājumu, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā māsām tika mācīts dzīvot atbilstoši viņu dievišķajam potenciālam, piepildot tos Dieva mērķus, kas viņām ir paredzēti. „Sākot aptvert, kas viņas patiesībā ir, — Dieva meitas, ar iedzimtām spējām mīlēt un rūpēties — viņas sasniedz savu potenciālu, kļūstot par svētām sievietēm.”⁴

„Tagad jūs esat nonākušas situācijā, kurā jūs varat rīkoties atbilstoši tām sajūtām, kuras Dievs ir iedēstījis jūsos,” teica praviētis Džozefs Smits. „Ja jūs dzīvosiet atbilstoši šiem dižajiem un lieliskajiem principiem! Ja jūs dzīvosiet atbilstoši savām privilēģijām, eņģeļus nevarēs atturēt, lai tie būtu jūsu draugi.”⁵

KO ES VARU DARĪT?

1. Kā tas, ka mēs cenšamies saprast savu dievišķo dabu, vairo mūsu mīlestību pret Glābēju?

2. Kā mēs varam parādīt savu pateicību par Dieva radību?

IDEJAS VISPĀRĒJAI KONFERENCEI

Tina Spensera

„Uzmini, kurš atnāks uz vakariņām?”

Piecpadsmiit dienas pirms Vispārējās konferences sākuma mūsu ģimene piekar mūsu zīmi, kas vēsta par spēles „Uzmini, kas atnāks uz vakariņām?” sākumu. Tad mēs pievienojam pēdējās mūsu praviešu, gaišreģu un atklājēju bildes no Baznīcas žurnālu iepriekšējām konferences izdevumiem.

Es sagatavojos, izpētot pravieti, kuru mēs sagaidīsim šovakar. Dažreiz es atrodu dažādus priekšmetus mājas apkārtnē, kas attēlo dažas lietas, kuras es uzziņāju par pravieti, es uzlieku šos priekšmetus uz paplātes. Vakariņu laikā, kad es pastāstu par katru no šiem priekšmetiem, katrs cenšas uzminēt, kurš ir šis pravietis. Citu reizi es izstāstu vienu vai divus stāstus, kurus pravietis pastāstīja

pēdējās Vispārējās konferences laikā.

Es esmu pārsteigta par to, ko mani bērni atceras par mūsu mīļotajiem praviešiem un apustuļiem, un es zinu, ka šī vienkāršā spēle ir vairojusi gan manu mīlestību pret šiem dižajiem vīriem, gan arī zināšanas par viņiem.

Mana konferences runu kopija

Kad elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, un viņa sieva Katija apmeklēja mūsu staba konferenci, māsa Andersena ar mums dalījās kādā stāstā. Viņa teica, ka tad, kad viņi dzīvoja Francijā, visiem saviem bērnam — pat visjaunākajiem — viņa veidoja konferences runu fotokopijas. Viņa bija satriekta, kad uzziņāja, cik maksā fotokopijas, jo tās bija dārgas. Tad viņai prātā iešāvās doma: „Cik liela vērtība

jums ir tam, ka jūsu ģimenei ir praviešu vārdi?”

Šis stāsts patiešām aizkustināja mani, un es pārliecinājos, lai katram mūsu ģimenē būtu sava Vispārējo konferences runu kopija. Mūsu meitas bija patīkami satrauktas. Mēs šīs kopijas izmantojām savos ģimenes mājvakaros un Svēto Rakstu studiju laikā. Man patika vērot, kā viena no manām meitām vienatnē lasīja runas un veica tajās piezīmes ar savu marķieri. Cita meita, kas nesen nokristījās, lūdza man lasīt runas divatā.

Konferences izaicinājums

Savas Palīdzības biedrības stundas laikā es izaicināju katru mūsu pārskatīt pēdējās konferences runas; dažas māsas pārslasīja runas vēlreiz, citas noskatījās runas internetā. Dažas māsas izteicās, ka viņas jutās daudz labāk sagatavojušās gaidāmajai konferencē. ■

Autore dzīvo Vašingtonā, ASV.

FIZISKĀ UN EMOCIONĀLĀ VESELĪBA

Dažiem jauniešiem nespēja pielietot fiziskās sagatavotības principus dzīvē var kļūt par galveno šķērslī tam, lai sadraudzētos un lai nostiprinātu pašapziņu. Vēl vairāk, fiziskā un emocionālā veselība ir ļoti nepieciešams, bet bieži vien nepietiekoši attīstīts aspekts, lai sagatavotos kalpot misijā. Šī izdevuma 52.–53. lpp. elders Adrians Očoā, no Septiņdesmitajiem, apspriež to, kā rūpes par mūsu ķermeni var pasargāt fizisko un emocionālo veselību. Viņš atgādina mums par nepieciešamību vingrot un ievērot Gudrības vārdu (skat. M&D 89), tā lai mēs būtu veselīgāki un laimīgāki. Ja jūs palīdzēsiet saviem bērniem apgūt un pielietot fiziskās un emocionālās veselības principus, tad viņi varēs stiprināt savu pašapziņu un sagatavoties kalpot nākotnē.

Kā elders Očoā saka: „Gādāšana par savu ķermeni nāk par svētību prātam un palīdz atcerēties, ka esam Dieva bērni un ka mēs varam būt pašpārliecināti un laimīgi. Gan mūsu emocionālā, gan fiziskā un garīgā būtība ir savstarpēji saistītas.”

Ieteikumi jauniešu izglītošanai

- Izlasiet eldera Očoā rakstu kopā un izstrādājiet ģimenes fizisko

nodarbību plānu ar specifiskiem, reāliem fiziskās sagatavotības mērķiem.

- Ar saviem pusaudžu bērniem no grāmatas *Jaunatnes morāles stiprināšanai* izlasiet sadaļu par fizisko un emocionālo veselību (25.–27. lpp.). Apspriediet to, ko nozīmē būt emocionāli veselam.
- Nodziediet kopā „Though Deepening Trials” (*Hymns*, nr. 122) un apspriediet to, ko augšāmcelšanās mums māca par mūsu fizisko ķermeņu nozīmi.
- Studējiet Svētos Rakstus, kas ir uzskaitīti šajā rakstā, un apspriediet to, ko tie māca par fizisko un emocionālo veselību.

Ieteikumi bērnu izglītošanai

- Parādiet savam bērnam tempļa attēlu. Apspriediet to, ko nozīmē apustuļa Pāvila mācība, ka mūsu ķermeņi ir „Svētā Gara mājoklis” (1. korintiešiem 6:19), un kā šis zināšanas var mums palīdzēt parūpēties par mūsu ķermeni un prātu.
- Izveidojiet sarakstu ar veselību veicinošām atpūtas aktivitātēm, kurās jūsu bērns gribētu piedalīties kopā ar ģimeni. Tad

SAISTĪTĀS SVĒTO RAKSTU VIETAS

Salamana pamācības 16:32

Daniēla 1:3–20

Lūkas 21:19

Romiešiem 12:1–2

1. korintiešiem 6:19–20

1. tesalonīķiešiem 5:14

Almas 38:12; 53:20

Mācība un Derības 85:15; 89

izveidojiet plānu, kas ļautu padarīt šīs aktivitātes par daļu no ģimenes dzīves.

- Apspriediet, kādā veidā saprast un savaldīt emocijas, ieskaitot dusmas un skumjas. Nodziediet „If You’re Happy” (*Children’s Songbook*, 266. lpp.), „I’m Trying to Be Like Jesus” (*Children’s Songbook*, 78. lpp.) vai kādu citu dziesmu par emocijām un par to, kā izdarīt labu izvēli. ■

Baznīcas locekļi var saņemt informāciju par savu priesterības pilnvaru līniju

Raijens Morgenegs

Baznīcas ziņas

Tagad baznīcas locekļiem tiek piedāvāts jauns pakalpojums, kura ietvaros var saņemt informāciju par savu priesterības pilnvaru līniju. Priesterības pilnvaru līnija parāda ordināciju pēctecību kopš baznīcas pirmsākumiem un Glābēja laikiem līdz pat attiecīgā priesterības nesēja ordinēšanai.

Baznīcas locekļu personīgajā pilnvaru līnijā var tikt iekļauti arī priesterības nesēji, kas ieņem Septiņdesmitā amatu, taču Septiņdesmito amatam netiek veidota atsevišķa pilnvaru līnija. Tāpat arī ordinēto bīskapu un patriarhu priesterības pilnvaru līnija tiek noteikta, izsekojot viņu ordinēšanas pēctecībai augsto priesteru kārtā.

Baznīcas locekļiem tiks sniegta informācija tikai par Melhisedeka priesterības līniju. Informācija par Ārona priesterības līniju nav pieejama. Informāciju par Melhisedeka priesterības līniju katrs var saņemt tikai pats par sevi un saviem nepilngadīgajiem vai misijā kalpojošajiem dēliem. Šie dokumenti nav oficiāli baznīcas pieraksti.

Lai pieprasītu informāciju par savu priesterības pilnvaru līniju, lūdzam rakstīt iesniegumu, norādot savu vārdu un uzvārdu; dzimšanas datumu; baznīcas locekļa pieraksta numuru (kas norādīts uz tempļa rekomendācijas vai kuru var uzzināt, vērsoties pie bīskapijas sekretāra); tā cilvēka vārdu, kurš jūs ordinēja eldera vai augstā priesterā amatā (ja zināms); savu adresi un tālruna numuru vai e-pasta adresi.

Sūtiet iesniegumu pa pastu:

Priesthood Line of Authority

Global Service Center

120 North 200 West

Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA

Fakss: 1-801-240-6816

Tālrunis: 1-800-453-3860, extension 2-3500

Vai sūtiet e-pastu uz lineofauthority@ldschurch.org, tematā norādot „PLA”. Jūs saņemsiet veidlapu, kas jāizpilda un pēc tam jānosūta atpakaļ (šāda veidlapa tiek izsūtīta kā automātiska atbilde uz visiem e-pastiem ar norādi „PLA”). ■

Pilnīgi visu priekšrakstu veicēju priesterības pilnvaru līnijas var izsekot līdz pat Glābējam.

Dejotāji ar vēdekļiem veido skaitli 20, uzstājoties par godu baznīcas divdesmitgadei Mongolijā.

Mongolijā svin Baznīcas divdesmitgadi

Pirmdien, 2013. gada 15. aprīlī, vairāk nekā 300 Mongolijas baznīcas locekļu pulcējās Zaisana kalnā, Ulanbatorā, lai atzīmētu baznīcas 20-to gadadienu Mongolijā. Uzstājās 50 baznīcas locekļu koris, un sanākušie noklausījās 1993. gada ierakstu, kur elders Nīls A. Maksvels (1926–2004) iesvēta Mongoliju evaņģēlija sludināšanai.

Elders Tai Kvok Jens — kādreizējais Āzijas reģiona prezidija loceklis, kurš 1993. gadā pavadīja eldēru Maksvelu uz Mongoliju, — secināja: „Tā Kunga roka ir nerimstoši darbojusies šajā — Viņa vīna dārza — daļā”.

Gadadienai par godu visu nedēļu notika dažādi pasākumi. Misijas salidojums sapulcēja 200 kādreizējo misionāru (līdz šim brīdim kopumā pilnlaika misijā kalpojuši vairāk nekā 1000 mongoļu — turpat vai katrs desmitais baznīcas loceklis Mongolijā). Piektdienas vakarā daudzviet Mongolijā tika noturēti kristību dievkalpojumi — todien kristījās 24 cilvēki. Jauno sieviešu svētbrīdī uzstājās agrākā Jauno sieviešu prezidija locekle Marija N. Kuka, un ģimenes vēstures centra atvērto durvju dienā visiem tika

rādīts video par jauno Family Tree projektu. Vēlāk, kultūras pasākuma ietvaros, mākslinieciskā uzvedumā tika atainota Mongolijas bagātā kultūra un sanākušos priecēja daudzu baznīcas locekļu talanti.

Haiti pēdējo dienu svētie svin gadadienu, palīdzot stādīt kokus

2013. gada 1. maijā Haiti baznīcas locekļi piedalījās plašā valsts mēroga koku stādīšanas projektā. Jau pirmajā projekta dienā tika iedēstīts lērums stādu un turpmāk tiks stādīts vēl vairāk. Projektam noslēdzoties, Haiti zels aptuveni 400 000 jaunu koku, tai skaitā citronu, apelsīnu, kokosriekstu, papaijas koki un ozoli.

Baznīca iegādājās šos kociņus, piedaloties pašreizējā Haiti zemestrīces seku likvidēšanas projektā. Šis projekts sniedz baznīcas locekļiem iespēju kalpot, tā atzīmējot baznīcas trīsdesmito gadadienu šajā salu nācijā. Pirms trim desmitgadēm Haiti apmeklēja prezidents Tomass S. Monsons, kurš tolaik kalpoja par vienu no Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļiem un iesvētīja šo zemi atjaunotā evaņģēlija sludināšanai.

Gadadienas svinībās piedalījās elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu

kvoruma. Viņš prezidēja ceremonijā, kur, godinot baznīcas pirmsākumus Haiti, tika atklāta īpaša piemiņas plāksne.

Baznīca ziedo 453 000 kg pārtikas organizācijai „Feeding America”

2013. gada maijā baznīca, izmantojot savu humānās palīdzības organizāciju Latter-day Saint Charities, ziedoja vairāk nekā vienu miljonu mārciņu (aptuveni 453 000 kg) pārtikas organizācijai Feeding America — lielākajai bezpeļņas bada izskaušanas organizācijai Amerikas Savienotajās Valstīs. Ziedoto pārtikas preču klāstā ietilpa konservi, tai skaitā augļi, dārzeņi un pupiņas, kas tiks izsniegti trūcīgajām ģimenēm dažādās zupas virtuvēs un patversmēs visā Amerikas Savienoto Valstu teritorijā.

Bobs Aikens (Bob Aiken) — organizācijas „Feeding America” prezidents un izpilddirektors — teica, ka šie ziedojumi nodrošināšot aptuveni 625 000 ēdienreizi.

Misionāri un baznīcas locekļi Haiti stāda kokus augstu kalnos, kas slejas pār fonā redzamo Haiti galvaspilsētu — Portoprensū.

DŽEISONA SVENSENA FOTOGRAFĪA

**Elders
Kventins L. Kuks**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Prezidents Deivids O. Makeijs (1873–1970) bieži pieminēja kādu gadījumu no savas misijas Skotijā. Kalpojot misijā, jau pēc pavisam neilga laika viņu sāka mocīt ilgas pēc mājām, un viņš veltīja dažas stundas netālu esošās Stirlingas pils apskatei. Kopā ar pārinieku atgriežoties no pils apmeklējuma, viņi pagāja garām kādai ēkai, virs kuras durvīm akmenī kaltais citāts, kas parasti tiek piedēvēts Šekspīram, vēstīja: „Lai arī kas tu būtu, pildi labi savu lomu.”

Atceroties šo gadījumu, prezidents Makeijs skaidroja: „Vai nu es pats, vai arī Gars manī teica: „Tu esi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis. Vēl vairāk — tu esi šeit kā Tā Kunga, Jēzus Kristus,

*Esiet taisnīgi. Veidojiet ģimeni.
Atrodiet krietnu veidu, kā apgādāt
ģimeni. Kalpojiet savos aicinājumos.
Sagatavojieties satikt Dievu.*

pārstāvis. Tu esi uzņēmies pienākumu pārstāvēt Baznīcu.” Tad es aizdomājos [par to], ko mēs bijām darījuši tajā pēcpusdienā. Mēs bijām nodevušies pils apskatei — jā, mēs bijām guvuši vēsturisku ieskatu un jaunu informāciju, un es par to biju sajūsmā. . . . Taču tas nebija misionāru darbs. . . . Es uzklausīju akmeni kalto vēstījumu, un kopš tā brīža mēs centāties pildīt savu lomu kā misionāri Skotijā.”¹

Šis vēstījums bija tik būtisks un atstāja tik lielu iespaidu uz prezidentu Makeiju, ka kļuva par iedvesmas avotu visam viņa mūžam. Viņš apņēmas darīt labāko, ko spēj, lai arī kāds pienākums viņam tiktu uzticēts.

Izvairies no sev neraksturīgas rīcības

Ņemot vērā jūsu milzīgo potenciālu darīt labu, vai ir kaut kas, par ko es bažījos attiecībā uz jūsu nākotni? Kādu padomu varu jums dot? Pirmkārt, uz katru no jums tiks izdarīts liels spiediens rīkoties sev neraksturīgi — pat uzliekot masku un kļūstot par kādu, kas nemaz neatspoguļo jūsu patieso būtību un to, kādi vēlaties būt.

Mūsu Baznīcas agrīnajos gados pravietis Džozefs, Emma un viņu 11 mēnešus vecie dvīņi, Džozefs un Džūlija, uzturējās Džona un Alises Džonsonu fermā Hairamā, Ohaio. Abi bērni slimoja ar masalām, un Džozefs ar dēliņu gulēja zemā gultā uz rīteņiem, pie ieejas durvīm.

Naktī pa durvīm iebruka vīru grupējums ar melni krāsotām sejām un izvilka pravieti ārā, piekaujot un apvārtot viņu un Sidniju Rigdonu darvā un spalvās.

Vistraģiskākais šī uzbrukuma sakarā bija tas, ka brīdī, kad tēvs tika vilkts laukā no mājas, mazais Džozefs sasaldējās saltajā naktī gaisā. Tā rezultātā viņš pēc dažām dienām nomira.²

Arī tie, kas vēlāk nonāvēja pravieti un viņa brāli Hairamu, bija nokrāsojuši sejas, pūloties slēpt savu patieso identitāti.³

Mūsdienās, kad palikt anonīmam ir vieglāk nekā jebkad agrāk, mums būtu jāņem vērā būtiskie principi, kas liedz maskēties un mudina būt uzticīgiem „tai patiesībai, kuras dēļ bij’ tik daudziem mirt”.⁴

Viens no drošākajiem veidiem, kā pasargāt sevi no sliktas izvēles, ir nemaskēties un nebūt anonīmiem. Ja pieķerat sevi pie domas, ka to vēlaties, lūdzu, atcerieties, ka tas ir

Elders L. Toms Perijs labi pildīja savu lomu, kalpojot Japānā.

briesmu signāls, tas ir viens no pretinieka paņēmieniem, lai jūs darītu to, ko nevajadzētu.

Mūsdienās pieņemts slēpt savu identitāti, anonīmi rakstot naidīgas, dzelīgas vai fanātiskas piezīmes internetā. Dažkārt tas tiek dēvēts par *dedzināšanu*.

Apustulis Pāvils rakstīja:

„Nepievilieties. Ļauna sabiedrība samaitā labus tikumus.

Esiet skaidrā prātā un negrēkojiet; jo daži Dievu nemaz nepazīst.” (1. korintiešiem 15:33–34.)

Ir skaidrs, ka ļauna sabiedrība ietekmē ne tikai personīgo tikumību — ļauna pēdējo dienu svēto rīcība var atstāt negatīvu ietekmi uz tiem, kas nepazīst Dievu un kuriem nav licības par Glābēju.

Izmantot internetu, lai kādu apsmietu, iznīcinātu reputāciju vai parādītu kādu sliktā gaismā, viennozīmīgi ir peļami. Vērojot to, kas notiek sabiedrībā, var secināt, ka, slēpjoties aiz anonimitātes maskas, pastāv lielāka iespēja iesaistīties darbībās, kas iznīcina civilizētu saziņu. Un tādējādi tiek pārkapti arī Glābēja mācītie pamatprincipi.

Glābējs paskaidroja, ka Viņš ir nācis nevis, lai tiesātu pasauli, bet gan, lai glābtu pasauli. Pēc tam Viņš izskaidroja, ko nozīmē tiesāt:

„Gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.

Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti.

Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti.” (Jāņa 3:19–21; skat. arī 17.–18. pantu.)

Taisnīgajiem nav jāmaskējas, lai slēptu savu patieso identitāti.

Rīkojies saskaņā ar savu patieso pārliecību

Jūs rīkojaties saskaņā ar savu patieso pārliecību, veltot laiku lietām, kas stiprina, izkopj raksturu un palīdz līdzināties Kristum. Ceru, ka jūs neuztverat dzīvi galvenokārt kā „jautrību un spēlītes”, bet gan kā laiku, lai sagatavotos satikt Dievu. (Skat. Almas 34:32.)

Brīnišķīgu piemēru, kā pildīt labi savu lomu un attiecīgi izmantot savu laiku, parāda atgadījums no Eldera L. Toma Perija dzīves, kad Otrā pasaules kara beigās viņš kā jūras kājnieks piedalījās ASV militāro spēku īstenotajā Japānas ieņemšanā. Elders Perijs dalījās šajā pieredzē, kad pierakstīja savu īpašo licību par Glābēju.

„Es biju vienā no pirmajām jūras kājnieku grupām, kas pēc miera līguma parakstīšanas pēc Otrā pasaules kara iesoļoja Japānā. Ieiešana izpostītajā Nagasaki pilsētā bija viena no skumjākajām pieredzēm manā dzīvē. Liela pilsētas daļa bija pilnībā nopostīta. Daļa mirušo vēl nebija apglabāti. Mēs kā okupācijas karaspēks izveidojām bāzes posteni un devāmies strādāt.

Situācija bija ļoti drūma, un daži no mums vēlējās darīt vairāk. Mēs devāmies pie mūsu divīzijas kapteiņa un

Viens no drošākajiem veidiem, kā pasargāt sevi no sliktas izvēles, ir nemaskēties un nebūt anonīmiem.

lūdzām atļauju palīdzēt atjaunot kristiešu baznīcas. Valdības ierobežojumu dēļ kara laikā šīs baznīcas bija tikpat kā pārtraukušas savu darbību. Viņu nedaudzās ēkas bija nopietni bojātas. Daļa no mūsu grupas brīvprātīgi pieteicās no darba brīvajā laikā izremontēt un atjaunot šīs baznīcas, lai viņi atkal varētu rīkot kristiešu sanāksmes.

. . . Mēs atradām mācītājus, kuri nevarēja kalpot kara laikā, un iedrošinājām viņus atgriezties pie saviem pienākumiem. Mēs pieredzējām lieliskus brīžus kopā ar šiem cilvēkiem, kad viņi atkal varēja izbaudīt brīvību — dzīvot atbilstoši savām kristiešu tradīcijām.

Dodoties prom no Nagasaki, lai atgrieztos mājās, notika kāds atgadījums, ko es vienmēr atcerēšos. Kāpjot vilcienā, kas mūs aizvestu līdz kuģim, lai atgrieztos mājās, mēs tikām daudzu citu jūras kājnieku izsmieti. Ar viņiem bija viņu draudzenes, lai no tiem atvadītos. Viņi par mums smējās un norādīja, ka esam palaiduši garām visu jautrību Japānā. Mēs esot vienkārši izniekojuši savu laiku, strādājot un atjaunojot sienas.

Kad viņi bija savas izsmiešanas augstākajā punktā, pār nelielo pauguru pie vilcienu stacijas ieradās ap 200 japāņu kristiešu no baznīcām, kuras mēs atjaunojām, dziedot „Onward Christian Soldiers”. Viņi nonāca un apbēra mūs ar dāvanām. Tad viņi nostājās vienā līnijā gar sliežu ceļu. Kad vilciens uzsāka kustību, mēs izstiepām savas rokas un, dodoties prom, vienkārši pieskāramies viņu pirkstgaliem. Mēs nevarējām parunāt; mūsu emocijas bija pārāk sakāpinātas. Taču mēs bijām pateicīgi, ka mēs varējām kaut nedaudz palīdzēt atjaunot kristietību tautā pēc kara.”⁵

Lūdzu, apdomājiet labi, kā izmantot savu laiku, un esiet proaktīvi! Kā redzams eldera Perija piemērā, es nemudinu, lai jūs publiski dižotos ar savu reliģiju vai būtu virspusēji ticīgi. Tas apkaunotu gan jūs pašus, gan Baznīcu. Es runāju par to, lai jūs kļūtu tādi, kādiem jums jāklūst.

Izvirzi krietnus mērķus

Mans trešais padoms saistās ar dažu mērķu nosprašanu, ko jums vajadzētu apsvērt. Aptuveni tolaik, kad kopā ar jūras kājniekiem uz Japānu bija devies elders Perijs, tur

atradās arī prezidents Boids K. Pekers, kurš Otrā pasaules kara beigās dienēja gaisa spēkos.

2004. gadā mēs kopā ar prezidentu Pekeru un citiem devāmies uz Japānu. Tas viņam pavēra iespēju atsaukt atmiņā dažus atgadījumus no dzīves, atskatīties uz pieredzēto un tolaik pieņemtajiem lēmumiem. Ar viņa atļauju es padalīšos ar jums dažās viņa pārdomās un izjūtās.

Prezidents Pekers stāstīja par to, kas notika uz kādas salas pie Okinavas krastiem. Viņš uzskata to par savu kalnu

Prezidents Boids K. Pekers ir ticis svētīts par taisnīgu mērķu izvirzīšanu.

mežonīgajā apvidū. Personīgā sagatavotība un tikšanās ar citiem Baznīcas locekļiem bija stiprinājusi viņa ticību evaņģēlija mācībām. Taču viņam trūka apliecinājuma — nešaubīgu zināšanu par to, ko viņš jau bija sajutis kā patiesu.

Turpmāko iemūžinājis prezidenta Pekera biogrāfs: „Pretstatā tam apliecinājumam un mieram, kuru meklēja, viņš nonāca aci pret aci ar elli, ko bija radījis karš pret nevainīgajiem. Tiecoties pēc nošķirtības un laika pārdomām, viņš kādu dienu uzkāpa augstienē, kas slējās pie okeāna. Tur viņš atrada paliekas no izpostīta zemnieku namiņa un blakus tām — novārtā atstātu saldo kartupeļu lauku. Vīstošo stādu vidū

viņš ieraudzīja noslepkavotas sievietes un viņas divu bērnu likšus. Redzētais pildīja viņu ar dziļām skumjām, kas jaucās ar mīlestību pret paša ģimeni un pret visām ģimenēm.”⁶

Viņš devās uz maiņsardzes bunkuru, lai nodotos apcepei, pārdomām un lūgšanām. Atskatoties uz šo atgadījumu, prezidents Pekers aprakstīja to, ko es sauktu par apstiprināšanu garīgo pieredzi. Viņš sajuta iedvesmu attiecībā uz to, kā viņam būtu jādzīvo. Protams, viņam nebija ne mazākās jausmas, ka viņš tiks aicināts pildīt tādu augstu un svētu aicinājumu kā šobrīd. Viņa vīzija bija kļūt par skolotāju, kurš akcentētu Glābēja mācības. Viņš nolēma, ka dzīvos taisnīgu dzīvi.

Viņš pavisam skaidri aptvēra, ka būs jāatrod taisnīga sieva, lai kopīgi uzaudzīnātu lielu ģimeni. Jaunais kareivis apzinājās, ka viņa karjeras izvēle saistīta ar pieticīgu atalgojumu un ka viņa jaukajai dzīvesbiedrei būs jābūt līdzīgām prioritātēm, un viņai būs jābūt ar mieru iztikt bez dažām materiālajām vērtībām. Māsa Donna Pekere ir bijusi un ir nevainojama dzīvesbiedre prezidentam Pekeram. Kaut arī viņiem nekad nebija pietiekami daudz uzkrājumu, viņi nejutās apdalīti. Viņi izaudzināja 10 bērnus, un tas prasīja upurus. Tagad viņiem ir 60 mazbērni un vairāk nekā 80 mazmazbērni.

Es stāstu to visu tādēļ, ka pārāk bieži mūsu mērķi balstās uz to, kas tiek augstu vērtēts sabiedrībā. Taču būtiskie elementi Baznīcas locekļiem, kas saņēmuši glābšanas priekšrakstus, patiesībā ir diezgan vienkārši: esiet taisnīgi; veidojiet ģimeni; atrodiet krietnu veidu, kā apgādāt ģimeni; kalpojiet savos aicinājumos; sagatavojieties satikt Dievu.

Glābējs mācīja, ka „neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas”. (Lūkas 12:15.)

Stiprini savu valsti un sabiedrību

Papildus personīgajām īpašībām, rakstura iezīmēm un lēmumiem, ja kļūsi par tādu paaudzi, par kādu jums būtu jākļūst, jūs stiprināsiet valsti un sabiedrību, kurā dzīvojat. Jūsu paaudzei būs jāaizsargā taisnīgums un reliģijas brīvība. Jūdaiski kristīgais mantojums, ko esam saņēmuši, ir

Jūdaiski kristīgais mantojums, ko esam saņēmuši, ir ne tikai ļoti vērtīgs — tam ir būtiska nozīme mūsu Debesu Tēva iecerē. Mums tas jāsauglabā turpmākajām paaudzēm.

ne tikai ļoti vērtīgs — tam ir būtiska nozīme mūsu Debesu Tēva iecerē. Mums tas jāsauglabā turpmākajām paaudzēm. Mums jāapvienojas ar labiem cilvēkiem, visu ticību pārstāvjiem, un jo īpaši tiem, kas jūt atbildību par savu rīcību Dieva priekšā. Tie ir cilvēki, kas sapratīs, kādēļ mēs šovakar runājam par to, „lai arī kas tu būtu, spēlē labi savu lomu”. Veiksmīga jūdaiski kristīgo vērtību stiprināšana un reliģijas brīvības vairošana iezīmēs jūsu paaudzi kā dižo paaudzi, kādai tai jābūt.

Nemot vērā grūtības, kādās nonākusi mūsdienu pasaule, Augstākajam prezidijam un Divpadsmit apustuļu kvorumam sevišķi rūp, lai jūs aktīvi piedalītos politiskajos procesos valstī, kurā dzīvojat. Baznīca ieņem neitrālu nostāju politiskajās cīņās un neatbalsta nevienu no kandidātiem vai partijām, taču mēs sagaidām, lai mūsu Baznīcas locekļi piedalītos atbalsta sniegšanā sev tīkamiem kandidātiem un partijām, balstoties uz labas pārvaldības principiem. Mūsu mācība ir skaidra — „godīgi . . . un gudri cilvēki ir uzcītīgi jāmeklē”. (M&D 98:10.)

Mēs jums ļoti uzticamies! Baznīcas vadība patiešām tic, ka jūs varat celt Dieva valstību tā, kā neviena līdzšinējā paaudze. Mēs ne vien mīlam un paļaujamies uz jums, mēs arī lūdzam par jums un dāvājam jums savu svētību. Mēs zinām, ka jūsu paaudzes panākumiem ir būtiska nozīme turpmākā Baznīcas nostiprināšanā un Dieva valstības izaugsmē. Mēs lūdzam, lai jūs labi pildītu savu lomu, izvairoties no maskēšanās, rīkojoties saskaņā ar savu patieso identitāti, izvirzot krietnus mērķus un stiprinot valsti un sabiedrību, kurā dzīvojat. ■

No Baznīcas izglītības sistēmas garīgā vakara jaunažiem pieaugušajiem, kas 2012. gada 4. martā notika Brigama Janga universitātē—Aidaho. Pilns teksts angļu valodā pieejams vietnē lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng.

ATSAUCES

1. Skat. David O. McKay, citēts Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
2. Skat. Mark L. Staker, „Remembering Hiram, Ohio”, *Ensign*, 2002. g. okt., 32, 35.
3. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 24.
4. Skat. „True to the Faith”, *Hymns*, Nr. 254.
5. L. Tom Perry, citēts „Joy — for Us and Others — Comes by Following the Savior”, <http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng>.
6. Skat. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 58–59.

Gerijs un Sjūzena Kārteri

Mums, tempļa darbiniekiem, ir bijusi iespēja satikt jaunos neprecētos, kas ieradās templī saņemt savu dāvinājumu. Mēs atklājām, ka tempļa sagatavošanas seminārs viņiem bija noderīgs, taču taisnīgu vecāku un vadītāju ietekmei bija daudz svarīgāka loma, palīdzot viņiem sagatavoties noslēgt tempļa derības. Mums, vecākiem un vadītājiem, ir ne tikai jāpalīdz jaunatnei sagatavoties pilnlaika misijas kalpošanai, kuras ilgums ir tikai skaitāmi mēneši, bet arī noslēgt un turēt tempļa derības, kas ilgst mūžību. Pirmie soļi tam sākas jau bērnībā.

Bērnu gatavošana

Vecāki saviem bērniem var parādīt tempļa nozīmīgumu, pielūdzot tajā un daloties savā liecībā par tempļa darbu. Pat apgabalos, kur bieži apmeklēt templi nav iespējams, vecāki var iedvest saviem bērniem vēlmi to apmeklēt.

Prezidents Hovards V. Hanters (1907–1995) vecākiem mācīja: „Dalīsimies ar saviem bērniem garīgajās sajūtās, ko mēs gūstam templī. Un mācīsim viņiem nopietnāk un nepiespiestāk to, ko mēs varam pienācīgi pastāstīt par Tā Kunga nama nolūku.”¹ Mūsu bērniem ir jāzina, ka templis ir vieta, kur mēs esam saņēmuši atbildes uz lūgšanām un kur mēs jūtam Dieva mīlestību.

JAUNATNE *un* TEMPLA DERĪBĀS

*Tā kā vecuma ierobežojums
pilnlaika misionāriem tika
pazemināts, desmitiem tūkstošu
jauniešu tagad noslēdz
svētās tempļa derības.*

Vecāki saviem bērniem var arī mācīt gaidīt un būt cienīgiem pašu tempļa rekomendācijai ar ierobežotām tiesībām, kuru viņi var saņemt 12 gadu vecumā, ja vien ir tās cienīgi. Kad šiem jauniešiem pienāk laiks apmeklēt templi, mēs ieraugām prieku un lepnumu, ar kādu viņi tur pasniedz šīs rekomendācijas.

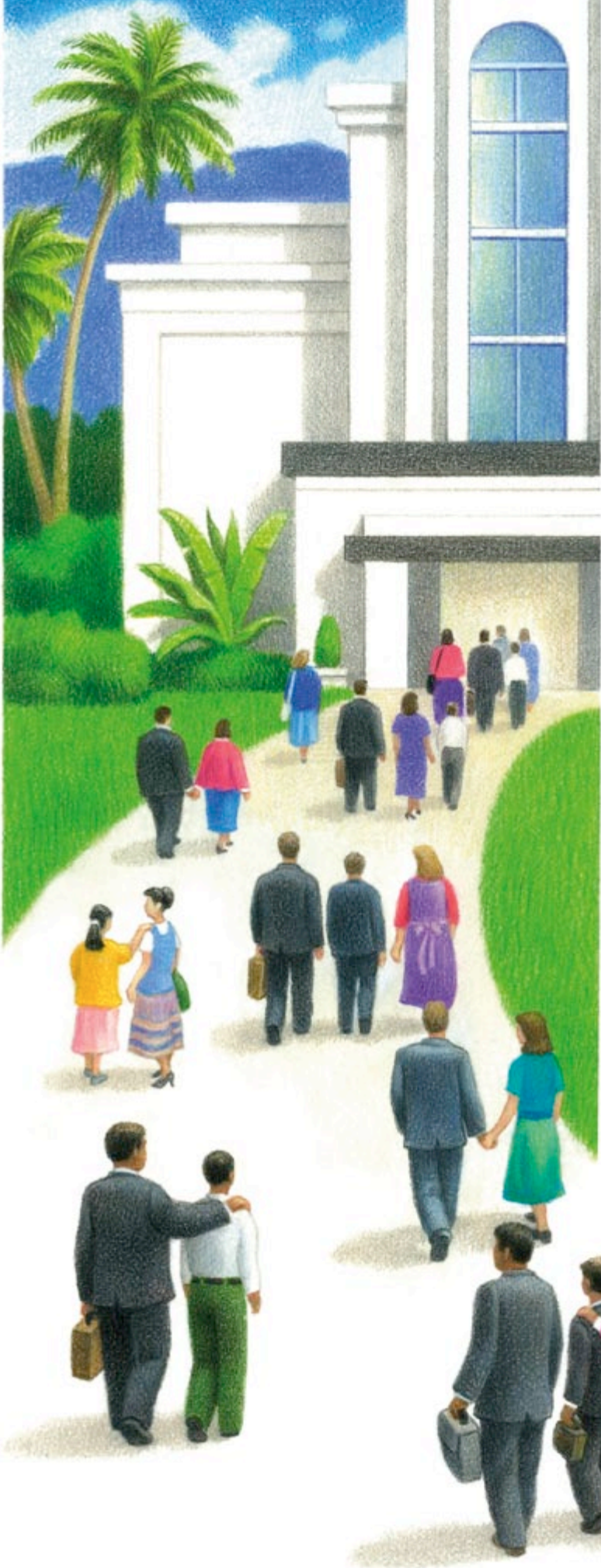
Jaunatnes gatavošana

Vecāki var palīdzēt saviem bērniem iesaistīties ģimenes vēstures pētniecībā, lai tad, kad viņiem paliek 12 gadu, viņi var aiznest ģimenes vārdus

uz templi. Jauniešiem, kas tā dara, elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, ir apsoliļjis: „Pieaugs jūsu mīlestība un pateicība saviem priekštečiem. Jūsu liecība un pievēršanās Glābējam kļūs dziļa un paliekoša. Un es jums apsolu, ka jūs būsiet pasargāti no pretinieka pieaugošās ietekmes.”²

Mēs esam redzējuši daudzus piemērus tam, kā šis solījums piepildās. Kāda jaunā sieviete mums nesen pastāstīja to, ka pēc tam, kad bija atklājusi savas vecāsmātes vārdu, viņa ieradās templī, lai par viņu veiktu tempļa darbu. Viņa teica, kad tika kristīta viņas vietā, viņai radās skaidra sajūta, ka vecāmāte viņu sagaidīs nākamajā dzīvē. Šādas pieredzes stiprina liecības un iedveš vēlmi piedalīties turpmākajos tempļa priekšrakstos.

Daudzi jaunieši saskaras ar kārdinājumu — ģērbties nepiedienīgi. Kad vecāki un vadītāji valkā pievilcīgu, atturīgu apģērbu, jaunatne saprot, ka viņi var darīt tāpat. Jaunatnei ir jāsaprot, ka viņu ģērbšanās un izturēšanās veids pret savu ķermeni var demonstrēt viņu kā mācekļu dabu.

Vecāki var palīdzēt jaunatnei sagatavoties ienākt templī, palīdzot viņiem saprast derības, kuras tur noslēgs. Tempļa derības ietver solījumus: „stingri ievērot tikumības un šķisības likumus, būt žēlsirdīgam, labsirdīgam, iecietīgam un nesamaitātam; veltīt talantus un naudas līdzekļus patiesības izplatīšanai un cilvēces augšupejai; saglabāt nodošanos patiesības labā; un censties visādā ziņā sekmēt svarīgos priekšdarbus, lai Zeme būtu gatava saņemt savu Ķēniņu — Kungu Jēzu Kristu”.³ Vecāki var liecināt par to, ka jaunatne saņems spēcīgas personīgās svētības visas dzīves garumā, ja vien viņi turēs šīs derības, un šīs derības jaunatnei kļūs daudz nozīmīgākas, ja viņu vecāki palīdzēs izprast to, ka gan svētības, gan derības ir sniegtas caur Jēzus Kristus Izpirkšanu.

Pastāv daudz iespēju, kā mēs varam palīdzēt mūsu bērniem un jaunatnei sagatavoties saņemt tempļa svētības. Jo labāk viņi ir sagatavoti, jo ir lielāka iespēja, ka viņi jutīs mieru un Svēto Garu, saņemot savu dāvinājumu, un tādējādi spēs gūt lieliskas garīgas pieredzes. Pacilājošas tempļa pieredzes viņus padarīs par uzticīgākiem Kristus mācekļiem un labākiem misionāriem, kas ir motivēti palīdzēt sagatavoties saņemt svētos tempļa priekšrakstus tiem cilvēkiem, kurus viņi mācīs. ■

ATSAUCES

1. Hovards V. Hanters, „Follow the Son of God”, *Ensign*, 1994. g. nov., 88.
2. Deivids A. Bednārs, „Bērnu sirdis pievērsīsies”, *Liahona*, 2011. g. nov., 26–27.
3. Džeims E. Talmidžs, *Sagatavošanās ienākt svētajā templī* (2009), 31.

MŪSU DIŽENĀIS misionāru mantojums

Visi misionāri, kādreizējie vai šodienas, kalpo ar cerību — padarīt citu cilvēku dzīvi labāku.

Larene Portere Gaunta
un Linda Dekere Lopeza

Baznīcas žurnāli

Mūsdienu misionāri turpina diženo mantojumu — piepildīt Zemi ar zināšanām par To Kungu. (Skat. Jesajas 11:9.) Misionāri no Svētajiem Rakstiem un baznīcas vēstures, sākot ar Ābrahāmu un beidzot ar Pāvilu, Amonu un Vilfordu Vudrofu, ir snieguši spēcīgu paraugu mūsdienu misionāriem.

Mēs visi kā baznīcas locekļi-misionāri vai tie, kas gatavojas kalpot pilnlaika misijā vai kalpo misijā, vai atgriežas no misijas, varam smelties drosmi un iedvesmu no šiem piemēriem.

Mūsu misionāru mantojums no Bībeles un Dārgās Pērles

Vecās Derības misionāri, piemēram, Jona, tika aicināti nogādāt cilvēkiem brīdinājuma balsi. (Skat. Ecēhiēla 3:17–19.) Jonas piemērs parāda grēku nožēlošanas un paklausības nozīmīgumu. Stāsts par Ābrahāmu mums māca par Melhisedeka dzimtu un priesterības spēku.

Jaunās Derības misionāri, piemēram, Pēteris un Pāvils, strādāja, lai saglabātu Jēzus Kristus mācības. Taču, laikam ritot, pasaulē iestājās atkrišana. Dievs atjaunoja evaņģēliju caur pravieti Džozefu Smitu. Tagad mēs strādājam tāpat kā tā laika misionāri, lai saglabātu un dalītos Jēzus Kristus mācībās.

© 2002 DANIELS A. LEVIS

Jona Ninives krastā, Daniels A. Levis. Jona nožēloja grēkus un devās sludināt un apliecināt to, ka Jehova valda it visur un ikvienai tautai sniedz Savu mīlestību. (Skat. Jonas 1–4.)

BRĪDINĀJUMA BALSS

„Tāpēc, ka Tas Kungs ir labs, Viņš aicina Savus kalpus, lai brīdinātu cilvēkus par briesmām. Padomājiet par Jonu. Sākumā viņš bēga no Tā Kunga aicinājuma — brīdināt Ninives ļaudis, kuri savu grēku dēļ neredzēja briesmas. Viņš zināja, ka ļauni cilvēki gadu gaitā ir atraidījuši praviešus un dažreiz tos pat nogalinājuši. Tomēr tad, kad Jona devās uz priekšu ar ticību, Tas Kungs svētīja viņu ar drošību un panākumiem.”

Prezidents Henrijs B. Airings, Augstākā prezidija pirmais padomnieks, „Let Us Raise Our Voice of Warning”, *Liahona*, 2009. g. janv., 3.

Pēteris un Jānis valdnieku priekšā Jeruzālemē, Saimons Veders. Pēteris un Jānis tika atvesti sinedrīja priekšā, un augstais priesteris viņiem stingri pavēlēja: „Mēs esam jums stingri pavēlējuši nemācīt šinī Vārdā, un jūs ar savu mācību esat papildījuši Jeruzālemi. . . . Bet Pēteris . . . atbildēja: „Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem.”” (Apustuļu darbi 5:28–29.)

Apustulis Pāvils, Karela Skreta. Savos ceļojumos pa Mazāziju un tajā laikā zināmo pasaules daļu, kā arī savās vēstulēs Pāvils sniedza spēcīgu liecību par Glābēju.

Melchisedeks svēta Ābrāmu [Ābrahāmu], Valters Reins. Melchisedeks svētīja Ābrāmu (skat. 1. Mozus 14:18–20) un deva viņam priesterību (skat. M&D 84:14). Cītā reizē Tas Kungs parādījās Ābrāmam, sacīdams: „Es esmu nodomājis . . . darīt no tevis kalpotāju, lai nestu Manu Vārdu svešā zemē. . . . Un tu būsi par svētību saviem pēcnācējiem pēc tevis, ka savās rokās tie nesīs šo kalpošanu un priesterību visām tautām.” (Ābrahāma 2:6, 9.)

© GARIJS L. KEPS, NEDRIKST PAVAIROT

NETICĪGO MĀCĪŠANA

„Mosijas dēli . . . devās pie lamaniešiem. Mācot ļaudis, kuru tradīcijas neveicināja garīgo izaugsmi, šie uzticīgie misionāri palīdzēja radīt lamaniešos varenas pārmaiņas. Mēs zinām, ka „visi tie lamanieši, kas noticeja viņu sludināšanai, tika pievērsti Tam Kungam un nekad neatkrita”. (Almas 23:6.)”

Elders Džeims B. Martino, no Septiņdesmitajiem, „Repentance That Brings Conversion”, *Ensign*, 2012. g. sept., 58.

Amons ķēniņa Lamoniya priekšā, *Garijs L. Keps*. Amons, viens no Mosijas dēliem, izglāba ķēniņa Lamoniya ganāmpulkus. Kad ķēniņš vaicāja Amonam, vai viņš ir Dieva sūtīts, Amons atbildēja, ka viņš ir cilvēks, Svētā Gara aicināts, mācīt evaņģēliju „[lamaniešu] ļaudīm, lai tie varētu nonākt pie zināšanām par to, kas ir taisns un patiens”. (Almas 18:34.)

Mūsu misionāru mantojums Mormona Grāmatā

Alma, Amuleks, Mosijas dēli un Samuēls-lamaniets ir tikai daži lielisku misionāru paraugi, kurus mēs atrodam Mormona Grāmatā. Viņi mums parāda grēku nožēlošanas, ticības, paklausības un drosmes piemērus. Mēs, tāpat kā viņi, varam paļauties uz iedvesmu un atklāsmi no Dieva, kas mūs vadīs misionāru kalpošanā.

Viņš atnesa prieka vēstis manai dvēselei,
Valters Reins. Samuēlu-lamanietsi apciemoja eņģelis un atnesa „prieka vēstis [Samuēla] dvēselei” par Glābēja nākšanu. (Helamana 13:6–7.) Pildot savu sludināšanas aicinājumu nefijiešiem, Samuēls uzkāpa uz Zarahemlas pilsētas sienas un šajās prieka vēstīs dalījās ar ļaudīm.

Mūsu misionāru mantojums Mācībā un Derībās

Pēc evaņģēlija Atjaunošanas misionāri bija svarīgi. Misionāri, kā, piemēram, Dans Džouns, Orsons Haidis un Pārlijs P. Prets, dalījās ar Mormona Grāmatu un Jēzus Kristus evaņģēliju. Daži, kā, piemēram, pravieša Džozefa Smita brālis Samuēls, kalpoja savu māju tuvumā. Citi, lai dalītos evaņģēlijā, ceļoja uz tālām vietām, piemēram,

Taizemi, Sendviču (Havaju) salām, Dāniju un Angliju.

Šie pirmie misionāri bieži kalpoja ilgās un daudzkārtējās misijās. Viņi atstāja vecākus, mīlotās, sievas, bērnus un mazbērnus gluži tāpat kā mēs. Šodien viņi kalpo mums kā ticības, drosmes, paklausības, izturības un uzcītības paraugs.

Mormonu sludinātāji, *Arnolds Fraibergs*, balstoties uz *Kristenas Dalsgardes* oriģināldarbu. Šī aina, kur pirmie pēdējo dienu svēto misionāri māca Jēzus Kristus evaņģēliju dāņu ģimenei, kas sanākusi kopā savās lauku mājās, bija tipiski 19. gs. pievēršanas pasākumi. Misionāri arī mācīja ielās un pilsētu sanāksmju namos.

Vilfrids Vudrafs gatavojas kristībām Benbovas saimniecībā, *Ričards A. Murejs*. Ap 1840. gadu *Tas Kungs* aizveda Vilfridu Vudrafu uz Džona Benbovas saimniecību Herfordšīrā, Anglijā. „Tur atrodas cilvēki, kas lūdz par to, lai tiktu atjaunota lietu senā kārtība,” rakstīja Vilfrids. „Tā rezultātā, pēc trīsdesmit dienām, ko tur pavadīju, es nokristīju sešsimt cilvēku. . . . Pēc astoņu mēnešu ilga darba šajā valstī, es atvedu uz baznīcu tūkstoš astoņsimt cilvēku. Kāpēc? Jo tur bija cilvēki gatavi evaņģēlijam.” („Discourse”, *Deseret Weekly*, 1896. g. 7. nov., 643.)

Tikko ieradušies
misionāri kristīja
iezemiešus
Sendviču
(Havaju) salās
jau 1851. gadā.
Šī fotogrāfija ir
datēta ar daudz
vēlāku gadu.

NEDRĪST PAVAIROT

Turpinot mūsu misionāru mantojumu

Kopš 2012. gada oktobra Vispārējās konferences, kad prezidents Tomass S. Monsons paziņoja to, ka jaunie vīrieši un sievietes var doties misijā jaunākā vecumā, desmitiem tūkstošu pēdējo dienu svēto ir devušies misijā.

2013. gada aprīļa vispārējā konferencē elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, sniedza savu liecību par misionāru darbu un iedrošināja katru no mums kļūt par daļu no šī plaukstošā brīnuma, palīdzot uzmeklēt tos, kuri

ir gatavi uz klausīt evaņģēliju: „Tikpat droši, kā Tas Kungs iedvesmo arvien vairāk cilvēku kalpošanai misijā, Viņš atmodina labu un godīgu cilvēku prātus un atver viņu sirdis, lai tie pieņemtu Viņa misionārus. Jūs jau esat viņus iepazīnuši vai vēl iepazīsiet. Viņi ir starp jūsu ģimenes locekļiem un kaimiņiem. Viņi iet jums garām uz ielas, sēž jums blakus skolas solā un sazinās ar jums internetā.” („Tas ir brīnums”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 78.) ■

Daloties evaņģēlijā ielās, *Kens Spensers*. Šie divi misionāri dalās evaņģēlijā ar kādu cilvēku pie grāmatu veikala *Nūbrunsvikā, Ņūdžersijā, ASV*.

PUBLICĒTS AR LAIPNĀ ATĻAUKU NO BAZNĪCAS VESTURES MUZEJA

JŪSU MISIONĀRA PLĀKSNĪTE

„Ja jūs neesat pilnlaika misionārs ar misionāra plāksnīti pie žaketes atloka, tad tagad ir pienācis laiks ierakstīt to savā sirdī — ierakstīt, kā Pāvils teica, „ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu.””

Elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Tas ir brīnums”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 78.

PUBLICĒTS AR LAIPŅU ATĻAUIJU NO BAZNĪCAS VĒSTURES MUZEJA

Lamaneši ziedēs kā roze, Hoselito Hesus Acevedo Garsija. Šī glezna attēlo misionāru darbu starp spāņu valodā runājošiem cilvēkiem: divi misionāri gatavojas mācīt evaņģēliju, bet tikmēr cilvēki pilda savus ikdienas darbus. Limas, Peru templis, kas atrodas starp maziņām mājiņām un vietējiem dzīvniekiem, norāda uz baznīcas izaugsmi.

© IRI, PUBLICĒTS AR DŽEI ING ČEN LAIPŅU ATĻAUIJU.

Nezūdošie misionāri, Dzei Ing Čen. Baznīcas locekļi Taiwānā, tāpat kā baznīcas locekļi-misionāri jebkur citur, cenšas dalīties savā priekā par evaņģēliju un Svētajiem Rakstiem. Uz galda stāv Svētie Raksti un garš zils trauks ar Tapei Taiwānas templā attēlu, kurā atrodas papīra ruļļi.

PUBLICĒTS AR LAIPŅU ATĻAUIJU NO BAZNĪCAS VĒSTURES MUZEJA

Pēdējo dienu svēto misionāri Sjerraleonē, Emūlija Vilsons. 2007. gada 1. jūlijā Fritaunā tika izveidota pirmā misija Sjerraleonē. 2012. gada 2. decembrī Fritauna kļuva par trīs tūkstošo baznīcas stabu.

Elders Eduardo Gavarets
no Septiņdesmitajiem

SAGATAVOTS KAUJAS DIENAI

*Kaut mēs paļaujoties uz Glābēju, To Kungu Cebaotu,
būtu sagatavojušies un kaujas laukā nepakluptu.*

1485. gadā Anglijas tronī valdīja Ričards III. Tas bija politiskās nestabilitātes laiks, un Ričardam vairākkārt nācās aizsargāt savu troni. Taču viņš bija pieredzējis militārs veterāns, drosmīgs un gudrs cīnītājs, kura pakļautībā atradās 8 līdz 10 tūkstošus liela cilvēku armija.

Tajā pašā gadā Henrijs Tjūdors, Ričmondas grāfs, pretendēja uz Anglijas troni, izaicinot un konfrontējot Ričardu vietā, kas deva kaujai nosaukumu, — Bosvorta laukā. Henrijam, atšķirībā no Ričarda, nebija liela cīņas pieredze, un viņa bruņotos spēkos ietilpa tikai 5 tūkstoši karavīru. Taču viņa pusē bija labi padomnieki — augstmaņi, kas jau bija piedalījušies līdzīgās kaujās, tai skaitā pret Ričardu. Uzaustot kaujas rītam, viss norādīja uz to, ka Ričards gūs uzvaru.

1485. gada 22. augusta notikumi ir apkopoti slavenā, dramatiskā leģendā. Tajā rītā karalis Ričards un viņa vīri gatavojās stāties pretī Henrija armijai. Kaujas uzvarētājs kļuvis par Anglijas valdnieku. Īsi pirms kaujas Ričards nosūtīja kalpu pārlicināties, vai viņa mīļākais zirgs ir sagatavots.

„Uzmauc viņam ātri pakavus,” kalps pavēlēja kalējam. „Karalis vēlas jāt ar šo zirgu sava karaspēka priekšā.”

Kalējs atbildēja, ka ir jāuzgaida. „Pēdējo dienu laikā esmu apkaltis visus karaļa armijas zirgus,” viņš atbildēja. „Un tagad man ir jāsameklē vēl dzelzs.”

Nepacietīgais kalps atbildēja, ka viņš nevar gaidīt. „Karaļa ienaidnieki jau tuvojas, un mums viņi ir jāsatiek kaujas laukā,” viņš teica. „Iztiec ar to, kas tev ir.”

Kā tika pavēlēts, kalējs darīja, ko spēja, izkaldams četrus pakavus no dzelzs stieņa. Trīs no gatavajiem pakaviem viņš pienagloja pie zirga kājas. Taču, kad centās piestiprināt ceturto pakavu, viņš aptvēra, ka ir aprūkušās naglas.

„Man ir nepieciešama vēl viena vai divas naglas, un paies kāds laiks, līdz es tās izkalšu,” viņš sacīja kalpam.

Taču kalps vairs nevarēja gaidīt. „Es jau dzirdu taures skaņas,” viņš paziņoja. „Vai vari izmantot to, kas tev ir pieejams?”

Kalējs atbildēja, ka darīs, ko spēs, taču viņš nevar apgalvot, ka ceturtais pakavs turēsies pie zirga kājas.

„Vienkārši piesit to,” kalps pavēlēja. „Un pasteidzies, vai arī karalis būs dusmīgs uz mums abiem.”

Drīz sākās cīņa. Pulcinot savus vīrus, Ričardsāja pa lauku uz priekšu un atpakaļ, cīnoties un iedrošinādams viņus ar saucieni: „Virzieties uz priekšu! Virzieties uz priekšu!”

Paskatoties pāri laukam, Ričards pamanīja, ka daži no viņa vīriem atkāpjas. Baidoties no tā, ka arī citi karavīri varētu sākt atkāpties, viņš auļoja uz pārrāvuma vietu, lai vīrus iedrošinātu. Taču, pirms viņš tos sasniedza, viņa zirgs paklupa un nokrita, nometot karali zemē. Karaļa izmīsušo auļu rezultātā nokrita viens no zirga pakaviem — notika tas, no kā baidījās kalējs.

Ričards uzlēca kājās, tikmēr viņa zirgs piecēlās un aizauļoja. Henrija armijai gūstot virsroku, Ričards augstu gaisā māja ar zobenu, kliegdams: „Zirgu! Zirgu! Atdošu savu karaļvalsti pret zirgu!”

Taču bija jau par vēlu. Ričarda vīri jau muka bailēs no Henrija tuvojošās armijas, un kauja tika zaudēta. Kopš tā laika cilvēki skandina šādu pantīņu:

ATCERIETIES MAZĀS LIETAS

„Klausiet praviešu mācībām, kurām Kristus vēlas, lai jūs sekotu. Neatsakieties no laimīgas nākotnes, izvēloties īsceļus, bet piemērojiet drošus evaņģēlija principus. Atcerieties, ka mazas lietas vedina uz lielām lietām. Šķietami niecīga neapdomība vai nolaidība laika gaitā var izraisīt lielas problēmas. Turpretī vienkārši, pastāvīgi un krietni ieradumi vedina uz bagātīgi svētītu dzīvi.”

Elders Ričards G. Skots, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Lai mājās valdītu miers”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 29.

*Bez naglas tika pazaudēts pakavs,
Bez pakava tika pazaudēts zirgs,
Bez zirga tika zaudēta kauja,
Bez uzvaras kaujā tika zaudēta karaļvalsts,
Un tas viss notika, jo nebija pakavam naglas.¹*

Nostiprinot savus principus

Pārdomājot šo stāstu, es domāju par to, kā dažreiz tik vienkāršs apstāklis kā slikti piesista pakava nagla var novest līdz tādām vēstures notikumu pavērsienam. Šo trūkstošo naglu mēs varam pielīdzināt evaņģēlija principiem. Evaņģēlija principu un ar tiem saistīto vērtību un paradumu trūkums cīņā pret kārdinājumiem un ļaunumu var mūs atstāt bezspēcīgus kaujas laukā.

Kādu ieradumu pietrūkst mūsu pašu un ģimenes dzīvē? Vai mēs atstājam novārtā personīgās un ģimenes lūgšanas? Uzcītīgu Svēto Rakstu studēšanu? Regulārus ģimenes mājvakarus? Pilnas desmitās tiesas maksāšanu? Kalpošanu mūsu brāļiem un māsām? Sabata dienas ievērošanu? Tempļa darbu? Mīlestību pret savu tuvāko?

Katrs no mums var ieskatīties sevī un atrast to, kā mums pietrūkst, — kuru principu vai paradumu mums vajadzētu nostiprināt stingrāk savā un mūsu ģimenes dzīvē. Kad

esam šo principu vai paradumu atraduši, tad ar centību un apņēmību mēs varam *iedzīt naglu dziļāk* — dzīvojot pēc šī principa daudz pilnīgāk un labāk sagatavojot sevi un savu ģimeni atbalstīt to, kas ir pareizs.

Mācībā un Derībās Tas Kungs pamāca: „Ņemiet glābšanas bruņu cepuri, un Mana Gara, kuru Es izliešu pār jums, zobenu, un Manu vārdu, ko Es atklāšu jums, un . . . esiet uzticīgi, līdz Es nākšu.” (27:18.)

Saviem uzticīgajiem kalpiem Glābējs ir apsolījis: „Viņu roka būs Mana roka, un Es būšu viņu vairogs un viņu aizsargs; un Es apjozišu viņu gurnus, un viņi vīrišķīgi cīnīsies par Mani; . . . un ar Sava sašutuma uguni Es pasargāšu tos.” (M&D 35:14.)

Mums ir vienmēr jāatceras, lai gan „zirgu . . . sakopj kaujas dienai”, kā tas ir rakstīts Salamana pamācībās, taču „uzvara nāk tikai no Tā Kunga” (21:31). Sekosim Moronija aicinājumam „[nākt] pie Kristus un [tapt] [pilnveidotiem] viņā”. (Moronija 10:32.) Un kaut mēs, paļaujoties uz Glābēju, To Kungu Cebaotu, būtu sagatavojušies un nepakluptu kaujas laukā cīņā pret ļaunumu. ■

ATSAUCE

1. Skat. „For Want of a Horseshoe Nail”, red. Viljams Dž. Benets, *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories* (1993), 198–200.

Glābšanas

DARBA PAĀTRINĀŠANA

Kad mēs aicinām citus, mīlam citus un kalpojam citiem, mēs kļūstam par patiesiem Jēzus Kristus mācekļiem un palīdzam paātrināt glābšanas darbu.

Lai arī valda liels prieks, ka pilnlaika misionāri tagad darbojas tiešsaistē un vada ekskursijas sanāksmju namos, tomēr šīs izmaiņas ir tikai pavisam neliela daļa no lielā glābšanas darba. Daudz svarīgāk ir tas, kā mēs — baznīcas locekļi — iekļaujamies lielajā glābšanas darba paātrināšanas kopainā. Mums netiek prasīts iesaistīties jaunā programmā. Vienkārši mēs tiekam mudināti būt par patiesiem Jēzus Kristus mācekļiem. Mūsu uzdevums ir nodoties tam, lai mīlētu un kalpotu apkārtējiem — atbalstītu grūtībās nonākušu kolēģi, uzaicinātu draugus uz kristībām, palīdzētu kaimiņam dārza darbos, ielūgtu neaktīvu baznīcas locekli vakariņās vai palīdzētu kaimiņienei ģimenes vēstures izpētē. Tie visi ir dabiski un priekpilni veidi, kā ieaicināt citus savā dzīvē un līdz ar to arī evaņģēlija gaismā mazaktīvos draudzes locekļus un tos, kuri nav no mūsu baznīcas. Patiesībā dalīšanās ar citiem jautros un svētos mirkļos no savas dzīves ir visiedarbīgākais veids, kā ikviens no mums var „[strādāt Jēzus Kristus] vīna dārzā cilvēku dvēseļu glābšanai” (M&D 138:56).

Kas ir glābšanas darbs?

Glābšanas darbs ir Debesu Tēva darbs „īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi” (Mozus 1:39). Šajā svarīgajā darbā ietilpst baznīcas locekļu misionāru darbs, jaunpievērsto aktivitātes uzturēšana, mazaktīvo draudzes locekļu aktivizēšana, tempļa un ģimenes vēstures darbs un evaņģēlija mācīšana.¹ Mēs pārāk bieži domājam, ka tie ir nesaistīti evaņģēlija aspekti. Taču 2013. gada 23. jūnija *pasaules mēroga vadītājiem paredzētā pārraidē par glābšanas darbu* elders Rasels M. Nelsons, no Divpadsmit apustuļu kvorumā, mācīja: „Šis darbs patiesībā ir nedalāms. Šie pūliņi nav nošķirami, viss ir daļa no glābšanas darba.”²

Frāze „Glābšanas darba paātrināšana”, kas ir iepriekšminētās pārraides atbalsta mājaslapas nosaukums (hasteningthework.lds.org), sasauca ar Tā Kunga solījumu: „Lūk, es pasteidzināšu Savu darbu Savā laikā.” (M&D 88:73.)

DEVIDA STOKERA FOTOGRAFĪJA

Būtiski priesterības priekšraksti — kristības, konfirmācija, vīriešu ordinēšana priesterībā un tempļa priekšraksti — ir kā kilometra stabiņi mājupceļā pie mūsu Debesu Tēva. Piedaloties glābšanas darbā, mēs ejam pa šo derību ceļu un iedvesmojam uz to arī citus.

Baznīcas locekļi strādā kopā ar misionāriem priesterības atslēgu vadībā

Ir pienācis laiks pievērsties pamatprincipam, atzīstot, ka kļūt par Tā Kunga baznīcas locekli nozīmē tikt aicinātam

pilnībā iesaistīties Viņa glābšanas darbā. Stabu prezidentiem un bīskapiem ir piešķirtas priesterības atslēgas, lai vadītu misionāru darbu viņu pārraudzītajās baznīcas vienībās³, un viņi palīdz baznīcas locekļiem darīt to, kas jādara patiesiem Kristus mācekļiem — dalīties evaņģēlija gaismā. Misiju prezidentiem ir priesterības atslēgas, kas dod iespēju vadīt viņu pārraudzībā esošo misionāru darbu.⁴ Pilnlaika misionāri tiek apmācīti, lai varētu mācīt tos, kuri ir gatavi pieņemt evaņģēliju. Misionāri palīdz draudzes locekļiem viņu misionāru darbā, nevis otrādi. Tādējādi pilnlaika un draudzes misionāri

darbojas kā partneri, ienesot evaņģēliju to cilvēku dzīvēs, kurus Tas Kungs ir sagatavojis tā pieņemšanai.

Pārraides laikā prezidents Tomass S. Monsons teica: „Ir pienācis laiks, lai baznīcas locekļi un misionāri vienotos kopīgā darbā un strādātu Tā Kunga vīna dārza, lai vestu cilvēku dvēseles pie Viņa. Viņš ir sagatavojis līdzekļus, lai mēs varētu dalīties evaņģēlijā daudz un dažādos veidos, un Viņš palīdzēs mums mūsu darbā, ja vien mēs rīkosimies ticībā, lai paveiktu Viņa darbu.”⁵

Elders Nīls L. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kvorumā, runāja par mīlestības nozīmi. Viņš teica: „Mēs strādājam kopā ticībā un vienotībā, ticot, ka Tas Kungs vadīs mūsu soļus, un esot vienoti cits ar citu un misionāriem, un mūs vienmēr motivē mūsu mīlestība [pret Jēzu Kristu], mīlestība citam pret citu un mīlestība pret tiem, kuriem kalpojam.”⁶

Bīskapijas padome vada, bīskapijas misijas vadītāji koordinē

Bīskapa vadībā bīskapijas padome veicina, atbalsta un saskaņo bīskapijas locekļu pūliņus, plānojot un vadot glābšanas darbu savā bīskapijā.⁷

Bīskapijas misijas vadītājs kā bīskapijas padomes loceklis „veicina bīskapijas pūliņus atrast, mācīt un kristīt klausītājus. Šo darbu viņš veic ar pilnlaika misionāru darbu.”⁸

Uzrunājot bīskapijas misijas vadītājus, elders Nelsons teica: „Palīdziet [misionāriem] aizpildīt viņu dienas kārtību ar jēgpilnām mācīšanas iespējām, lai viņiem vairs nebūtu laika klauvēt pie durvīm, meklējot cilvēkus, kurus mācīt.” ...[Jūs] esat vienojošā saikne starp misionāriem, bīskapijas padomi un bīskapijas locekļiem.”⁹

Patiesā panākumu mēraukla

Kā pēdējo dienu svētie mēs esam svētīti ar iespēju dzīvot laikā, kad Tas Kungs paātrina Savu darbu. Tā kā Dievs ir sūtījis mūs uz zemes tieši šajā laikā ar noteiktu mērķi, mēs spējam paveikt vairāk, nekā paši domājam. Kamēr vien mēs laipni un mīloši sniegsimies pretī tiem, kam nepieciešama mūsu draudzība un palīdzība, mēs necietīsim neveiksmi. Mēs gūsim panākumus misionāru darbā, sekojot iedvesmai, kas ienāk prātā un sirdī, un vienkārši ieicinot citus mūsu evaņģēlijam pievērstajā dzīvē. Mūsu panākumu mēraukla ir šādu aicinājumu izteikšana, nevis tas, vai cilvēki kristās un kļūst par aktīviem baznīcas locekļiem. Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, runāja par izcilo misionāru armiju, kas tagad uzsāk misionāru darbu, sakot: „Tikai no mums pašiem ir atkarīgs brīdis, kad varēsim teikt: „Šeit viņi nāk.” Mums visiem ir jāplāno un jāizmanto šie debesu sūtītie resursi visefektīvākajā veidā, kāds vien iespējams.”¹⁰

Mums visiem ir pienācis laiks daudz skaidrāk izprast savu lomu glābšanas darba paātrināšanā. Padarot baznīcas locekļu misionāru darbu, jaunpievērsto aktivitātes uzturēšanu, mazaktīvo baznīcas locekļu aktivizēšanu, tempļa un ģimenes vēstures darbu un evaņģēlija mācīšanu par dabisku savas dzīves sastāvdaļu, mēs piedzīvosim milzīgu prieku un tīksim apveltīti ar garīgajām dāvanām, kuras mums nepieciešamas, lai stiprinātu baznīcu šajā 21. gadsimtā. ■

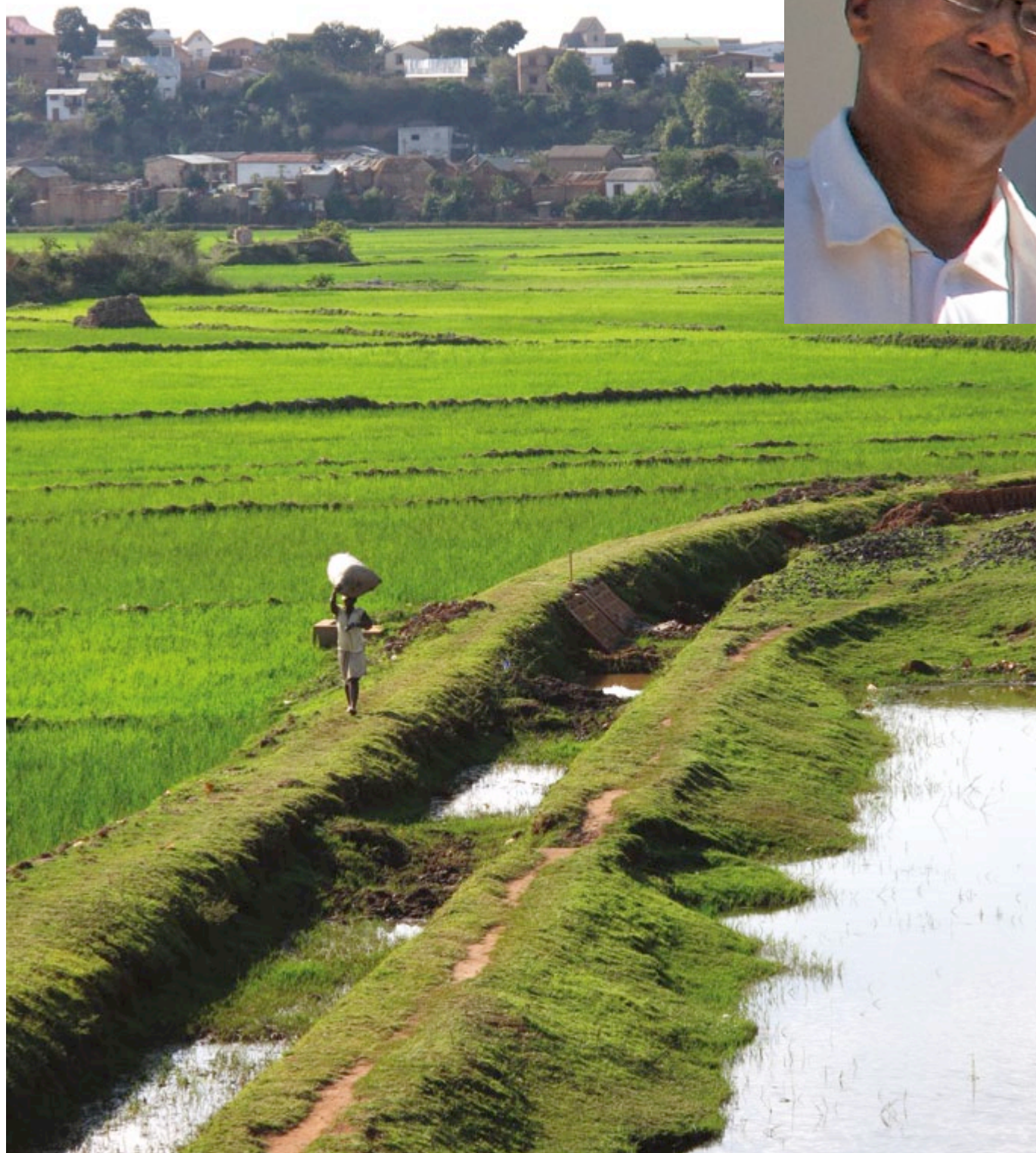
ATSAUCES

1. Skat. *Handbook 2: Administering the Church* (2010. g.), 5. nodaļu.
2. Rasels M. Nelsons, *Glābšanas darbs: pasaules mēroga pārraide vadītājiem*, 2013. gada 23. jūnijs hasteningthework.lds.org.
3. Skat. *Handbook 2*, 5.1.6; 5.1.9.
4. Skat. *Handbook 2*, 5.1.6.
5. Tomass S. Monsons, *Glābšanas darbs*, hasteningthework.lds.org.
6. Nīls L. Andersens, *Glābšanas darbs*, hasteningthework.lds.org.
7. Skat. *Handbook 2*, 5.1.2.
8. *Handbook 2*, 5.1.3.
9. Rasels M. Nelsons, *Glābšanas darbs*, hasteningthework.lds.org.
10. Džefrijs R. Holands, *Glābšanas darbs*, hasteningthework.lds.org.

Lai noskatītos video pārraidi *Glābšanas darbs: pasaules mēroga pārraide vadītājiem* kādā no 26 valodām, apmeklējiet hasteningthework.lds.org. Šī pārraide ir atrodama arī arhīvā lds.org/broadcasts, kur pieejama 59 valodās. Grāmata *Handbook 2: Administering the Church* ir pieejama 29 valodās lds.org/manual/handbook.

**Rodžera
Randrianarisona
mācekļa ceļš
aizsākās, uzņemot
misionārus savā
taksometrā.**

KLŪSTOT • PAR miera cilvēku

*Templis, misijas un kalpošana
palīdzēja Rodžeram un viņa
ģimenei virzīties uz to, lai
kļūtu par mūžīgo ģimeni.*

Metjū D. Flitons

Baznīcas žurnāli

Rodžers Randrianarisons zināja, ka viņa ģimenes dzīvei kaut kas pietrūkst. „Es lūdzu Dievu, lai Viņš man palīdzētu atrast, kurp vest savu ģimeni,” viņš teica. „Es vēlējos vadīt savu ģimeni labā virzienā, kas izvestu uz pareizās takas.”

Viņš bija nobažījies par to, kā audzināt savus trīs bērnus — dēlus Randrianandriju un Sedinirinu, kā arī meitu Nirinu. Viņš bija nelaimīgs sava straujā rakstura dēļ, kas noveda pie sarežģījumiem ģimenē. Viņš vēlējās būt laipnāks vecāks.

„Es nolēmu, ka jāmainās ir man, jo pamanīju par kādu cilvēku es esmu kļuvis,” viņš teica.

Dažus gadus iepriekš Rodžers bija zaudējis savu celtniecības biznesu, un tagad strādāja par taksometra šoferi Antananarivo, Madagaskarā. Kādu dienu viņš savā taksometrā veda divas māsas misionāres.

„Iekāpušas mašīnā, māsas vaicāja manu vārdu un to, vai man ir ģimene,” viņš teica. „Viņas man jautāja, vai es zinu, kas ir Dievs, un vai es Viņu lūdzu.”

Brauciena laikā misionāres kopā ar Rodžeru dziedāja dziesmas un uzaicināja viņu uz baznīcu. Viņš vairākas reizes mēģināja doties uz baznīcu, taču nekādi nevarēja ieplānot to savā grafikā, un tā viņš pazaudēja kontaktus ar misionāriem.

Kādu dienu, aptuveni piecus mēnešus vēlāk, Rodžers strādāja mājās, kad viņš izdzirdēja divus misionārus sarunājamies ar kādu cilvēku aiz žoga. Rodžers zināja, ka viņi nāks runāt ar viņu. Viņš jūta, ka uz jebkuru misionāru uzdoto jautājumu viņam būtu jāatbild apstiprinoši.

Kopīga ģimenes evaņģēlija studēšana ir palīdzējusi Randrianarisonu ģimenei satuvināties.

Kad misionāri bija ar sevi iepazīstinājuši, viņi vaicāja, vai viņš zina, kas ir Dievs. Jā. Vai viņš vēlētos lūgt Dievu? Jā. Vai viņš vēlas runāt ar misionāriem? Jā. Kad? Tagad. Misionāri pateica, ka atgriezīsies pēc 20 minūtēm. Atgriežoties viņiem līdzī bija baznīcas loceklis, kurš dzīvoja kaimiņos.

Mēneša laikā misionāri mācīja Rodžeru viņa mājās vairākas reizes. Tā kā viņa ģimene bija dzirdējusi negatīvas atsauksmes par baznīcu, viņi nevēlējās mācīties kopā ar misionāriem. Pēc tam, kad Rodžers veselu mēnesi bija mācījies par evaņģēliju, viņš kopā ar misionāriem devās uz baznīcu. Laipnā uzņemšana atstāja uz viņu lielu iespaidu. „Baznīcas locekļi mani uzņēma tā, it kā jau ilgu laiku mani pazītu,” viņš teica.

Rodžers atgriezās mājās no baznīcas un paziņoja savai ģimenei, ka pēc mēneša kristīsies, un viņi var paši izvēlēties, pievienoties baznīcai vai ne. Viņi lūdza pagaidīt, lai varētu viņam pievienoties. Viņi sāka apmeklēt sanāksmes un arī bija patīkami pārsteigti.

Rodžera vecākā dēla Randrianandrija pirmais baznīcas apmeklējums atstāja uz viņu paliekošu iespaidu. „Pirmo reizi ierodoties baznīcā, mani pārsteidza pazemīgie cilvēki,” viņš teica. „Pirmkārt, viņi bija apģērbusies baznīcai

atbilstoši. Tad es atklāju, ka viņi tur ir kāda mērķa labad, ne tikai lai izrādītos citu cilvēku priekšā.”

Visa Randrianarisonu ģimene tika kristīta 2003. gada 20. februārī. Nīrinai tobrīd bija 8 gadi, Sedindirnam — 17 un Randrianandrijam — 19 gadi. Ģimene pārstāja strādāt svētdienās un dzīvi pēc evaņģēlija noteica par prioritāti.

Pārmaiņas

„Pēc kristībām es pamanīju daudzas pārmaiņas mūsu mājās,” teica Arelina, Rodžera sieva. „Tās ir kļuvušas par garīgām mājām, un, dzīvojot pēc evaņģēlija, mēs esam saņēmuši tik daudz svētību — kā laicīgās, tā arī garīgās.”

No laicīgās perspektīvas, Rodžers ir pateicīgs Debesu Tēvam par to, ka Viņš palīdzēja atjaunot viņa biznesu. Pēc divu gadu taksometra šofera darba un dažādiem gadījuma darbiem, ko viņš veica, lai varētu uzturēt savu ģimeni, Rodžers sāka saņemt celtniecības līgumus. „Es ticu, ka Dievs mani vienmēr svētī, ja es nolemju Viņam sekot,” viņš teica.

Taču dēli stāsta, ka lielākās pārmaiņas viņi ir ievērojuši sava tēva raksturā. Viņi tagad viņu raksturo kā pazemības un laipnības paraugu. Rodžers teica, ka evaņģēlijs viņu pārliecināja par to, ka ir jāmainās. Kopš viņš sāka to studēt, Rodžers ir centies piepildīt savu dzīvi ar labām lietām.

„Pateicoties evaņģēlija mācībām, es nekad nezaudēju savaldīšanos,” viņš teica. „Es dažreiz sastopos ar dusmu izaicinājumiem, taču evaņģēlijs ir manā sirdī, galvā un dvēselē. Tas man palīdz būt mierīgam.”

Kad rodas strīdu situācijas, Rodžers ir tas, ka nomierina ģimenes locekļus un atgādina viņiem rīkoties tā, kā to darītu Glābējs.

„Mans tēvs ir kļuvis pazemīgs un tagad ar mīlestību rūpējas par mūsu ģimeni,” teica Sedinirins. „Kad es raugos uz to, kā viņš ir mainījies, es esmu tik ļoti pateicīgs par Debesu Tēvu, par evaņģēliju un par to, ka esam baznīcas locekļi.”

Mūžīgā ģimene

2006. gadā, pateicoties Vispārējā tempļa apmeklētāju palīdzības fonda atbalstam, Rodžers un Arelina devās uz Johanenburgu, Dienvidāfrikā, lai tiktu saistīti templī.

No 2009. līdz 2011. gadam Sedinirins un Randrianandrijs kalpoja Dienvidāfrikas misijā: Sedinirins — Keiptaunā un Randrianandrijs — Johanenburgā. Viņi vēlējās kalpot misijā arī tāpēc, lai palīdzētu citām ģimenēm mainīties — tieši tāpat, kā mainījās viņu ģimene.

„Šāds brīnums var notikt, un tas notika, pateicoties tam, ka misionāri ieradās mūsu mājās,” teica Randrianandrijs. „Tādēļ man ir vēlme paveikt to pašu kādas citas ģimenes labā kaut kur citur.”

Šis lēmums atnesa vēl vienu svētību Randrianarisona ģimenei. Gan Sedinirins, gan Randrianandrijs deviņas dienas kopā uzturējās Johanenburgas misionāru apmācību centrā. Rodžers tajā laikā noorganizēja lidojumu uz Dienvidāfriku kopā ar Arelinu un viņu meitu Nirinu, lai visa ģimene varētu tikt saistīta templī. Nirina, kurai tajā brīdī bija 14 gadu, teica, ka ir

grūti raksturot šo pieredzi un to, ko viņa sajuta.

„Tas stiprināja manu ticību un palīdzēja justies tuvāk Dievam,” viņa teica.

Šobrīd šīs ģimenes locekļi strādā pie tā, lai stiprinātu apkārtējos. Rodžers ir savas bīskapijas bīskaps. Arelina strādā Sākumskolā ar programmu „Ticība Dievam”. Sedinirins ir staba lietveža palīgs. Randrianandrijs ir bīskapijas lietveža palīgs. Nirina ir bīskapijas muzikālā diriģente.

Evaņģēlijs ir atbilde uz Randrianarisonu ģimenes lūgšanām viņu mājās. Tas ir dziedējis vecās sāpes, viņus satuvinājis un sniedzis iespēju būt kopā mūžīgi. Tas ir iemācījis Rodžeram mīlēt. „Ģimenes dzīve,” viņš teica, „ir mīlestības pilna dzīve.” ■

Ceļojums uz Dienvidāfrikas Johanenburgas templi kopīgai saistīšanai ir stiprinājis Randrianarisonu ģimeni.

TEMPĻA APMEKLĒTĀJU PALĪDZĪBAS FONDS

„Joprojām pasaulē ir reģioni, kur tempļi atrodas tālu no mūsu baznīcas locekļiem, un viņi nevar atļauties tik tālu ceļot, lai tur nokļūtu. Tādēļ viņi nespēj baudīt svētības un mūžīgās svētības, ko sniedz tempļi. Lai palīdzētu, mums ir pieejams, tā saucamais, Vispārējais tempļa apmeklētāju palīdzības fonds. Šis fonds nodrošina vienu tempļa apmeklējumu tiem, kuri citādi nespētu tikt uz templi, taču kuri izmisīgi ilgojas pēc šādas iespējas. Ikviens, kurš vēlas ziedot šim fondam, var vienkārši ierakstīt nepieciešamo informāciju parastajā ziedojumu kvītī, kas katru mēnesi tiek iedota bīskapam.”

**Prezidents Tomass S. Monsons,
„Mums atkal tiekoties”,
Liahona, 2011. g. nov., 5.**

VAI METJŪ ATGRIEZĪSIES?

Mūsu bīskapijā bija spēcīga jauno vīriešu grupa, taču mūsu dēļ Metjū sadraudzējās ar kādu puisi, kurš nebija baznīcas loceklis un kuram, tāpat kā viņam, ļoti patika mašīnas un viss mehāniskais. Diemžēl šis puisis nāca no ģimenes, kur reliģija nebija augstā vērtē. Viņa vecāki ļāva savās mājās iedzert un uzsmēķēt, un viņiem nešķīta, ka ir svarīgi būt morāli šķīstam.

Lai gan Metjū bija ieguvis augstāko skautu rangu, viņš nepiedalījās apbalvošanas ceremonijā, jo bija pārstājis dzīvot saskaņā ar skautu standartiem. Es savācu vienkopus visus viņa skautu apbalvojumus un tos ierāmēju. Es noglabāju to, cerot, ka kādudien viņš to spēs novērtēt. Lidz sešpadsmit gadu vecumam Metjū jau bija sācis smēķēt, dzert un lietot narkotikas. Viņš pameta skolu un uzsāka kopdzīvi ar draudzeni. Dažu

turpmāko gadu laikā mēs redzējāmies pavisam reti.

Mēs bijām izmisumā. Mēs nezinājām, vai viņš kādreiz atgriezīsies pie savas ģimenes un ticības, taču attiecībās ar šo savu, neceļos noklīdušo, dēlu nolēmām sekot Almas piemēram. Alma turpināja milēt savu dēlu un ticībā lūdza, lai viņš tiktu „vests pie patiesības atziņas” (Mosijas 27:14).

Mēs pastāvīgi lūdzām, lai Tas Kungs iejauktos Metjū dzīvē, un izmantojām katru iespēju ar vārdiem un rīcību parādīt, cik ļoti viņu mīlam. Kad viņš ienāca mājās, mēs neteicām neko tādu, ko viņš varētu uztvert kā kritizēšanu vai tiesāšanu. Mēs vienkārši izrādījām prieku, ka varam viņu satikt.

Kādudien Metjū pārnāca mājās un teica, ka gribot parunāt. Viņš teica, ka ballītē esot saticis meiteni, kura uzdevusi jautājumus par baznīcu. Pirms viņš paguvis pateikt, ka vairs

nezina atbildes, vārdi paši sākuši nākt pār lūpām. Viņš atskārtis, ka atbild uz meitenes jautājumiem, kolīdz viņa tos uzdod. Metjū teica, ka neatcerējies, ka būtu kādreiz apguvis sacīto, taču tobrīd zinājis, ka viņa teiktais ir patiesība. Viņš prātojis, kādēļ gan šobrīd dzīvo tā, kā dzīvo, ja vēl joprojām tic evaņģēlijam.

Pēc trīs dienu ilgām padziļinātām pārdomām viņš nolēma atstāt aiz muguras ierasto dzīvi. Viņš nāca pie mums, lai lūgtu palīdzību sākt visu no gala.

Metjū piezvanīja savam brālēnam, kurš tolaik dzīvoja citā štatā un bija pārvarējis līdzīgas grūtības, un piedāvāja dzīvot kopā. Brālēns piekrita, un Metjū kopā ar viņu sāka apmeklēt baznīcas sanāksmes un satikās ar bīskapu, lai lūgtu viņa palīdzību grēku nožēlošanas procesā. Viņš sajuta apkārtējo mīlestību un atbalstu un no jauna kļuva par aktīvu baznīcas locekli.

Pēc kāda laika viņš satika jauku, cienīgu jauno sievieti. Viņi iemīlējās un tika salaulāti templī.

Kad viņiem piedzima pirmais bērniņš, es devos viņus apciemot un paņēmu līdzi rāmīti, kuru biju izgatavojis viņa skautu apbalvojumiem. Viņš jutās aizkustināts un lepni piekāra to pie istabas sienas labi redzamā vietā.

Mūsu dēlam neparādījās eņģelis, kā tas bija ar Almu, jaunāko. Taču Mateja atgriešanās pie patiesības bija tikpat brīnumaina. ■

Autors anonīms

Es savācu vienkopus visus viņa skautu apbalvojumus un tos ierāmēju. Es noglabāju to, cerot, ka kādudien viņš to spēs novērtēt.

ES BIJU MĀJĀS

Reiz kāda kalpošanas projekta ietvaros es kopā ar citiem ārstiem devos uz Ruandu, lai sniegtu medicīnisko palīdzību. Pēc divām nedēļām, tuvojoties ceļojuma noslēgumam, mani piemeklēja spēcīgas ilgas pēc mājām. Man trūka savas ģimenes, savas ērtās gultas un savu māju.

Pēdējā svētdienā, ko pavadīju Āfrikā, man radās iespēja izkārtot savu grafiku tā, lai varētu apmeklēt baznīcu. Kaut gan tolaik mūsu baznīca Ruandā vēl nebija oficiāli atzīta, es atradu informāciju par sanāksmju laiku un norādījumus, kā tur nokļūt, baznīcas mājas lapā.

Un cik neparasti bija šie norādījumi! „Ejiet pa bruģakmens ceļu gar ministrijas ēku. Meklējiet atvērtus vārtus. Pēc tam kāpiet lejup pa kāpnēm.”

Sekojošiem norādījumiem, tālumā izdzirdēju kādas labi zināmas garīgās dziesmas piedziedājumu. Es nokāpu pa pakāpieniem, un manas ausis sasniedza vārdi no dziesmas „Tik drošs ir tas pamats” (*Garīgās dziesmas*, Nr. 40). Pakāpieni veda uz nelielu ēku, kur pie durvīm drūzmējās

dučiem smaidošu cilvēku. Lai gan šajā draudzē bija svešinieks, es uzreiz sajutu piederību. Dučiem Ruandas brāļu un māsu panācās man pretim, lai paspiestu roku, un tajā pašā mirklī nospiedošā vientulības nasta mani atstāja — es biju mājās!

Es iegāju ēkā un apmeklēju tipisko trīs stundu sanāksmju kopu, kas ne ar ko neatšķīrās no sanāksmēm manā bīskapijā Kalifornijā. Ārona

Lai gan šajā draudzē bija svešinieks, es uzreiz sajutu piederību. Dučiem Ruandas brāļu un māsu panācās man pretim, lai paspiestu roku.

priesterības nesēji iznēsāja Svēto Vakarēdienu, uzrunas bija vērstas uz Glābēju, un pat Svētdienas skolas stunda bija tā pati, ko tonedēļ mācīja manā bīskapijā.

Bet pats būtiskākais bija tas, ka visas šīs sanāksmes piepildīja Tā Kunga Gars. Tas Kungs pavisam noteikti labvēlīgi smaidīja pār šiem labajiem cilvēkiem, kuri no visas sirds centās Viņam kalpot. Es uzzināju, ka vēl pirms gada dievkalpojumu šeit apmeklēja pavisam nedaudz ruandiešu. Taču tobrīd es saskaitīju vairāk par 100 klātesošo, un puse no tiem bija smaidoši bērni.

Man šķiet, ka tagad, kad Ruanda ir atvērta misionāru darbam, misionārus gaida lieli panākumi, jo Svētais Gars liecinās arvien pieaugošam ruandiešu klausītāju skaitam, ka šī atjaunotā baznīca ir Dieva valstība uz visas Zemes un katra kontinenta, ka tā ir domāta visiem cilvēkiem un katram Dieva bērnam. Cik gan pateicīgs es esmu par baznīcu, neatkarīgi no tā, vai tā atrodas Kalifornijas centrālajā piekrastē vai pie bruģakmens ceļa Centrālāfrikā! ■
Stīvens Seinsburij, Kalifornija, ASV

KĀDĒĻ JŪS PĀRCĒLĀTIES UZ REKSBURGU?

Pēc tam, kad gadu desmitiem ilgi bijām dzīvojuši vietā, kur baznīcas locekļi bija minoritāte, mēs ar vīru pārcēlāmies uz apdzīvotu vietu Reksburgā, Aidaho štatā, ASV, kur dzīvoja tikai divas ģimenes, kas nebija no mūsu ticības. Mums palaimējās, jo ievācāmies kaimiņos vienai no tām.

Kad pirmoreiz piebraucām pie mūsu jaunās mājas, mūsu kaimiņš plāva mauriņu. Mēs ar vīru pārgājām pāri zālājam, lai iepazītos. Es pasniezdu roku sveicienam un pajautāju: „Kādēļ jūs ar ģimeni pārcēlāties uz Reksburgu?”

„Mana darba dēļ, un mēs arī īpaši meklējam tādu pilsētu, kur cilvēkiem būtu jāuzzina par Kristu,” viņš atbildēja.

Es jutos tā, it kā man sejā tiktu ielieta auksta ūdens šalts, taču tik un

tā pasmaidīju. Nolēmu, ka neatkarīgi no tā, ko sacīs vai darīs mūsu jaunais kaimiņš, mēs kļūsim par *labākajiem* kaimiņiem, kādi šai ģimenei bijuši. Sakarsmē ar viņiem mēs vienmēr centīsimies būt laipni, mīloši un apdomīgi, gluži kā Glābējs.

Turpmāko astoņu gadu laikā mūsu ģimenes piedalījās daudzās kopīgās aktivitātēs. Kaimiņa sieva saņēma uzaicinājumus un apmeklēja Palīdzības biedrības pasākumus. Viņa uzaicināja mani, līdz ar daudzām mūsu pēdējo dienu svēto kaimiņienēm, uz kristīgu sieviešu pasākumu, ko sponsorēja viņas baznīca. Mēs ar vīru tikām ielūgti uz viņu bērnu deju un klavieru koncertiem. Viņu ģimene tika aicināta uz kaimiņu kopīgajām maltītēm un svētkiem. Un viņu vecākie bērni zvanīja

mums, ja nevarēja sazvānīt savus vecākus, lai kāds pēc darba atvestu viņus mājās.

Vecāki satraucās par to, lai viņu bērniem pārāk neiepatiktos pēdējo dienu svētie, tādēļ neļāva saviem dēliem pievienoties mūsu bīskapijas skautu programmai. Taču mūsu mājas tika uzskatītas par drošu vietu, kur ļaut bērniem spēlēties, kad pie mums ciemojās mūsu mazbērni.

Ikreiz, kad mūsu kaimiņi centās palīdzēt mums saskatīt mūsu „maldu ceļus”, mēs atgādinājām viņiem, ka izjūtam vislielāko cieņu pret viņu ticību un to, kā viņi dzīvo un audzina savus bērnus. Un tad piebildām, ka sagaidām tādu pašu cieņu arī pret savu ticību, jo arī tā balstās uz Glābēja mācībām.

Kad kaimiņiene centās parādīt, ka starp mūsu ticībām plešas dziļa un nepārejama aiza, apgalvojot, ka pēdējo dienu svētie tic „citam Kristum”, es atgādināju viņai, ka mēs abas ticam tam, ka Viņš ir dievišķs un mīlēts Dieva Dēls. Galu galā mums izveidojās sirsnīgas un draudzīgas attiecības.

Kaimiņu ģimene pārcēlās uz citu dzīvesvietu, nepievienojoties mūsu baznīcai. Taču, ja tagad viņi var teikt: „Mēs dzīvojām starp mormoņiem, un viņi ir labi, cienjami un patiesi sirsnīgi cilvēki,” es justu, ka mēs esam guvuši panākumus, būdami par labiem kaimiņiem, un palīdzējuši viņiem kļūt atvērtakiem un godīgākiem attiecībā uz to, kā viņi vērtē pēdējo dienu svētos. ■

Sandra Raša, Aidaho, ASV

Nolēmu, ka neatkarīgi no tā, ko sacīs vai darīs mūsu jaunais kaimiņš, mēs kļūsim par labākajiem kaimiņiem, kādi šai ģimenei bijuši.

KASTE AR FOTOGRĀFIJĀM

Pirms vairākiem gadiem, kopā ar vīru vedot atkritumu kravu uz vietējo izgāztuvi, ievēroju, ka viena no tur strādājošajām darbiniecēm paceļ kasti, lai iemestu to atkritumu dedzinātavā. Pēkšņi kaste saplīsa un no tās izkrita dažas fotogrāfijas.

To redzot, mani pārņēma spēcīga sajūta, ka man jāiet un jādabū šī kaste ar fotogrāfijām. Es izlēcu no mašīnas, lai palīdzētu savākt fotogrāfijas. Mēs abas ar šo darbinieci jutām, ka fotogrāfijas izmestas kļūdas pēc, un es pārliecināju viņu, lai viņa man tās atdod, lai es varētu mēģināt uzmeklēt kādu, kuram tās būtu vajadzīgas.

Pārskatot simtiem kastē salikto fotogrāfiju, es atradu aploksni, kas bija adresēta kādam cilvēkam Varburgā, Albertā, Kanādā. Vairāku turpmāko gadu garumā es uzrakstīju dažas vēstules cilvēkiem ar minēto uzvārdu, taču tā arī nesaņēmu nekādu atbildi.

Kad mūsu ģimene ieguva pieeju internetam, es atklāju, ka Varburgā darbojas vēstures biedrība. Es paprasīju, vai kāds no tur strādājošajiem varētu atpazīt vārdus, ko biju uzgājusi fotogrāfiju aizmugurē.

Pēc mēneša mums piezvanīja kāds vīrs, ar kuru bija sazinājies vēstures biedrības pārstāvis. Viņš teica, ka netālu no mums dzīvojot viņa māsa, un lūdza, vai mēs varētu parādīt bildes viņai. Mēs, protams, atbildējām apstiprinoši.

Nākamajā dienā pie mums apskatīt fotogrāfijas ieradās Floids un Beta Havtorni — pēdējo dienu svētie. Kad

atvēru kasti, brālis Havtorns norādīja uz augšējo bildi, sakot: „Re, te viņš ir!” Tā bija māsas Havtornas vectēva fotogrāfija.

Aplūkojot bildi pēc bildes, brālis un māsa Havtorni stāstīja mums par fotogrāfijās attēlotajiem cilvēkiem. Havtorni šaubījās, ka šīs bildes būtu izmetis kāds no viņu radniekiem, un viņiem nebija ne jausmas, kā

šīs fotogrāfijas nonākušas līdz izgāztuvei.

Man bija spēcīga sajūta, ka Debesu Tēvs ir palīdzējis man atgriezt fotogrāfijas Havtornu ģimenei. Es liecinu, ka ģimenes vēstures darbs ir viens no svarīgākajiem mūsu dzīvē. Ja mēs vēlamies darīt šo darbu, Tas Kungs mums palīdzēs. ■

Sindija Hedžija, Alberta, Kanāda

Pēkšņi kaste saplīsa un no tās izkrita dažas fotogrāfijas. To redzot, mani pārņēma spēcīga sajūta, ka man jāiet un jādabū šī kaste ar fotogrāfijām.

Kā es varu kļūt par **VEIKSMĪGU** misionāri?

Lai arī cik ļoti mēs ar pārinieci nopūlējāties, visi mūsu vēstījumu noraidīja. Kas mums bija jādara, lai kļūtu par veiksmīgām misionārēm?

Lorēna Bangertere Vailda

Biju pavadījusi misijā mazliet vairāk par gadu, kad iestājās īpaši grūts laiks. Drūmā un pelēcīgā sezona bija pašā plaukumā — aukstā ziema tik tikko vērtās pavasarī. Un, lai arī cik ļoti mēs ar pārinieci nopūlējāties, visi, kurus uzrunājām, tūlīt pat noraidīja mūsu vēstījumu. Tiekoties ar citiem misionāriem, uzzinājām, ka viņu darbs iet pilnā sparā. Es neredzēju nevienu iemeslu, kādēļ mums tā neveicas. Biju misijā pietiekami ilgi, lai būtu labi apguvusi valodu, mēs ar pārinieci bijām labas draudzenes, mums bija uzticības pilnas attiecības ar baznīcas locekļiem, un mēs centāmies sekot Garam un pilnībā ievērot misijas likumus.

Taču, lai cik ļoti pūlējāties, mūs visur gaidīja noraidījums. Pēc nedēļām ilgas neveiksmes es ļāvos rūgtumam. Beigu beigās kādas plānošanas apspriedes laikā iesaucos: „Kāda tam visam jēga? Tāpat neviens mūsos neklausīsies!” Mana pāriniece, kura

uz visu raudzījās pozitīvāk, vienkārši teica: „Mēs izvirzām mērķus, lai parādītu ticību. Mēs izvērtējam sasniegtos mērķus, lai uzskaitītu savas svētības.”

Domājot par viņas atziņām, es sapratu, ka, izvērtējot misionāru darba panākumus, esmu lietojusi nepareizu mērauklu. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmatā* ir sniegts veiksmīga misionāra apraksts¹, un es sapratu, ka visas šajā sarakstā minētās lietas ir misionāru pašu ziņā. Es nevarēju ietekmēt to, vai cilvēki manā misijā pieņems evaņģēlija vēstījumu, taču es varēju ietekmēt to, par kādu misionāri izvēlos būt. Mana pāriniece man parādīja, ka lielāka ticība Jēzum Kristus un lielāka pateicība par Viņa svētībām palīdzēs man saskatīt, ka daudzējādā ziņā es jau esmu veiksmīga misionāre.

Ticība izgaismo brīnumus

Es izjutu pazemību, atskāršot, ka man trūkst ticības. Cenšoties saskatīt

jomas, kurās varētu stiprināt savu ticību, atklāju, ka, redzot, ka viss neiet tā, kā plānots, esmu ļāvusies mazdūšībai. *Sludini Manu evaņģēliju* vēsta: „Nezaudē drosmi, citādi tava ticība vājināsies. Ja tu pazemināsi savas gaidas, tava efektivitāte kritīsies, vēlme veikt misionāru darbu vājināsies, un tev būs grūtāk sekot Svētajam Garam.”² Es sapratu, ka esmu ļāvusi neveiksmēm vājināt savu ticību.

Es sāku lūgt pēc tā, lai mana sirds mainītos un es iegūtu lielāku ticību. Es paļāvos arī uz solījumu, kas dots Mormona 9:21: „Katram, kas tic Kristus, nešaubīdamies ne nieka, viss, ko tas lūgs Tēvam Kristus Vārdā, tiks viņam dots; un šis solījums ir visiem, līdz pat pašiem zemes galiem.” Šis solījums vedināja mani dedzīgāk lūgt par tām svētībām un brīnumiem, pēc kuriem mēs ar pārinieci jutām nepieciešamību, vienmēr beigās piebilstot: „Lai notiek Tavs prāts.” Šis lūgšanas palīdzēja ar lielāku ticību pieņemt

KĻŪSTI PAR VEIKSMĪGU MISIONĀRU!

Tu vari zināt, ka esi veiksmīgs misionārs, ja tu

- jūti, ka caur tevi citiem liecina Svētais Gars.
- mīli cilvēkus un vēlies, lai viņi tiktu glābti.
- esi nevainojami paklausīgs.
- izkop Kristum piemītošās īpašības.
- brīdini cilvēkus par grēka sekām, aicinot viņus uzņemties saistības un ievērot tās.
- staigā, labu darīdams, izmantojot katru iespēju kalpot līdzcilvēkiem, neatkarīgi no tā, vai viņi pieņem tavu vēstījumu vai nē.

No grāmatas *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2005. g.), 10. –11. lpp.

TIECIES PĒC TĀ KUNGA ATZINĪBAS

„Es no visas sirds aicinu jūs tiekties pēc Tā Kunga atzinības un izbaudīt Viņa apsolītās svētības. . . . Mēs varam just Viņa atzinību, neatkarīgi no mūsu stāvokļa, statusa vai laicīgajiem ierobežojumiem. Viņa mīlošā atzinība kalpos par motivāciju, palielinās mūsu ticību un palīdzēs tikt galā ar visu, kas mūs šajā dzīvē piemeklē. Par spīti visām grūtībām, mēs gūsim panākumus, mums klāsies labi [skat. Mosijas 2:22] un mēs jutīsim mieru [skat. Mosijas 2:41].”

Elders Ēriks V. Kopsiķe no septiņdesmitajiem, „Being Accepted of the Lord”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 106. lpp.

neveiksmes un izmaiņas iecerētajos plānos, zinot, ka Debesu Tēvs vienmēr atbildēs uz ticībā izteiktām lūgšanām — pat, ja atbilde netiks dota tā, kā esam to gaidījušas. Es arvien skaidrāk spēju saskatīt, kā Tas Kungs vadīja mūs dienas gaitās.

Centšoties stiprināt savu ticību, es atklāju, ka grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju* paustais apgalvojums ir paties, raugoties arī no apgalvojuma pozīcijas: ja tu paaugstināsi savas gaidas, tava efektivitāte palielināsies, vēlme veikt misionāru darbu kļūs spēcīgāka un tev būs vieglāk sekot Svētajam Garam. Un vēl es sajutu lielāku optimismu saistībā ar misionāru darbu un savu kalpošanu, kad sāku atpazīt brīnumus, kas notika katru dienu, un justies pateicīga par tiem.

Pateicība neutralizē skaudību

Tas Kungs parādīja man, ka ik dienu dara brīnumus, lai mums palīdzētu, bet es neesmu bijusi spējīga tos saskatīt, kamēr nepieliku apzinātas pūles būt patiesi pateicīgai. Pateicības paušana ir kas vairāk par krietnu paradumu vai labām manierēm. Paužot pateicību Tam Kungam un pasakoties citiem, es kļuvu stiprāka. Es atklāju, ka skaudības vietā izjūtu prieku par citu misionāru panākumiem (skat. Almas 29:14, 16). Es daudz lielākā mērā spēju pievērsties tam, kas man dots un ko esmu paveikusi, nevis savām neveiksmēm un tam, kā man trūkst.

Es sapratu, ka pateicība ir pretlīdzeklis sevis salīdzināšanai ar citiem. Brīži, kad nejutos kā veiksmīga misionāre, parasti pienāca tad, kad domāju: „Man tas nesanāk tik labi kā citiem”

vai „Viņiem tas sanāk labāk nekā man”. Es sapratu arī, ka Tas Kungs, saskaņā ar Savu nodomu, sniedz mums taisnīgu piemēru, kam līdzināties vai kam sekot, bet Sātans sagroza to, kārdinādams mūs salīdzināties ar citiem, lai noteiktu, cik esam vērti un kādi ir mūsu panākumi. Taču grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju* skaidri teikts: „Izvaieties no sevis salīdzināšanas ar citiem misionāriem un sava darba uzskatāmo rezultātu salīdzināšanas ar viņējiem.”³ Beigu beigās pateicība palīdzēja man izvairīties no lepnības un atgādināja, ka Tas Kungs pats vada Savu darbu. Man nav jāizjūt skaudība, ja šķiet, ka maniem līdzbiedriem, misionāriem, veicas labāk.⁴

Patiesā panākumu mēraukla

Pirms mainīju savu perspektīvu, es tik ļoti biju pievērsusies noteiktam svētības veidam, ka aizmirsu atvērt acis un paraudzīties uz citiem veidiem, kādos Tas Kungs atbild uz mūsu lūgšanām un svētī mūsu misionāru darbu. Pakāpeniski Tas Kungs sāka svētīt mūsu teritorijas misionāru darbu pavisam negaidītā un skaistā veidā. Mēs neatradām cilvēkus, kuri gribētu pieņemt mūsu vēstījumu, taču es jau biju iemācījusies nespriest par saviem panākumiem pēc citu cilvēku izvēlēm.

Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) dalījās kāda misijas prezidenta padomā saistībā ar misionāru darbu: „Dari labāko, ko vari — pašu, pašu labāko. Lūdz Dievu, uzcītīgi strādā un tad atstāj ražu Tā Kunga ziņā.”⁵ Līdzīga atziņa par veiksmīgiem misionāriem tiek mācīta arī grāmatā

Daudzējādā ziņā par to, cik veiksmīga esmu kā misionāre, varēja spriest pēc tā, cik liela bija mana vēlme nožēlot grēkus un cik apņēmīgi vēlējos turpināt strādāt.

Sludini Manu evaņģēliju: „[Dari] labāko, ko vari, lai vestu dvēseles pie Kristus, un no visas sirds centies mācīties un pilnveidoties.”⁶

Kamēr vien vēlējos nožēlot grēkus, kamēr vien varēju godīgi atskaitīties Tam Kungam, ka daru labāko, ko varu, es varēju justies droša, ka esmu veiksmīga misionāre, neatkarīgi no tā, vai cilvēki pieņem mūsu vēstījumu vai ne. Daudzējādā ziņā par to, cik veiksmīga esmu kā misionāre, varēja spriest pēc tā, cik liela bija mana vēlme nožēlot grēkus un cik apņēmīgi vēlējos turpināt strādāt.

Manā misijas dienasgrāmatā var lasīt par daudziem brīnumiem, kas tolaik notika. Cenšoties kļūt ticīgāka un pateicīgāka, es ieguvu pozitīvāku perspektīvu, neieslīgu mazdūšībā un

strādājot daudz lielākā mērā izjutu Svēto Garu. Es atklāju, ka grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju* mācītais ir patiesība: „Ja būsi darījis visu, kas tavos spēkos, tu vēl arvien vari piedzīvot vilšanos, taču tu nebūsi vīlies sevī. Ja tu jūti, ka caur tevi darbojas Svētais Gars, tu vari būt drošs, ka Tas Kungs ir ar tevi apmierināts.”⁷ Un, sajūtot, ka Tas Kungs ir ar mani apmierināts, es varēju izturēt visus pārbaudījumus. ■ *Raksta autore dzīvo Menas štatā, ASV.*

ATSAUCES

1. Skat. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2005. g.), 10.–11. lpp.
2. *Sludini Manu evaņģēliju*, 10. lpp.
3. *Sludini Manu evaņģēliju*, 10. lpp.
4. Skat. Jeffrey R. Holland, “Laborers in the Vineyard”, *Liahona*, 2012. g. maijs, 31. lpp.
5. Gordon B. Hinckley, “Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Liahona*, 1999. g. jūl., 120. lpp.
6. *Sludini Manu evaņģēliju*, 11. lpp.
7. *Sludini Manu evaņģēliju*, 11. lpp.

DALIES SAVĀ PIEREDZĒ!

„Nesen atgriezos no savas misijas un jūtos tā, it kā visam būtu zudusi jēga. Ko lai iesāku?”

Bijušie misionāri, lūdzu, pastāstiet mums, kā tikāt galā ar pārmaiņām, atgriežoties mājās, atsākot mācīties, strādāt un darīt citas lietas. Sūtiet savu pieredzi pa e-pastu (liahona@ldschurch.org) vai iesniedziet to tiešsaistē (liahona.lds.org). Lūdzu, norādiet savu vārdu un uzvārdu, dzimšanas datus un to, no kādas bīskapijas vai draudzes esat.

Kļūsti par *Sludini Manu* evaņģēliju misionāru!

**Elders
Deivids A.
Bednārs**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

*Tu to vari! Tas Kungs, kuru tu
pārstāvi un kuram tu kalpo,
zina, ka tu to vari. Es zinu,
ka tu to vari.*

Apustulis pirmām kārtām, galvenokārt un vienmēr ir misionārs. Tieši tādēļ es esmu īpaši priecīgs par iespēju uzrunāt jūs kā savus kalpošanas biedrus šajā lieliskajā pēdējo dienu darbā.

**KAS IR *SLUDINI MANU* EVAŅĢĒLIJU
MISIONĀRS?**

Sludini Manu evaņģēliju misionārs ir Tā Kunga kalps, kurš aicināts caur pravietojumu un pilnvarots ar roku uzlikšanu un kurš sludina Glābēja mūžīgo un atjaunoto evaņģēliju Viņa veidā (skat. M&D 50:13–14, 17–24; M&D 68:1).

Galvenais misionāra mērķis, kas aprakstīts grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju*, ir „aicināt citus nākt pie Kristus, palīdzot viņiem pieņemt atjaunoto evaņģēliju caur ticību Jēzum Kristum un Viņa veiktajai Izpirkšanai, caur grēku nožēlošanu, kristīšanos, Svētā Gara dāvanas saņemšanu un pastāvēšanu līdz galam”.¹

Svētais uzdevums — pilnvaroti sludināt evaņģēliju un izpildīt glābšanas priekšrakstus — ticis veikts jau kopš brīža, kad Ādams tika izraidīts no Ēdenes dārza, un tiks veikts līdz „dižais Jehova teiks, ka darbs ir padarīts”.²

PRASĪBAS, KAS JĀIZPILDA, LAI KĻĪTU PAR *SLUDINI MANU* *EVANĢĒLIJU* MISIONĀRU

Es vēlos apspriest piecas pamatprasības, kas jāizpilda, lai kļūtu par *Sludini Manu evaņģēliju* misionāru.

Prasība Nr.1: *Sludini Manu evaņģēliju* misionāriem ir jāapzinās, ka viņi kalpo Jēzum Kristus un pārstāv Jēzu Kristu.

Sludini Manu evaņģēliju misionāri zina un saprot, ko viņi pārstāv, kādēļ viņi kalpo un kas viņiem jādara. Pilnlaika misionāri ir atbilstoši iesvētīti un aicināti kalpot par Tā Kunga, Jēzum Kristus, kalpiem un pārstāvjiem. Mēs liecinām par Viņa Vārdu un Jēzus Kristus esamību, dievišķumu un misiju katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai (skat. M&D 133:37).

Mēs mīlam To Kungu. Mēs kalpojam Viņam. Mēs sekojam Viņam. Mēs pārstāvam Viņu.

Viņa mērķiem jābūt arī mūsu mērķiem. Viņa interesēm jābūt mūsu interesēm. Viņa darbam jābūt mūsu darbam. Viņa ceļiem jābūt mūsu ceļiem. Viņa gribai arvien vairāk jāklūst par mūsu gribu.

Mēs kā Pestītāja pārstāvji vienkārši un skaidri sludinām Viņa atjaunotā evaņģēlija pamatdoktrīnas un principus. Mēs neklāstām savus uzskatus un pieņēmumus. Mēs sludinām un liecinām par vienkāršām, atjaunotām patiesībām Tā Kunga veidā un ar Svētā Gara spēku.

Sludini Manu evaņģēliju misionāri saprot, ka pienākums — pārstāvēt Glābēju un liecināt par Viņu — nekad nebeidzas. Lūdzu, atcerieties Viņu

katrā domā, visos savos darbos un visā, par ko cenšaties kļūt, un pienācīgi pārstāviet Viņu visu Debesu Tēva bērnu priekšā, ar kuriem mijiedarbojaties pašlaik un arī turpmāk.

Prasība Nr. 2: *Sludini Manu evaņģēliju* misionāri ir cienīgi.

Personīgais cienīgums Glābēja priekšā ir būtisks priekšnoteikums kļūšanai par *Sludini Manu evaņģēliju* misionāru.

Ļaujiet man paziņot vairākas vienkāršas patiesības, lai jūs zinātu tās tikpat skaidri kā es.

- Mēs esam pilnvaroti būt par Pestītāja un pasaules Glābēja pārstāvjiem.
- Mēs esam aicināti sludināt Viņa atjaunoto un mūžīgo evaņģēliju.
- Mēs nevaram pārstāvēt Viņu un mums nevar būt spēks darboties Viņa svētajā Vārdā, ja mēs esam pasaulīgo grēku aptraipīti.
- Mēs nevaram palīdzēt citiem izkļūt no grēka pinekļiem, ja paši esam tajos sapinušies (skat. M&D 88:86).
- Mēs nevaram palīdzēt citiem nožēlot grēkus, ja paši neesam iemācījušies pienācīgi un visā pilnībā nožēlot savus grēkus.
- Mums var būt pa spēkam sludināt un sprediķot tikai to, par ko paši cenšamies kļūt.
- Mēs atbildēsim Dieva priekšā par to, cik taisnīgas bija mūsu vēlmes, un par to, vai bijām pietiekami cienīgi, lai darbotos kā Viņa pārstāvji.

No mums netiek prasīts, lai mēs jau tagad būtu nevainojami. Taču mums ir pavēlēts būt tīriem un staigāt taisnīgi Israēla Pestītāja priekšā. „Esiet šķīsti jūs, kas nesat Tā Kunga traukus.” (M&D 38:42.)

Grēku nožēlošana ir nevis mazdūšības un izmisuma, bet gan cerības un dziedināšanas princips. Grēku nožēlošana prasa pazemību, taču tā nav biedējoša. Grēku nožēlošana vienlaidīgi ir gan prasīga, gan mierinoša, gan skarba, gan sāpes remdējoša. Grēku nožēlošana ir nenovērtējama dāvana, kas kļuvusi pieejama, pateicoties grēku Izpirkšanai, ko paveica Tas Kungs, kuru mēs mīlam, kuram kalpojam un sekojam.

Pat ja esat pastrādājuši smagu grēku, pateicoties Jēzus Kristus veiktajai grēku Izpirkšanai un patiesai nožēlai jūs atkal esat kļuvuši vai varat kļūt tīri un cienīgi.

Jūsu starpā ir jaunieši, kuri vēl nav pilnībā nožēlojuši savus grēkus. Tas laiks ir pienācis. Lūdzu, lūdzu, lūdzu, neatlieciet savu grēku nožēlošanas dienu!

Jūsu starpā ir tādi jaunieši, kas jau ir nožēlojuši savus grēkus un turpina nožēlot, prātojot, vai ir paveikuši visu, kas nepieciešams, lai tiktu Tā Kunga pieņemti (skat. M&D 97:8). Lūdzu, neaizmirstiet, ka Tas Kungs prasa, lai jūs būtu tīri, nevis nevainojami. Tas, ka jūsu dzīvē atkal darbojas Svētais Gars, ir visdrošākais rādītājs, ka esat saņēmuši Tā Kunga piedošanu, jo „Tā Kunga Gars nemīt nešķīstos tempļos” (Helamana 4:24). Un apzinieties, ka uzdevums — „piedot visiem

cilvēkiem” (M&D 64:10) — nozīmē arī piedošanu sev pašam.

Sludini Manu evaņģēliju misionāri ir Tā Kunga Jēzus Kristus mācekļi, kuri godā noslēgtās derības un ievēro baušļus. Lūdzu, vienmēr atcerieties Viņu un esiet tik šķīsti un cienīgi, lai varētu būt par Viņa pārstāvjiem.

Prasība Nr. 3: *Sludini Manu evaņģēliju* misionāri paglabā prātā mūžīgās dzīvības vārdus.

Es aicinu jūs „[paglabāt] savos prātos nepārtraukti dzīvības vārdus” (M&D 84:85). Paglabāt prātā mūžīgās dzīvības vārdus — tas ir kas vairāk par vienkāršu studēšanu vai iegau-mēšanu, tāpat kā „Kristus vārdu baudišana” (2. Nefija 31:20; skat. arī 2. Nefija 32:3) ir kas vairāk par pagaršošanu vai nelielām uzkodām. Paglabāšana prātā, pēc manām domām, ir pievēršanās un uzcītība, pētīšana un uztveršana, gremdēšanās pārdomās un lūgšana, pielietošana un mācīšanās, novērtēšana un godāšana, kā arī izbaudīšana un priecāšanās.

Atsauciet atmiņā, kā Mosijas dēli — četri patiesi izcili misionāri, vārdā Amons, Ārons, Omners un Himnijs, — „bija kļuvuši stipri patiesības zināšanā; jo tie bija vīri ar veselu saprātu un viņi bija cītīgi pētījuši Rakstus” (Almas 17:2).

Šie uzticīgie misionāri tik tiešām nepārtraukti paglabāja prātā mūžīgās dzīvības vārdus. Viņi nebija nolaidīgi un viņu personīgās un pārniecības Svēto Rakstu studijas nebija mehāniskas. Garīgās zināšanas un izpratne iespiedās dziļi viņu dvēselēs, un viņi sajuta savā sirdī Svētā Gara apliecinājumu, ka evaņģēlija doktrīnas un principi ir patiesi.

Mums visiem kā Glābēja pārstāvjiem ir nezūdošs pienākums uzcītīgi strādāt, paglabājot savā sirdī un prātā atjaunotā evaņģēlija pamatdoktrīnas un principus, jo īpaši tos, kas rodami Mormona Grāmatā. Tad varēs piepildīties mums dotais apsolījums, ka Svētais Gars „atgādinās [mums] visu” (Jāņa 14:26) un dos mums spēku — mācīt un liecināt. Taču Svētais Gars var strādāt ar mums un caur mums tikai tad, ja mēs dodam Tam kaut kādu

darba materiālu. Tas nevar palīdzēt mums atcerēties to, ko neesam mācījušies (skat. Almas 31:5).

Sludini Manu evaņģēliju misionāri nepārtraukti paglabā prātā mūžīgās dzīvības vārdus, viņi paļaujas uz Dieva vārda iedarbību, un viņos mājo šī vārda spēks. Lūdzu, vienmēr atcerieties Viņu, esiet vienmēr cienīgi pārstāvēt Viņu, kā arī paglabājiet savā prātā dievvārdus un paļaujieties uz to iedarbību.

Prasība Nr. 4: *Sludini Manu evaņģēliju* misionāri saprot, ka pats dižākais un patiesais skolotājs ir Svētais Gars.

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis, Tas liecina par visu patiesību un ir mūsu dižais un patiesais skolotājs. Stundas, kuras mācām, un mūsu liecības sagatavo klausītājus rīkoties un mācīties pašiem.

Kā misionāriem — viens no mūsu svarīgākajiem uzdevumiem ir aicināt klausītājus izmantot savu tikumisko rīcības brīvību un rīkoties saskaņā ar Glābēja mācībām. Garīgo saistību uzņemšanās un ievērošana, piemēram, lūgšana, lai saņemtu liecību par patiesību; Mormona Grāmatas studēšana un lūgšana par to; baznīcas sanāksmju apmeklēšana un baušļu ievērošana prasa, lai klausītājs pielietotu ticību, rīkotos un mainītos.

Lai arī cik dedzīgi mēs kalpotu, neviens no mums nevar piespiest vai uzspiest klausītāju sirdīm patiesību. Pat pieliekot pašus lielākos pūliņus, mēs varam aiznest patieso vēstījumu vienīgi līdz cilvēka sirdij (skat. 2. Nefija 33:1). Galu galā klausītājam ir jārikojas

taisnīgumā un tādējādi jāieaicina patiesību *ienākt* viņa/viņas sirdī. Tikai tā patiesi taisnības meklētāji un jaunpievērstie var izkopt garīgo spēju pašiem rast atbildes uz saviem jautājumiem.

Tā kā mūsu pienākums ir palīdzēt klausītājiem mācīties caur ticību un Svētā Gara spēku, šis nekādā gadījumā nav mūsu vai jūsu darbs. Mums ir jādara viss, ko varam, lai izpildītu savu misionāra pienākumu, tajā pašā laikā „paejot malā”, lai Svētais Gars varētu strādāt, izpildot Savu svēto lomu un savu darbu. Patiesībā viss, ko mēs kā Glābēja pārstāvji darām, apzināti vai neapzināti vēršot uzmanību uz sevi (saistībā ar vēstījuma izklāstu, īstenoto pieeju vai personīgajām manierēm un izskatu), ir viltus priesterības forma, kas mazina Svētā Gara mācīšanas efektivitāti.

„Vai viņš sludina to ar patiesības Garu vai kādā citādā veidā? Un ja tas

ir kādā citādā veidā, tas nav no Dieva.” (M&D 50:17–18.)

Lūdzu, vienmēr atcerieties Viņu, esiet cienīgi pārstāvēt Viņu, paglabājiet savā prātā Viņa vārdus un ļaujiet dižajam un patiesajam skolotājam — Svētajam Garam — liecināt par visu patiesību.

Prasība Nr. 5: *Sludini Manu evaņģēliju* misionāri saprot, ka mācīšana ir kas vairāk par runāšanu un stāstīšanu.

Sēžot Eļļas kalnā, Glābējs sludināja: „Nebēdājieties iepriekš; kas jums tanī pašā stundā taps dots, to runāriet; jo jūs neesat tie, kas runā, bet Svētais Gars.” (Marka 13:11.)

Šī evaņģēlija laikmeta atklāšanas agrīnajās dienās Glābējs deva misionāriem norādījumu: „Atveriet savas mutes un tās tiks piepildītas” (M&D 33:8, 10) un „Paceliet savas balsis uz šiem

ļaudīm; sakiet tās domas, ko es likšu jūsu sirdīs, un jūs netiksiet apkaunoti cilvēku priekšā; jo tas jums tiks dots tanī pašā stundā, jā, tanī pašā mirklī, kas jums jārunā” (M&D 100:5–6).

Šajos Rakstu pantos likts uzsvars uz pašu prasīgāko un stingrāko metodi, kā sludināt un palīdzēt klausītājiem apgūt patiesību. *Sludini Manu evaņģēliju* misionāri zina, ka mēs nemācām stundas — mēs mācām cilvēkus. Mēs neaprobežojamies ar citēšanu vai iegaumēta vēstījuma pārstāstu par evaņģēlija tēmām. Mēs aicinām patiesības meklētājus piedzīvot varenu sirds pārmaiņu. Mēs saprotam, ka, lai mācītu, ar runāšanu un stāstīšanu vien nepietiek.

Lai sludinātu evaņģēliju Tā Kunga veidā, pirms sākt stāstīt, mums ir jāvēro, jāklausa un jāsaprot. Un ir svarīgi, lai mēs ievērotu šo četrus savstarpēji saistīto procesu secību. Lūdzu, ņemiet vērā, ka mēs varam izprast klausītāja vajadzības tikai pēc aktīvas vērošanas un klausīšanās un stāstīt — tikai pēc tam, kad esam sapratuši. Šāda pieeja ļauj misionāriem noteikt klausītāju vajadzības un mācīt saskaņā ar tām.

Vērojot, klausoties un saprotot, mums var tikt dota „tanī pašā stundā tā daļa, kas tiks piešķirta katram cilvēkam” (M&D 84:85) — tā patiesība, kas jāuzsver, un tās atbildes, kas jādod, lai atsauktos uz attiecīgā klausītāja konkrētajām vajadzībām. Tikai vērojot, klausoties un saprotot, mēs varam saņemt Gara vadību, lai teiktu un darītu to, kas visvairāk palīdzēs cilvēkiem, kuriem kalpojam.

Vērošanai ir izšķiroša loma, lai mēs būsim gatavi saņemt saprašanas Gara dāvanu. Saprast nozīmē redzēt ar Gara acīm *un* sajūst ar sirdi — saskatīt un sajūst maldīgas idejas, labot otrā cilvēkā vai to, kurš no principiem palīdzēs klausītājam progresēt. Saprast nozīmē sadzirdēt ar Gara ausīm *un* sajūst ar sirdi — sadzirdēt un sajūst neizpaustās bažas, kas izskan cilvēka piebildē vai jautājumā, liecības vai mācības patiesumu un pārlicību, un mieru, kas tiek dots ar Svētā Gara spēku.

Sludini Manu evaņģēliju misionāri rīkojas ticībā un gūst Gara vadību, lai palīdzētu klausītājiem apgūt patiesību. Lūdzu, vienmēr atcerieties Viņu, esiet cienīgi pārstāvēt Viņu, paglabāiet savā prātā Viņa vārdus, ļaujiet Svētajam Garam liecināt par visu patiesību un vērojiet, klausieties un gūstiet sapratni, liecinot par Jēzu Kristu godīgiem patiesības meklētājiem.

TU TO VARI!

Iespējams, izlasot manu vēstījumu, tu tici, ka visi pārējie jaunieši varēs

un darīs to, par ko es runāju, taču šaubies, vai pats to spēsi. Lūdzu, ieklausies! Tu to vari!

Ja vien es varētu piepildīt savas sirds vēlēšanos, es veltītu dažas minūtes tam, lai parunātos ar katru no jums individuāli. Es paspiestu jūsu roku, pienāktu tuvu klāt, ieskatītos acīs un teiktu: „Tu to vari! Tas Kungs, kuru tu pārstāvi un kuram tu kalpo, zina, ka tu to vari. Es zinu, ka tu to vari. Un, kā viņa kalps, es apsolu, ka Viņš tev palīdzēs. Lūdzu, nekad neaizmirsti, ka ar Viņa palīdzību un Viņa spēkā tu to vari!”

Es mīlu jūs un lūdzu, lai, cenšoties kļūt par to, par ko jums jāklūst, jūs saklausītu Tā Kunga balsi un vadību un ar ticību atsauktos tai. Tad jūs patiesi kļūsi par ietekmīgiem un efektīviem Tā Kunga Jēzus Kristus pārstāvjiem. ■

No svētbrīža uzrunas Provo Misionāru apmācību centrā 2011. gada 24. jūnijā.

ATSAUCES

1. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2005. g.), 1. lpp.
2. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 52. lpp.

Vienkārši PASMAIDI un SAKI: „NĒ!”

Heizela Marī Tibjū

Kādu vasaru es stažējos vienā no uzņēmumiem, kas atradās Bikolas salā, Filipīnās. Skats uz okeānu bija brīnišķīgs, un es ar prieku gaidīju katru jaunu rītu.

Taču tajā pašā laikā es baidījos no vakariem. Tad cilvēki mūsu nometnē sāka dzert un ballēties. Mēs bieži saņēmām ielūgumus uz šīm ballītēm, un mums ar pārējiem stažieriem nācās uz tām iet, jo neierašanās tiktu uzverta kā necieņa.

Sākumā tika rīkota jauno stažieru sveikšanas ballīte. Es baidījos uz to iet, jo biju diezgan droša, ka mums tiks piedāvāti dzērieni, un es nezināju, kā no tiem atteikties. Es piezvanīju kādam draugam no savas bīskapijas, un viņš deva man brīnišķīgu padomu, kas vairoja manu pašapziņu.

Sākoties ballītei, mums tika piedāvāti dzērieni, taču, par laimi, neviens mūs nespieda dzert. Tā kā mani biedri, stažieri, bija pieņēmuši manu nostāju — nelietot alkoholu, man bija viegli atteikties no turpmākajiem piedāvājumiem iedzert — līdz kādam vakaram, kad uz vienu no ballītēm ieradās uzņēmuma prezidents. Viņš bija

atnesis pudeli *lambanogas* (vietējā kokosriekstu vīna). Es redzēju, kā drīz pēc ierašanās viņš dažiem ielej šo vīnu. Viņš teica: „Jums ir jāiemācās dzert,” un iedeva glāzi kādai stažierei. Viņa to ātri izdzēra.

Mana sirds sāka dauzīties. Drīz pienāks mana kāрта. Es klusi pie sevis

*Es biju noraidījusi
piedāvājumus iedzert, taču
tagad uzņēmuma prezidents
piedāvāja man glāzi vīna.*

čukstēju: „Es nedzeršu. Es nedzeršu.” Un tad es manīju, ka prezidents pasniedz glāzi ar vīnu man. Es nezināju, ko darīt. Mani biedri stažieri skatījās uz mani, lai redzētu, ko darīšu. Es uzsmaidīju prezidentam un pazemīgi teicu: „Piedodiet, ser, bet es nedzeru.”

Es zināju, ka viņš ir vilies. Viņš vaicāja, kādēļ es nedzeru. Es atbildēju: „Es esmu mormone.”

Viņš teica: „Es neko neesmu dzirdējis par tādu reliģiju. Tas izklausās kā ēdiens.” Visi smējās.

Arī es smaidīju — ne jau par viņa joku, bet gan tādēļ, ka zināju — esmu rīkojusies pareizi.

Neviens man vairs nepiedāvāja iedzert. Taču zobošanās nebeidzās, pat no manu draugu puses. Viens no viņiem pat teica, ka es melojot un ka tas esot neiedomājami, ka mūsu baznīcas locekļi nedzerot. Tobrīd es izjutu spiedienu, ko dažkārt izjūt mūsu baznīcas locekļi.

Esot uz šīs salas, es ļoti daudz mācījos — ne tikai akadēmiski, bet arī garīgi. Es sapratu, ka, lai gan apkārtējo izsmiekls var turpināties, Tā Kunga Gars vienmēr vedinās mūs rīkoties pareizi. ■

*Raksta autore dzīvo Metro Manilā,
Filipīnās*

Elders Adrians Ochoa
no Septiņdesmitajiem

Vēlies justies labāk un būt pārliecinātāks par sevi gan fiziski, gan emocionāli? Tev palīdzēs regulāra sportošana.

Nesen lasīju par kādu interesantu pieeju sportošanai. Es lasīju — ja, agri no rīta pieceloties, cilvēks uzvelk sporta apģērbu un nolemj: „Es vienkārši uzvilksu šo, iziešu ārā pastaigāties un, ja jutīšos labi, laidīšos nelielā riksītī,” viņš visdrīzāk labi pasportos, to pat neapzinoties. Šāds vienkāršs plāns var palīdzēt izkopt labus sportošanas ieradumus un parūpēties par savu ķermeni. Daudziem lielākās grūtības sagādā sportošanas uzsākšana un konsekvence. Taču, ja jūs paturēsiet prātā, ka sportošana nāk par svētību ne tikai jūsu ķermenim, bet arī prātam un intelektam, tas jums palīdzēs vēlēties iegūt labāku fizisko formu. Sportojot jūs kļūsiat par enerģisku cilvēku, kurš jūtas spēcīgs, pārliecināts, možs un drošs.

Man prātā nāk stāsts par kādu putnu, kurš sāka iemainīt savas spalvas pret tārpjiem. Šādi iegūt barību bija pavisam viegli, un putnam šķita, ka viņam ir ļoti daudz spalvu. Turpinot iemainīt spalvas pret barību, putns priecājās, ka viņam vairs nav jāceļas agri no rīta, lai medītu tārpjus. Viņš visu dienu varēja sēdēt savā ligzdā

un nemaz neizkustēties. Taču beigu beigās, kad putns jau bija pie tā pārāk pieradis, viņš saprata, ka vairs nespēj lidot, jo ir zaudējis lidošanai nepieciešamās spalvas.

Līdzīgi var gadīties ar ikvienu, kurš nonāk kaitīgu ieradumu, slinkuma vai atkarību veicinošu vielu slazdā. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* rakstīts, ka šīs lietas „iedragā jūsu fizisko, mentālo, emocionālo un garīgo labklājību. Tās sabojā attiecības ar ģimenes locekļiem un draugiem un nomāc pašapziņu. Tās ierobežo jūsu spēju pašiem pieņemt lēmumus.”¹ Aktīvs dzīvesveids un pareizs uzturs palīdz izvairīties no kaitīgajiem ieradumiem. Ja putns būtu turpinājis lidot un medīt, viņš nekad nebūtu zaudējis savas spalvas. Tāpat arī, ja mēs „izpletīsim savus spārnus” un regulāri sportosim, mēs kļūsim spējīgāki izvairīties no kaitīgām un degradējošām nosliecēm.

Dažiem cilvēkiem ir problēmas ar fizisko veselību, citi sastopas ar emocionālas dabas problēmām. Dzīve mēdz būt grūta, un dažkārt mēs varam izjust trauksmi, nonākt depresijā vai

ciest no zemas pašapziņas. Taču paturiet prātā, ka gan fiziskās, gan emocionālās veselības gadījumā sportošana un cītīgs darbs palīdz uzturēt pozitīvu perspektīvu. Gādāšana par savu ķermeni nāk par svētību prātam un palīdz atcerēties, ka esam Dieva bērni un ka mēs varam būt pašpārliecināti un laimīgi. Gan mūsu emocionālā, gan fiziskā un garīgā būtība ir savstarpēji saistītas. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* mācīts: „Tava emocionālā veselība ir vienlīdz svarīga un var atstāt iespaidu uz tavu garīgo un fizisko labklājību. Vilšanās vai islaidcīgas skumjas ir daļa no šīs laicīgās dzīves. Taču, ja skumjas, bezcerība, trauksme vai depresija ieilgst, parunā ar saviem vecākiem un bīskapu un meklē palīdzību.”²

Kādēļ apkārtējie dažkārt šķiet enerģiskāki un laimīgāki? Viens no galvenajiem iemesliem ir paradumi. Ja mēs palūkosimies uz savu ķermeni no garīgā skatupunkta, ar izpratni, ka tas ir „templis, Dieva dāvana”, mēs to mīlēsim un turēsim svētu.³

Manā izpratnē *svēts* nozīmē tīrs, kopts un spēcīgs. Viens no veidiem,

ESI STIPRS, ESI VESELĪGS, ESI GUDRS!

kā Debesu Tēvs palīdz mums turēt savu ķermeni svētu, — dodot mums Gudrības vārdu. Brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai* ir paskaidrots: „Ievērojot [Gudrības vārdu], jūs būsiet brīvi no kaitīgiem ieradumiem un saglabāsiet kontroli pār savu dzīvi. Kā svētību jūs saņemsiet veselu miesu, modru prātu un Svētā Gara vadību. Jūs būsiet gatavi kalpot Tam Kungam. Neļaujiet, lai Sātans vai citi cilvēki maldinātu jūs, vedinot domāt, ka, atsakoties ievērot Gudrības vārdu, jūs būsiet laimīgāki, populārāki vai pievilcīgāki.”⁴ Paturiet prātā, ka, ievērojot Gudrības vārdu, jūs gādājat gan par savu ķermeni, gan prātu un ka tas

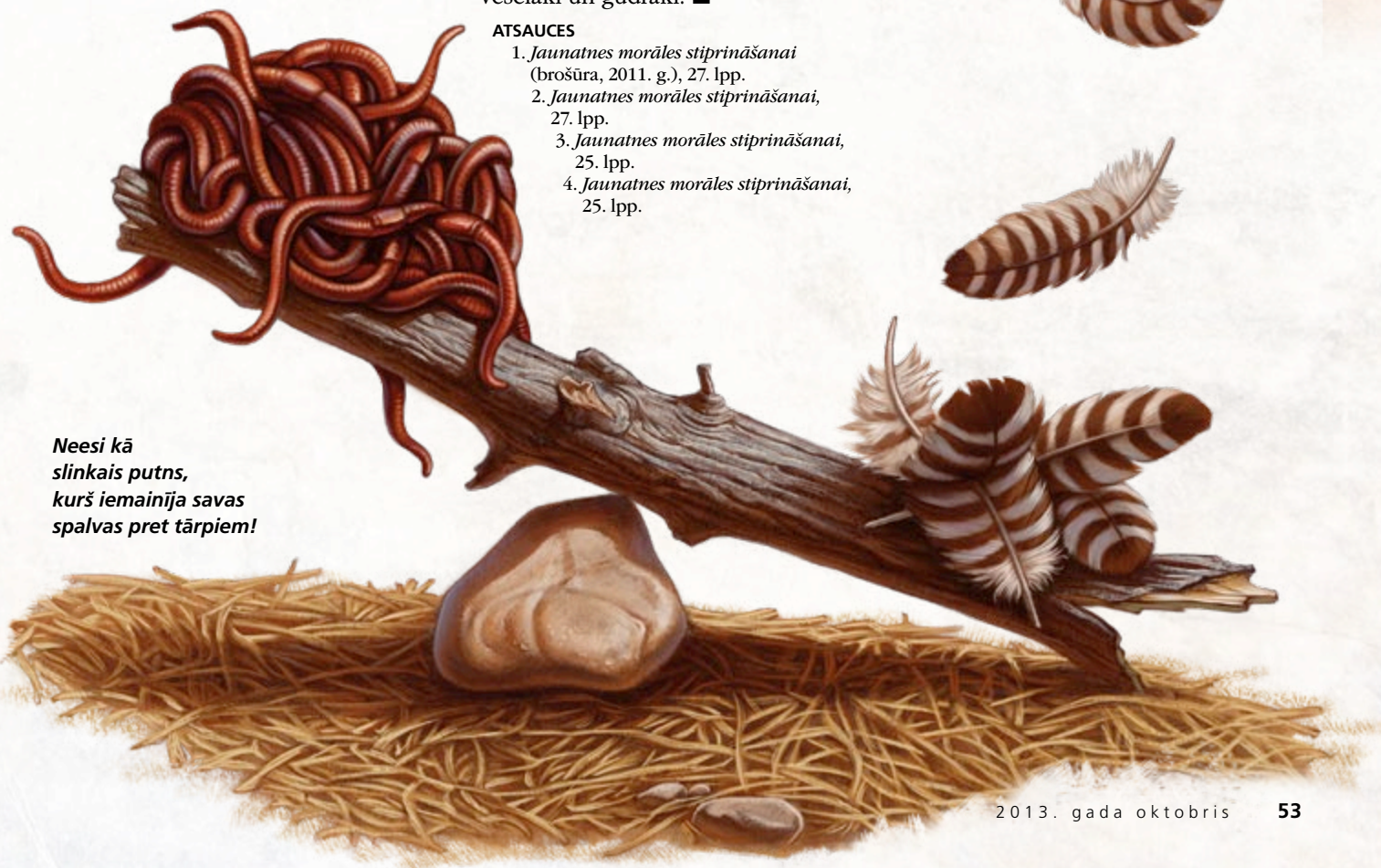
jums ļauj „[atrast] gudrību un lielus zināšanu dārgumus” (M&D 89:19).

Tā vietā, lai līdzinātos putnam, kas slinki iemaina savas spalvas, uzvelciet savas sporta kurpes un esiet aktīvi. Sportojiet regulāri. Nodarbojieties ar savu iecienītāko sporta veidu vai sadraudzējieties ar kādu, ar kuru kopā varat skriet vai nodarboties ar citām brīvā laika aktivitātēm. Nodarbojieties ar fiziskajām aktivitātēm, jūs vingrināsiet ne vien ķermeni, bet arī prātu. Sportošana uzlabos arī jūsu emocionālo veselību. Neaizmirstiet, ka svarīgākais ir nevis tas, cik ātri vai atlētiski esat, bet gan tas, vai jūsu pūliņi ir pastāvīgi. Regulāri sportojot, jūs kļūsiet ne vien laimīgāki, bet arī spēcīgāki, veselāki un gudrāki. ■

ATSAUCES

1. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (brošūra, 2011. g.), 27. lpp.
2. *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, 27. lpp.
3. *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, 25. lpp.
4. *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, 25. lpp.

Neesi kā slinkais putns, kurš iemaina savas spalvas pret tārpiem!

EJ VIŅA pēdās

Līdzināšanās Glābējam nozīmē pakāpenisku procesu visa mūža garumā, un tu vari sākt, sperot nelielus soliņus katru dienu.

Melisa Zenteno

Baznīcas preses izdevumi

Svētie Raksti mudina mūs kļūt tādiem kā Jēzus Kristus un „dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis” (1. Jāņa 2:6). Taču var gadīties, ka ir grūti spert pirmo soli — sevišķi, ja nezini, ar ko sākt.

Tev palīdzēs *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata*. Tev varbūt šķiet, ka šī rokasgrāmata paredzēta vienīgi pilnlaika misionāriem, taču patiesībā tas ir lielisks palīglīdzeklis, kas var palīdzēt tev tuvoties savam mērķim — kļūt kā Glābējam. Šīs grāmatas 6. nodaļa ir izstrādāta tā, lai palīdzētu tev izprast un pielietot deviņas pavisam konkrētas Kristum piemītošās īpašības.

Turpmāk minēti daži ieteikumi, kā izmantot *Sludini Manu evaņģēliju* un Svētos Rakstus, cenšoties izkopt Kristum piemītošās īpašības:

- Iesākumā uzšķir sadaļu „Īpašību pašnovērtējums” *Sludini Manu evaņģēliju* 6. nodaļas beigās (126. lpp.).

Šis pašnovērtējums tev palīdzēs noteikt, kuras no īpašībām šobrīd ir tavas stiprās puses un pie kurām tev turpmāk būtu jāpiestrādā.

- Kad esi beidzis pašnovērtējumu, ar lūgšanu izvēlies, kurai īpašībai pievērsties. Izlasi minētajai īpašībai veltīto sadaļu 6. nodaļā.
- Izvirzi konkrētus, izvērtējamus mērķus, kas palīdzēs izkopt šo īpašību. Nosaki laiku mērķa sasniegšanai. Pēc tam izvērtē savu izaugsmi. Piemēram, ja centies kļūt žēlsirdīgāks, tu vari izvirzīt mērķi vienu nedēļu trīsreiz dienā izteikties pozitīvi par savu brāli vai māsu. Nedēļas beigās izvērtē, kā tev veicās ar izvirzīto mērķi, un veic pielāgojumus, kas palīdzēs pilnveidoties.
- Grāmatā *Sludini Manu evaņģēliju* pie katras īpašības apraksta ir doti noteikti Rakstu panti. Tu vari ar lūgšanu studēt norādītos Rakstu pantus un pierakstīt lasot gūtos iespaidus.

- Lūdz Debesu Tēvam palīdzību Kristum līdzīga rakstura izkopšanā. Lūdz konkrētu palīdzību, piemēram: „Lūdzu, dod man spēku pārvarēt dusmas, kad brāļi un māsas ņem manas mantas.” Jo konkrētākas būs tavas lūgšanas, jo vieglāk tev būs atpazīt Tā Kunga atbildes.

Kļūšana līdzīgam mūsu Glābējam, Jēzum Kristum, ir pakāpenisks process, kas turpinās visa mūža garumā. Dažkārt tas var šķīst grūtāks par augstāko fiziku. Taču nekriti izmisumā! Tas Kungs mums sola: „Tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā, saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūst spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena.” (M&D 50:24.) Pieņemot, studējot un pielietojot gaismu un patiesību un turpinot ik dienu sekot Dievam, mēs varam būt droši, ka kļūsim arvien līdzīgāki savam Glābējam, Jēzum Kristum. ■

IKDIENAS UZDEVUMI

Nelielas, ikdienišķas darbības kļūst par soļiem, ko speram pretim savam mērķim — kļūt līdzīgiem savam Glābējam. Šie papilduzdevumi palīdzēs tev izkopt Kristum piemītošās īpašības:

- Izlasi Rakstu pantus, kas ietverti Svēto Rakstu ceļvedī un attiecas uz īpašību, kuru centies izkopt.
- Katru dienu lūdz, lai tev būtu vēlme mainīties un lai tev pietiktu spēka pilnveidoties.
- Raksti dienasgrāmatu, lai dokumentētu savu izaugsmi.
- Parunā ar saviem vecākiem. Izstāsti viņiem par saviem mērķiem, lai viņi varētu tev palīdzēt.

SVĒTDIENAS STUNDAS

Šī mēneša tēma:
Kļūt līdzīgākam Kristum

PIEVIENOJIES SARUNAI

Visu oktobri tu studēsi par to, kā kļūt līdzīgākam Kristum (ja vien tavā bīskapijā vai draudzē ir jauno stundu tulkojumi tavā valodā). Pēc šī raksta izlasīšanas lūdz un izvēlies kādu īpašību, kuru centīsies izkopt šonedēļ vai šomēnes. Tu vari nospraust mērķi un pēc tam izvērtēt savu izaugsmi. Piemēram, vai esi bijis žēlsirdīgāks, paklausīgāks vai pacietīgāks? Kā mērķis — kļūt līdzīgākam Kristum — palīdzēja tev pārvarēt grūtības? Padomā par iespēju dalīties savā pieredzē ar citiem jauniešiem vai ģimenes locekļiem.

„Ko jūs teiktu, ja kāds, kurš nav no mūsu baznīcas, jautātu, kādēļ daži no baznīcas locekļiem nedzīvo saskaņā ar mūsu standartiem?”

Būtu brīnišķīgi, ja katrs baznīcas loceklis dzīvotu pilnīgā saskaņā ar evaņģēliju. Viņi ne tikai baudītu vairāk svētību savā dzīvē, bet būtu arī lieliski piemēri apkārtējiem. Taču mēs esam mirstīgi, un katrs kaut kādā mērā kļūdāmies. Galvenais iemesls, kāpēc daži cilvēki dzīvo saskaņā ar evaņģēliju pilnīgāk nekā citi, ir tas, ka mēs katrs esam dažādā mūsu pievēršanas stadijā, un mūsu liecības nav vienādi stipras. Ikvienam no mums ir dažādas grūtības un dažādi resursi un cilvēki, kas var mums palīdzēt.

Cilvēki, kas nav mūsu baznīcas locekļi, var nesaprast tādus terminus kā „pievēršana” un „liecība”, taču viņi sapratīs, ka ikviens cilvēks var izvēlēties, kā dzīvot. Jūs varat paskaidrot, ka Debesu Tēvs ir paredzējis, ka tam tā jābūt. Viņš deva mums mūsu izvēles brīvību, lai mēs varētu garīgi augt, izvēloties pareizo. Taču Debesu Tēvs arī zināja, ka ikviens — izņemot Jēzu Kristu — kļūdsies, tādēļ Viņš mums deva Glābēju. Pateicoties Izpirkšanai, mēs varam nožēlot grēkus, mums var tikt piedots, mēs varam mācīties no savām kļūdām un dzīvē virzīties uz priekšu.

Jūs varat arī paskaidrot, ka mēs nenosodām tos, kas nedzīvo saskaņā ar baznīcas standartiem. Gluži pretēji, mēs cenšamies viņiem palīdzēt, saprast viņus un būt pacietīgi ar viņiem. Lai gan mēs neatbalstām grēku, mēs nenosodām grēcinieku (skat. Jāņa 8:11). Grēku nožēlošana vēl joprojām ir iespējama ikvienam no mums.

Pēti Svētos Rakstus

Atbildi uz šo jautājumu var atrast Svētajos Rakstos. Kad cilvēki neievēro baušļus, mums ir jāizvairās no nosodīšanas. (Skat. Mateja 7:1.) Romiešiem 3:23 ir teikts: „Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” Tomēr tā ir patiesība, ka baznīcas locekļiem vajadzētu censties būt paklausīgiem.

Medisona M., 13 gadi, Teksasa, ASV

Māci par Izpirkšanu

Kad cilvēki ko līdzīgu saka, tā vietā, lai meklētu vainu baznīcas locekļos, kas neievēro likumus, es to izmantoju kā iespēju mācīt par Izpirkšanu. Es viņiem pastāstu, ka tikai tas, ka esam mormoņi, nenozīmē, ka mēs esam pilnīgi, un ka mums ir Izpirkšana, lai mēs varētu nožēlot savus grēkus un labot šīs kļūdas. Tas parasti paver durvis daudziem citiem jautājumiem.

Džeida H., 16 gadi, Oregona, ASV

Baznīca mums māca darīt labu

Tāpat kā ikviens cits, arī baznīcas locekļi, piedzīvo grūtības un kārdinājumus. Katram no mums ir vājības, taču tas nenozīmē, ka baznīca nav patiesa. Šī ir Jēzus Kristus baznīca, kas palīdz cilvēkiem zināt patieso evaņģēliju un saņemt paaugstināšanu. Tas ir miesīgais cilvēks, kas nepaklausa baušļiem (skat. Mosijas 3:19),

un tā nav baznīcas vaina. Baznīca mums māca darīt labus darbus. Taču mums katram ir izvēle.

Lavīnija S., 19 gadi, Bulakana, Filipīnas

Standarti paredzēti mūsu laimei

Šis jautājums man nav svešs, jo es pazīstu dažus cilvēkus, kas ir pieņēmuši lēmumus, kas viņus ir aizveduši prom no evaņģēlija. Tas Kungs dod mums baušļus mūsu laimei un „lai īstenotu cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi”. (Mozus 1:39.) Tas Kungs grib, lai mēs atgrieztos pie Viņa, tomēr Viņš vēlas, lai mēs izdarītu paši savas izvēles. Tāpēc daži cilvēki nedzīvo saskaņā ar mūsu standartiem. Šie standarti palīdz man personīgi, jo es zinu, ka Debesu Tēvs tos man ir devis, lai es varētu atgriezties un dzīvot ar Viņu, un būt laimīga. Tie ir pierādījumi Viņa mīlestībai pret mani.

Morgana D., 18 gadi, Lankvedoka-Rosiljona, Francija

Esi piemērs

Šī baznīca ir ļoti svarīga, lai palīdzētu mums izpildīt mūsu Debesu Tēva baušļus un dzīvot atkal kopā ar Viņu. Taču tikai piederība baznīcai nenožīmē, ka viņš vai viņa vienmēr būs labi cilvēki. Paskatieties uz mūsu pasauli šodien — lai arī pasauli piepilda cilvēki, kas pirmsmirstīgajā dzīvē izlēma sekot Jēzum Kristum, tā ir pilna bezdievības un negantību. Es domāju, ka labākais,

ko mēs varam darīt, ir būt par piemēru saviem draugiem.

Keidens S., 15 gadi, Jūta, ASV

Lūdz par viņiem un apmeklē tos

Baznīcas locekļiem, kas nedzīvo saskaņā ar mūsu standartiem, varētu trūkt uz Jēzu Kristu centrētas liecības. Mums vajadzētu lūgt par viņiem, lai viņi meklētu Gara vadību un lai viņi spētu iegūt paši savu liecību. Mums vajadzētu šos cilvēkus apmeklēt un palīdzēt viņiem nākt pie Kristus.

Andrea C., 13 gadi, Lima, Peru

Dzīvo saskaņā ar mūsu standartiem

Gluži tāpat kā jebkurā citā organizācijā vai ticībā, ir daži cilvēki, kas ziedojas vairāk, un citi, kas ziedojas mazāk. Mums tikai ir jādzīvo saskaņā ar mūsu standartiem, cik labi vien iespējams, un jācer, un jālūdz, ka arī citi to darīs.

Marēna S., 16 gadi, Arizona, ASV

REDZĒT CĪTUS VIŅU POTENCIĀLA GAISMĀ

„Mūsu atbildība ir redzēt cilvēkus nevis tādus, kādi tie ir, bet gan tādus, kādi tie var kļūt. Es jūs lūdzu domāt par viņiem šādā veidā.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Redzēt citus viņu potenciāla gaismā”, *Liahona*, 2012. g. nov., 70.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Es cenšos kontrolēt savas domas, taču ir tik daudz kārdinājumu. Kā es varu domāt šķīstāk?”

Līdz 15. novembrim sūtiet savas atbildes un, ja vēlaties, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona@ldschurch.org vai elektroniski uz 3. lappusē norādīto e-pasta adresi.

E-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) pilns vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev vēl nav astoņpadsmit gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

**Elders
S. Skots Grovs**
no Septiņdesmitajiem

Bīskapa aicinājuma īpaša daļa ir palīdzēt jums nožēlot grēkus. Jūsu sirdsapziņa jums pateiks, kad jums vajag runāt ar viņu.

espējams, jūs domājat, kāpēc jums tiek mācīts atzīties savos grēkos savam bīskapam vai draudzes prezidentam, kad esat nopietni grēkojuši. Jūs varat sev teikt: „Vai tad grēku nožēlošana nav personīga darišana starp mani un To Kungu? Ja es esmu pārtraucis savu nepareizo uzvedību un esmu atzinies par to Dievam, kāpēc man vajag runāt ar savu bīskapu?”

Kāpēc bīskapam un nevis kādam citam?

Daudziem jauniešiem daudz vieglāk ir atzīt kļūdas saviem vecākiem vai jauniešu vadītājiem. Lai gan jūsu vecāki un vadītāji var sniegt jums nepieciešamo atbalstu un padomu, Tas Kungs ir paziņojis, ka bīskaps ir soģis Israēlā. (Skat. M&D 107:72, 74.) Viņa atbildība ir noteikt savas bīskapijas locekļu cienīgumu. Ar iecelšanu aicinājumā un taisnīgi dzīvojot, bīskapam ir dotas tiesības uz atklāsmi no Svētā Gara par savas bīskapijas locekļiem, tajā skaitā par jums.

Bīskaps var jums palīdzēt grēku nožēlošanas procesā tādos veidos, kā to nespēj nodrošināt vecāki vai citi

KĀPĒC MAN VAJAG ATZĪT SAVUS GRĒKUS BĪSKAPAM, UN KAS MAN IR JĀDARA, LAI TO IZDARĪTU?

vadītāji. Ja grēks ir pietiekami smags, viņš var izlemt, ka jūsu privilēģijas baznīcā var tikt ierobežotas. Piemēram, kā daļu no jūsu grēku nožēlošanas procesa viņš var jums lūgt uz laiku atteikties no Svētā Vakarēdiena pieņemšanas vai priesterības pielietošanas. Viņš strādās ar jums un noteiks, kad jūs atkal būsit cienīgi atsākt šīs svētās darbības.

Jūsu bīskaps jums dos padomu, ko darīt, lai stiprinātu savu spēju turēties pretī kārdinājumam. Viņš var jūs mudināt studēt doktrināru tēmu, piem., grēku nožēlošanu, un tad dalīties ar viņu tajā, ko esat iemācījušies. Viņš var jums lūgt tikties ar viņu katru nedēļu, lai ziņotu, kā jums veicas ar izvairīšanos no kārdinājuma pilnām situācijām.

Kad man vajadzētu runāt ar viņu?

Jūs varat padomāt: „Tas viss izklausās labi, bet kā es varu zināt, vai tas, ko es esmu darījis, ir pietiekami nopietni, lai man vajadzētu runāt ar bīskapu?” Īsā atbilde: „Jūsu sirdsapziņa jums to pateiks.” Kad jūs jūtat sirdsapziņas pamudinājumu, rīkojieties neka vējoši. (Skat. Almas 34:31–34.)

Ķēniņš Benjamins attiecībā uz grēku nožēlošanu mācīja: „Es nevaru jums pateikt visas lietas, ar ko jūs varat sagražot; jo ir dažādi ceļi un veidi, pat tik daudz, ka es nevaru tos saskaitīt.” (Mosijas 4:29.) Tādēļ tā vietā, lai dotu jums detalizētu sarakstu ar visu to, par ko jums jāatzīstas savam bīskapam, ļaujiet man dalīties dažos principos, kas jums palīdzēs pieņemt šo lēmumu.

Par ko man ir jāatzīstas?

Es zinu, ka jūs esat centušies būt paklausīgi, bet varbūt jūs esat pieļāvuši dažas kļūdas — pat dažas nopietnas kļūdas. Lielākā daļa kļūdu, kuras cilvēki pieļauj, var tikt atrisinātas ar personīgu lūgšanu vai sirsniņu grēku nožēlošanu. Dažas kļūdas, it īpaši tās, kas attiecas uz morālu netikumību, pieprasa atzišanos bīskapam, pirms jūs varat saņemt Tā Kunga piedošanu.

Domājot par pieļautajām kļūdām, jūs varat justies vainīgi, nemierīgi, nelaimīgi vai pat nožēlojami. Ja jūs ko tādu jūtat, tad jums, iespējams, vajag runāt ar savu bīskapu par šīm kļūdām.

Necentieties attaisnot sevi vai loģiski izskaidrot savu vainu. Jūs varat domāt:

„Tas būtu pārāk pazemojoši stāstīt bīskapam, ko es esmu izdarījis. Viņš mani uzskata par labāku cilvēku. Viņš būs šokēts, ja es izstāstīšu, ko esmu izdarījis. Es viņam vairāk nepatīkšu.”

Es jums apsolu, ka viņš jūs nenosodīs. Kā Tā Kunga kalps — viņš būs laipns un saprotošs, uzklusot jūs. Pēc tam viņš jums palīdzēs visā grēku nožēlošanas procesā. Viņš ir Tā Kunga žēlastības vēstnesis, lai palīdzētu jums kļūt tīriem caur Jēzus Kristus Izpirkšanu.

Tas Kungs ir teicis: „Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieņemu.

To jūs varat zināt, ja cilvēks nožēlo savus grēkus, — lūk, viņš atzīsies tajos un atmetīs tos.” (M&D 58:42–43.)

Kad jūs atzīstaties savos grēkos un atmetat tos, Tas Kungs jums piedos. Jums nebūs par tiem jāatskaitās Viņa priekšā, kad pienāks tiesas laiks.

Kas notiks, ja es neatzišos?

Dažreiz cilvēks pārstāj darīt nepareizo, taču nekad neatzīstas savam bīskapam, kad tas ir nepieciešams. Kā sekas tam — cilvēks turpina nest grēka nastu viens, nevis ļauj Glābējam paņemt šo slogu.

Ļaujiet man jums pastāstīt kādu piemēru. Kādu vakaru, pirms dažiem gadiem, es intervēju pieaugušos viņu tempļa rekomendācijas atjaunošanai. Uz interviju atnāca kāda sieviete pusmūža gados. Viņa bija laulājusies templī un visu savu dzīvi bija aktīva baznīcā.

Es viņas dvēselē sajutu dziļas skumjas. Intervijai turpinoties, es sajutu garīgu iedvesmu. Es viņai teicu: „Māsa, es jūtu, ka pusaudžu gados jūs esat pieļāvusi nopietnu kļūdu, par kuru neesat atzinusies savam priesterības vadītājam. Vai jūs man nevēlaties par to pastāstīt?”

Tajā pašā mirklī viņa sāka raudāt. Viņa teica, ka tā ir patiesība, taču viņa vienmēr ir bijusi pārāk apkaunota, lai par to atzītos bīskapam. Kad viņa atzīnās, ko viņa bija izdarījusi, viņa dalījās pietiekami detalizētā informācijā, lai es varētu pieņemt lēmumu par viņas cienīgumu.

Atzišanās priesterības vadītājam par savu grēku drīzāk atzīmēja viņas grēka nožēlošanas procesa beigas, nevis sākumu. Viņa nevajadzīgi bija nesusi šī grēka slogu un skumjas vairāk nekā 30 gadus.

Pateicoties tam, ka viņa bija spērusi pēdējo grēku nožēlošanas soli, viņas vaina tika aizslaucīta. Pēc vakara, kad notika šī intervija, es viņu šad un tad redzēju. Viņas sejas izteiksme kļuva gaiša, un viņa bija laimīga.

Es vēlos, lai jūs zinātu, ka es neatceros viņas vārdu. Tas Kungs var bīskapam atņemt šāda veida atmiņas. Taču es atceros, ka caur atzišanos savam priesterības vadītājam, sieviete pusmūža gados tika atbrīvota no vainas sajūtas, ar kuru viņa bija dzīvojusī pārāk daudzus gadus.

Lūdzu nepieļaujiet šādu kļūdu. Ja jums ir vainas sajūta, taču neesat pārliecināti, vai jums vajag atzīties savam bīskapam, satiecieties ar viņu. Ļaujiet

viņam jums palīdzēt. Neriskējiet ar nevajadzīgas nastas nešanu līdzī visu savu dzīvi, kas jums tiks justies nožēlojami. Caur grēku atzīšanu bīskapam un savu grēku nožēlošanu, Tas Kungs atvieglos jūsu dvēseles nastu. (Skat. Jesajas 1:18.)

Kāpēc man vajag nožēlot grēkus?

Ar Savu Izpiršanas upuri Jēzus Kristus samaksāja visas cilvēces grēku cenu. Viņš jūs aicina nožēlot grēkus un izvairīties no papildu ciešanām un bēdām. „Nožēlo, lai . . . tavas ciešanas nebūtu smagas — cik smagas, tu nezini, cik skaudras, tu nezini, jā, cik grūti būs paciest, tu nezini.

Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man; . . .

Tādēļ Es vēlreiz pavēlu Tev nožēlot

grēkus . . . un lai tu atzītu savus grēkus, lai tu neciestu šos sodus, par kuriem Es runāju.” (M&D 19:15–17, 20.)

Es liecinu, ka ar Savām ciešanām Jēzus Kristus jau samaksāja cenu par jūsu grēkiem. Jums var tikt piedots tik-tāl, cik jūs nožēlojat grēkus. Nemēģiniet maksāt cenu par saviem grēkiem. Nekāds jūsu pašu ciešanu apjoms jūs neatbrīvos; tikai caur Izpiršanu jūs saņemat piedošanu.

Kaut jūs pielietotu ticību Jēzum Kristus un Viņa Izpiršanai! Es liecinu Jēzus Kristus vārdā, ka caur grēku nožēlošanu, tajā skaitā atzīšanos savam bīskapam, kad tas ir nepieciešams, jūs kļūsiat tīri. Papildu tam ar Glābēja žēlastību — Viņa sniegto iespēju spēku — tiks stiprināta jūsu spēja nākotnē pārvarēt kārdinājumu. Tādējādi jums būs mierīgs prāts un laime šajā dzīvē, un jūs iemantosiet mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē. ■

MŪSU DIŽAIS ĀRSTS

. . . Vainas apziņa mūsu garam ir tas pats, kas sāpes mūsu ķermenim — tā brīdina par briesmām un pasargā no vēl lielāka kaitējuma. Glābēja veiktā Izpiršana sniedz mums sāpes remdējošu ziedi, kas var sadziedēt mūsu garīgās brūces un atbrīvot no vainas apziņas. Taču šo ziedi var saņemt, tikai pielietojot ticību Tam Kungam, Jēzum Kristus, nožēlojot grēkus un pastāvīgi esot paklausīgiem. Sirsnīgas grēku nožēlošanas rezultātā mēs iegūstam tīru sirdsapziņu, mierinājumu, garīgu dziedināšanu un jaunus spēkus.

Jūsu bīskaps vai draudzes prezidents ir garīgā ārsta palīgs, kurš ir pilnvarots, lai palīdzētu jums nožēlot grēkus un tikt dziedinātiem”.

Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Mēs ticam, ka mums jābūt šķīstiem”, Liahona, 2013. g. maijs, 44.

Elders O. Vincents Haleks
no Septiņdesmitajiem

Aicināt Glābēju ienākt

„Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Jāņa atkl. 3:20.)

Kad biju zēns, mana māte Ziemassvētkos novietoja attēlu ar Glābēju, kurš klauvē pie durvīm. Tajā laikā mēs vēl nebijām baznīcas locekļi, un es vienmēr jautāju: „Kāpēc Jēzus klauvē pie durvīm? Kas ir durvju otrajā pusē?”

Pēc dažiem gadiem es atklāju, ka durvju, pie kurām Glābējs klauvēja, ārpusē nebija roktura. Cilvēkam vajadzēja atvērt durvis no iekšpuses. Tagad es zinu, kas ir durvju otrajā pusē. Tie esam mēs! Glābējs klauvē, un mums visiem ir jāatver šīs durvis un jāaicina Viņu ienākt savā dzīvē.

Kad biju pusaudzis, es nolēmu aicināt Glābēju savā dzīvē, kristoties un kļūstot par baznīcas locekli. Mani draugi

man bija labi piemēri. Tāpat arī mana vecmāmiņa. Viņa bija tempļa darbiniece Losandželosas Kalifornijas templī. Viņa plkst. 4.00 no rīta izgāja no mājām, lai kalpotu Tam Kungam templī.

Tikai divus gadus pēc savām kristībām es nolēmu, ka vēlos kalpot Tam Kungam pilnlaika misijā. Savā misijā es palīdzēju daudziem cilvēkiem mācīties par Glābēju, lai viņi varētu aicināt Viņu ienākt savā dzīvē.

Vēlāk es kalpoju par Saomas misijas prezidentu. Jaunajiem misionāriem es vienmēr jautāju, kad viņi izlēma kalpot misijā. Daudzi teica, ka viņi nolēma kalpot tad, kad bija Sākumskolā.

Sākumskola jums palīdzēs sagatavoties kalpošanai misijā. Mācieties tik daudz, cik vien varat. Uzstādiēt mērķi — kalpot misijā. Tad arī jūs varēsiet palīdzēt cilvēkiem aicināt Glābēju ienākt savā dzīvē. Kalpošana misijā izmainīs jūsu dzīvi — tā izmainīja manu dzīvi. ■

Tikko iesvētīts

Svētā Vakarēdiena pasniegšana ir liela atbildība. Ja nu viņš visu sabojā?

Džeina Makbraida Šoate

Balstīts uz patiesu stāstu

„Un arī, visi tie, kas pieņem šo priesterību, pieņem Mani, saka Tas Kungs.” (M&D 84:35.)

Bendžijs stāvēja spoguļa priekšā, taisnodams savu kaklasaiti. Viņa baltais krekls un tumši zilās bikses bija nevainojami saskaņotas. Viņa mati bija saķemmēti. Viņš noteikti izskatījās gatavs tikt ordinēts par diakonu. Tad kāpēc viņš jutās tik nervozs?

Bendžijs paķēra savus Svētos Rakstus un atstāja istabu. Viņš centās nedomāt par to, cik neierasti šodien viss būs baznīcā. Un tad vēl jaunais priesterības pienākums, kas viņu uztrauca katru reizi, kad par to iedomājās, — Svētā Vakarēdiena pasniegšana. Ja nu viņš savā pirmajā reizē nākamajā nedēļā pieļaus kļūdu? Izejot no mājas, viņš centās aizmirst arī par to.

Svētā Vakarēdiena sanāksme noritēja tāpat kā vienmēr. Bet vēlāk Bendžijs kopā ar savu ģimeni devās uz bīskapa Salazara biroju. Tas noteikti bija savādāk. Parasti viņš šajā brīdī pildītu Sākumskolas ievada uzdevumus.

diakons

„Ja jūs, diakoni, . . . stiprināsiet savu aicinājumu, jūs jau tagad būsiet darbarīki Dieva rokās, jo priesterība zēnā ir tikpat spēcīga kā priesterība vīrietī, kad tā tiek izmantota taisnīgi.”

Elders Tads R. Kalisters, no Septiņdesmitajiem, „Priesterības spēks zēnā”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 54.

Bendžijs apsēdās, kamēr tētis, bīskaps, jauno vīriešu prezidents un bīskapijas padomnieki uzlika savas rokas viņam uz galvas. Tētis viņam deva Ārona priesterību. Šīs svētības laikā „tauriņi” Bendžija vēderā pazuda. Viņš jutās mierīgs un laimīgs.

Bendžijs piecēlās un katram paspieda roku. Tad viņš apskāva mammu un savu brāli Džeju, un mazo māsiņu Mirasolu.

Pēc tam viņš devās uz Svētdienas skolu. Lai gan jaunās stundas nebija tādas pašas kā Sākumskolā, tās tomēr šķita pazīstamas. Stundas tēma bija lūgšana. Sākumskolā viņam bija bijušas neskaitāmas stundas par lūgšanu. Bendžijs atvieglotībā nopūtās. Varbūt būt par diakonu nemaz nebūs tik grūti.

„Tas būs lieliski!” pēc baznīcas Džejs teica Bendžijam. „Es svētišu Svēto Vakarēdienu, un tu to varēsi pasniegt.”

Visi „tauriņi” saskrēja atpakaļ. „Jā, lieliski,” viņš klusām noteica. Tieši par Svētā Vakarēdiena pasniegšanu Bendžijs visvairāk uztraucās!

Vēlāk, tajā vakarā, Bendžijs ieraudzīja tēti, kas lasīja uz dīvāna. „Ja nu es kādu palaidīšu garām, un viņi nesaņems Svēto Vakarēdienu?” viņš jautāja. „Ja nu es pakrītu?” Viņš skaidri varēja iztēloties, kā Svētā Vakarēdiena trauks nošķind pret grīdu un kausiņi ar ūdeni lido uz visām pusēm.

Tētis paspieda Bendžija plecu. „Es atceros pirmo reizi, kad pasniedzu Svēto Vakarēdienu. Es, iespējams, biju vēl vairāk uztraucies, nekā tu esi pašlaik.”

Bendžijs pārsteigumā samirkšķināja acis. „Tu? Tev ne no kā nav bail!”

Tētis iesmējās. „Es esmu bijis nobijies neskaitāmas reizes. Vai Tu zini, kas man palīdzēja pārvarēt nervozitāti?”

Bendžijs mirkli padomāja. „Lūgšana?”

Tētis pasmaidīja. „Tieši tā. Lūgšana. Un mans tēvs man deva svētību. Vai tu vēlies, lai es tev dotu svētību?”

Bendžijs ātri pamāja ar galvu. „Jā! Es to ļoti vēlos.”

Ģimene sapulcējās viesistabā. Tētis uzlika savas rokas uz Bendžija

galvas. Tētim runājot, Bendžijs juta, ka acīs sariesas asaras. „Atceries,” svētot teica tētis, „tu esi saņēmis priesterību caur svētu priekšrakstu. Debesu Tēvs deva mums priesterību, lai mēs varētu kalpot citiem. Ja tu to varēsi darīt ar visu sirds nodomu, tu tiksī svētīts šajā un visās pārējās lietās.”

Visu nedēļu Bendžijs lūdza pēc palīdzības. Svētdienā viņš pievienojās diakoniem dievkalpojuma zāles priekšā. Viņš uzmanīgi klausījās, kā Džejs noskaitīja maizes svētīšanas lūgšanu.

Pēkšņi viņu atkal pārņēma satraukums. Vai viņš tiešām to varēs? Tas bija tik svarīgi! Tad viņš atcerējās tēta svētības apsoliājumu. Svētajam Garam nolaižoties pār viņu, uztraukums pazuda.

Viņš paņēma trauku un pārlicināti devās uz rindām, kurās viņam bija jāpasniedz Vakarēdiens. Uzmanīgi viņš pasniedza trauku sievietei pirmajā rindā.

Viņa tam uzsmaidīja. Bendžijs uzsmaidīja pretī, zinādams, ka viņš kalpoja Tam Kungam. ■

CEĻĀ

Gaidīšana

Ziemas mītņē

Ziemas mītne

AIOVAS CEĻŠ

AIOVA

Navū

Dženifera Medija

Jauna pilsēta

Pēc tam, kad pravietis Džozefs Smits tika nogalināts, Navū, Ilinoisā, kļuva par bīstamu vietu. Svētie atstāja savas mājas, lai atrastu drošāku vietu dzīvošanai. 1846. gada februārī pirmā svēto grupa sāka ceļu uz rietumiem, taču sliktais laiks un slimības palēnināja viņu gaitu. Līdz brīdim, kad viņi bija šķērsojuši Aiovu, bija jau pārāk vēls, lai pirms ziemas pārvarētu Klinšu kalnus.

Tāpēc baznīcas vadītāji izvēlējās vietu, kur svētie varētu pavadīt zimu. Viņi to nosauca par Ziemas mītņi.

Šī izstāde Mormoņu ceļa centrā Ziemas mītņē ataino apmetni Aiovas ceļā, kur Viljams Kleitons sarakstīja garīgo dziesmu „Uz priekšu, svētie”. (Baznīcas dziesmas pieaugušajiem un bērniem, 2. lpp.).

Kopīga strādāšana

Daži cilvēki cēla mājas no baļķiem vai velēnām. Citi dzīvoja teltīs un alās. Svētie centās būt laimīgi garās, aukstās ziemas laikā. Viņi palīdzēja cits citam. Viņi devās uz koncertiem un dziedāja, un dejoja. Viņi uzcēla miltu dzirnavas, pilsētas domi un grozu izgatavošanas fabriku.

Virzīšanās uz priekšu

Laiks, kuru svētie pavadīja Ziemas mītnē, bija grūts. Daudz cilvēku nomira. Taču pionieriem bija ticība, ka Tas Kungs viņus svētīs un palīdzēs viņiem nokļūt līdz Ciānai. Kad beidzot pienāca pavasaris, pirmā pionieru grupa atstāja Ziemas mītni, lai ceļotu uz Sālsezera ieleju.

Šodien jūs varat redzēt skaisto Ziemas mītnes Nebraskas templi un apmeklēt Mormoņu ceļa centru Ziemas mītnē, lai mācītos vairāk par pionieriem. ■

Mormoņu ceļa centrā jūs varat redzēt, ko svētie ņēma līdzi savā ceļā uz rietumiem. Baznīcas vadītāji viņiem teica, ka līdzi jāņem milti, garšvielas, rīsi, pupiņas un slaucamās govīs.

Daži no svētajiem cēla baļķu būdas, kur dzīvot, kamēr viņi bija Ziemas mītnē.

Svētie apmetas Ziemas mītņē

Ārijs Van De Grāfs

Pionieri uz laiku apmetās Ziemas mītņē, lai pagaidītu, kamēr paies ziema, pirms turpināt ceļu uz rietumiem. Vai vari atrast šajā attēlā apslēptos priekšmetus?

Zīmulis

Pirāga gabals

Pods

Karote

Lāpstiņa

Grāmata

Uzgiežņatslēga

Tasīte

Pārsējs

Boulinga ķeglis

Burkāns

Ledene

Adata

Pulkstenis

Bumbieris

**Elders D. Tods
Kristofersons**

No Divpadsmit
apustuļu kvoruma

*Divpadsmit apustuļu
kvoruma locekļi ir
Jēzus Kristus īpašie
liecinieki.*

Kā Jēzus Kristus runā ar praviešiem?

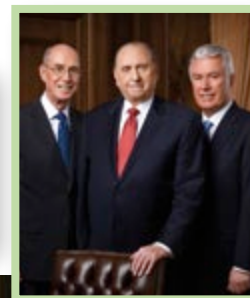
Viņš var sūtīt kādu
vēstnesi vai arī parādīties
Pats personīgi.

Viņš var
runāt Pats
ar Savu balsi
vai arī ar
Svētā Gara
balsi.

Viņš var uzrunāt Savus kalpus
individuāli, vai arī Viņš
var tos uzrunāt, kad viņi
kopīgi apspriežas.

No „Kristus mācība”, *Liahona*,
2012. g. maijs, 86–90.

Kā lai Emma
varētu būt
jauka, ja Violeta
ir tik nejauka?

Palīdzot

Šarlote Meija Šeparda
Balstīts uz patiesu stāstu

„Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.” (Marka 12:31.)

Emma savilka ciešāk savas mugursomas jostu, ieejot jaunajā klases telpā. Bija pirmā skolas diena. Viņai mugurā bija mīlākā kleita, un mamma bija pusdienām līdz ielikusi īpašu gardumu — cepumiņus ar dzīvniekiem.

„Būs lieliska diena,” Emma pie sevis nodomāja. „Tik ilgi, kamēr . . .”

Emma apstājās un paskatījās pāri klases telpai. Tur viņa bija. Violeta.

Pagājušajā gadā Violeta katru garo brīvdziedi bija viena pati spēlējusies rotaļu laukuma rāpšanās daļā. Viņa bija apsaukājusi Emmu. Viņa pat bija nozagusi Emmas labāko draudzeni!

Violeta ieraudzīja Emmu un parādīja mēli. Emma nikni raudzījās uz viņu, vēl ciešāk satverot savu mugursomu. Violeta nebija draudzīga visu pagājušo gadu, un izskatījās, ka šajā gadā būs tāpat.

„Bērni, sveicu jūs jaunajā mācību gadā!” Kaldvelas kundze teica klases priekšā. „Sadalīsim sēdvietas.”

Skolas galdi bija sadalīti pa pārīem pa visu klases telpu. Kaldvelas

kundze vilka ar savu pirkstu pa sarakstu, tad viņa norādīja uz solu pāri klases aizmugurē. „Emma. Tu sēdēsi tur.”

Emma apsēdās vienā no aizmugurējiem soliem. Viņa cerēja, ka Lizele sēdēs viņai blakus. Vai Džeimijs. Vai —

„Violeta.”

Emma strauji pacēla galvu. Vai viņa pareizi sadzirdēja?

Jā. Kaldvelas kundze vēl joprojām norādīja uz solu viņai blakus. „Tu sēdēsi blakus Emmai, Violeta,” viņa teica.

Sarauktu pieri Violeta lēni tuvojās Emmai. Emma nolika galvu uz sola un blenza sienā. Šis būs garš gads.

Matemātikas laikā Kaldvelas kundze uz tāfeles uzrakstīja dažus uzdevumus, kurus vajadzēja atrisināt. „Jūs varat strādāt vieni paši vai kopā ar savu tuvāko kaimiņu,” viņa teica.

Emma veikli pārlicās pār savu lapu, izlikdamās, ka viņa ir aizņemta. Uzdevumi bija diezgan

vienkārši. Viņa tikai centās izvairīties no Violetas. Visu rītu viņa ne reizi nebija uz viņu paskatījusies.

Kaut kas iebakstīja viņas plecā. Šķiet, tas varēja būt zīmulis. Emma to ignorēja.

Vēl viens dūriens. Violeta viņu bakstīja! Emma stūrgalvīgi turpināja strādāt.

Violetai

Violetas trešais dūriens bija sāpīgs. Emma jūta, ka kļuva nikna. Vai viss gads būs tāds? Viņa iedomājās, ka vajadzētu pacelt roku, lai pastāstītu Kaldvelas kundzei. Vai varbūt viņai vēlreiz nikni paskatīties uz Violetu?

Tad Emma izdzirdēja šņukstu. Vai kāds raudāja? Zīmulis atkal viņai iebakstīja. Viņa paskatījās apkārt un

redzēja, ka Violeta cieši skatījās uz viņu. Viņas rokās bija zīmulis, un acīs bija asaras. Viņas lapa bija noklāta ar dzēšgumijas atstātiem traipiem.

Violeta savās rokās virpināja zīmuli. „Vai tu vari man palīdzēt?” viņa klusām jautāja.

Emma šokēta brīdī uz viņu skatījās. Violeta vēlējās, lai viņa tai palīdz? Pēc tā, cik nejauka viņa vienmēr ir bijusi? Emma atkal pagriezās pret savu papīra lapu. Violeta varēja strādāt viena pati. Viņa nebija pelnījusi Emmas palīdzību, pat tad, ja viņa bija . . .

. . . viņas tuvākais kaimiņš?

Emma domīgi skatījās uz priekšu. Viņa varēja dzirdēt, ka Violeta klusi raudāja viņai blakus. Svētie Raksti vienmēr teica, mīlēt savu tuvāko, — taču ar Violetu bija citādi! Emma tikai sēdēja viņai blakus klases telpā!

Emma atgriezās pie sava uzdevuma. Tad viņa apstājās. Varbūt ar Violetu nebija citādi. Varbūt tad, kad Svētie Raksti teica mīlēt savu tuvāko, ar to ir domāts ikviens cilvēks. Pat nejaukie. Pat tad, ja tas bija grūti.

Emma nopūtās un lēnām nolika savu zīmuli uz galda. Tad viņa

pagriezās pret Violetu un uzsmaidīja, cik labi vien spēja. „Vai es varu palīdzēt?” viņa jautāja.

Violeta pamāja ar galvu, ar roku noslaucīdama asaras.

Emma pārlicās pār Violetas lapu un sāka palīdzēt risināt pirmo uzdevumu. Viņa jau jūta labu sajūtu sevī. Viņa domāja, vai Violetai garšo cepumiņi ar dzīvniekiem. ■

SEKOJOT JĒZUM

Jēzus vēlas, lai mēs mīlētu ikvienu. Svētajos Rakstos Viņš māca mums mīlēt savu ģimeni un draugus un izturēties pret viņiem laipni. Jēzus arī mācīja: „Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā.” (Mateja 5:44.) Tas nozīmē, ka pat tad, kad kāds nav jauks pret tevi, tu vari sekot Jēzum, būdams laipns un cenšoties būt par draugu.

Es dalīšos evaņģēlijā ar visiem Dieva bērniem

PA KREISI: MARKA DZARMAVA ILLUSTRĀCIJA; PA LABI PULKSTĒNĀDĪTĀJA VIRZIENĀ,
AUGŠĒJĀ KRĒSAJĀ STŪRĪ: DŽINA MADSENA, DZĀREDA BEKSTRANDA, ERĪKA BĀRULJA
UN SELESTES SMITAS ILLUSTRĀCIJA

KARTIŅAS, AR KURĀM DALĪTIES

Jūs varat dalīties ar evaņģēliju, dāvinot kādu kartiņu. Vienkārši uzlīmējiet kartiņas, kas atrodamas nākamajā lapā, uz cieta papīra. Tad izgrieziet kartiņas un otrajā pusē uzrakstiet paši savu vēstījumu.

DZIESMA UN SVĒTO RAKSTU PANTS

- „Mēs dosimies pasaulei patiesību nest”, *Children’s Songbook*, 172–173
- Mateja 5:16

PARUNĀSIM

Jūs varat lūgt katram ģimenes loceklim uzzīmēt savu mīļāko augli. Tad zīmējuma otrā pusē katrs var uzrakstīt, kā evaņģēlijs svēta viņu dzīvi. Pēc tam jūs kopīgi varat pārrunāt, kādos veidos jūs varat dalīties evaņģēlijā ar draugiem un kaimiņiem.

Vai jūs kādreiz esat ēduši kaut ko tik garšīgu, ka esat vēlēties dalīties ar to? Pravielis Lehijs reiz sapņoja, ka viņš baudīja gardu augli. Tas garšoja tik labi, ka tas „piepildīja [viņa] dvēseli ar ārkārtīgi lielu prieku”. (1. Nefija 8:12.) Lehijs vēlējās, lai arī viņa ģimene nobaudītu šo gardo augli.

Auglis, par kuru Lehijs sapņoja, ir kā Debesu Tēva mīlestība. Lehijs vēlējās, lai viņa ģimene justu Debesu Tēva mīlestību. Viņš vēlējās dalīties evaņģēlijā ar viņiem, jo viņš zināja, ka tas viņus darīs laimīgus.

Bērni bieži ļoti labi dalās evaņģēlijā ar citiem.

Astoņus gadus vecā Marija redzēja misionārus Ekvadoras ielās. Viņa pajautāja, vai viņi tai varētu mācīt evaņģēliju. Misionāri atnāca uz Marijas mājām, lai mācītu viņas ģimeni. Marija bija pirmā savā ģimenē, kas kristījās. Kad galu galā visa viņas ģimene arī pievienojās baznīcai, viņa bija ļoti laimīga.

Deviņus gadus vecais Ēriks bija tik sajūsmināts par Sākumskolas Svētā Vakarēdiena priekšnesumu, ka viņš uzaicināja kaimiņus atnākt uz to. Viņi atnāca.

Abi pieminētie bērni dalījās ar ko īpašu ar sev mīļiem cilvēkiem. Daloties ar evaņģēliju, jūsu liecība augs. Tāpat kā Lehijs, jūs jutīsiet „ārkārtīgi lielu prieku”. ■

„Nebīsties, jo Es
Esmu ar tevi.”

1. Mozus 26:24

„Svētīgi ir
miera nesēji.”

Mateja 5:9

„Bet esiet cits
pret citu laipni
un žēlsirdīgi;
piedodiet
cits citam.”

Efeziešiem 4:29

„Par visu esiet
pateicīgi!”

1. tesalonīkiešiem 5:18

The Statue of Liberty is shown in the background on the left side of the page, holding the torch aloft. The background is a clear blue sky.

Kamilla no Ņujorkas

Deviņus gadus vecajai Kamillai ir daudz draugu. „Man ļoti patīk savos draugos tas, ka ikviens no viņiem ir savādāks,” viņa saka. „Viņi ir no dažādām vietām, un viņiem ir dažāda pieeja lietām.” Kamillai patīk mācīties ko jaunu no saviem draugiem, un viņai patīk dalīties ar saviem draugiem. Vislabākais, ar ko viņa jebkad ir dalījusies ar saviem

draugiem, ir evaņģēlijs. Pēc tam, kad viņa bija dalījusies ar pirmo ticības apliecinājumu ar savu draudzeni Jailīnu, Kamilla uzaicināja savas draudzenes ģimeni tikties ar misionāriem. Kamilla arī mācīja Jailīnai, kā lūgt. Tagad Jailīna un viņa māte ir baznīcas locekles.

Mana draudzene Jailīna kristījās 2011. gadā. Man patīk, ka mēs kopā varam iet uz baznīcu. Es viņai palīdzu iegaumēt Ticības apliecinājumus. Tagad mēs mācāmies devīto ticības apliecinājumu.

Manas mīlākās dziesmas ir „Es esmu Dieva bērns” un „Mūžīgā ģimene”. Mans mīlākais Svēto Rakstu pants ir Mācības un Derību 19:23: „Mācies no Manis, un klausies Manos vārdos; staigā Mana Gara lēnprātībā, un tev būs miers Manī.” Šis pants mani vienmēr uzmundrina brīžos, kad esmu skumja.

Mana mamma un tētis ir no Dominikas Republikas. Iespējams, tāpēc mans mīļākais ēdiens ir rīsi, pupiņas un vista. Tas man atgādina, no kurienes ir nākusi mana ģimene.

Manā ģimenē ir pieci cilvēki. Mana jaunākā māsa Emīlija tiks kristīta un konfirmēta decembrī. Manu jaunāko brāli Viktoru sauc tāpat kā manu tēti. Man vēl nav dzīvnieku, taču es domāju par bruņurupuča iegādi. Man patīk bruņurupuči, jo viņi ir mīļīgi un lēni, tāpēc neaizmuks.

Mormona Grāmatā man patīk stāsts par virsnieku Moroniju. Mans tētis to lasīja ģimenes mājvakarā, un tas iedvesmoja mani uztaisīt pašai savu karogu. Mans karogs man atgādina, kas es esmu un ka Debesu Tēvs vienmēr ir ar mani.

MŪSU LAPPUSE

Kopš bērnības mani vecāki man ir mācījuši evaņģēliju un bijuši man labs piemērs. Es iemācījos lasīt Svēto Rakstu stāstus bērniem, un tagad man patīk Mormona Grāmata. Es to lasu katru dienu gan viens pats, gan kopā ar savu ģimeni. Amons ir mans mīļākais tēls Mormona Grāmatā. Viņš bija lielisks misionārs, un es arī vēlos tāds būt, kad izaugšu.

Estebans M., 8 gadi, Kolumbija

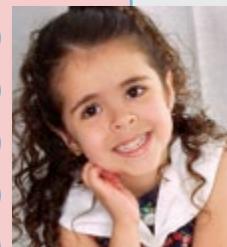

Kad mana ģimene bija atvaļinājumā Panamā, manas mammas dzimtajā valstī, mani vecāki mani un manu mazo māsu Joelibetu aizveda apskatīt Panamas pilsētas Panamas templi. Mūsu māte aizveda mūs aptaustīt tempļa āršienas. Vēlāk, kad es savai mammai pastāstīju, cik laimīgs jutos, kad mēs bijām pie tempļa, viņa man teica, ka es esmu jutis Svēto Garu.

Serdžio B., jaunākais, 7 gadi, Florida, ASV

Paša Z., 9 gadi, Ukraina

Kad Letīcija C., 6 gadi, bija 3 gadus veca, tika pabeigts Kuritibas Brazīlijas templis. Viņai patika iet uz templi, un viņa devās turp katru dienu, kad pēdējo nedēļu notika atvērto durvju dienas. Viņai vēl joprojām patīk apmeklēt templi un pastaigāties pa skaistajiem dārziem. Letīcijai arī patīk zīmēt un peldēties.

SĀKUMSKOLA: SEKO JĒZUM

Maurīcijo D., 11 gadi, Itālija, patīk Svētā Vakarēdiena sanāksme, jo viņš mācās par Debesu Tēvu un Jēzu Kristu. Viņam patīk doties uz baznīcu, jo tas ir ļautri, interesanti un ļoti skaisti. Viņš ir laimīgs baznīcā, un viņam ir daudz draugu.

Kad mēs gatavojāmies Tihuanas Meksikas tempļa pamatakmens ielikšanai, mēs bijām ļoti laimīgi. Mēs kā ģimene kopīgi gājām kalpot. Mēs tirījām tempļa apkārtni. Es zinu, ka Tas Kungs apmeklēs Savu namu, kad tas būs pabeigts.

Hesuss S., 6 gadi, Meksika

Bảng Khắc
Bảng Vàng

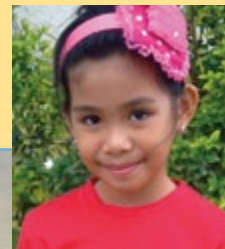
Svēto Rakstu studēšana palīdz man izvēlēties pareizo.

„Zelta plāksnes”, P. Tujeta Hoa, 10 gadi, Kambodža

Es izvēlos pareizo, kad es sekoju Debesu Tēvam un Jēzum Kristum.

N. Ti LinDža, 8 gadi, Kambodža

Mana mīļākā Mormona Grāmatas daļa ir stāsts par Nefiju un viņa ceļojumu pāri jūrai.

Kellija C., 10 gadi, Filipīnas

Mums ir jātiek saistītiem templī, lai mēs mūžīgi varam dzīvot kopā kā ģimene.

Šanna C., 8 gadi, Filipīnas

Man patīk iet uz baznīcu kopā ar savu ģimeni un mācīties par Jēzu Kristu. Mājās man patīk lasīt un mācīties Svēto Rakstu stāstus, dziedāt baznīcas dziesmas un spēlēt spēles ģimenes mājvakara laikā. Evaņģēlijs svēta manu ģimeni un liek man justies laimīgam. Es jau esmu iedevis Mormona Grāmatas eksemplāru trim skolotājiem un manam labākam draugam Migelam. Mana mīļākā Sākumskolas dziesma ir „Mēs dosimies pasaulei patiesību nest”, (*Children's Songbook*, 172).

Martims P., 6 gadi, Portugāle

Enrike S., 7 gadi, Brazīlija

Jēzus svētī mazos bērnus

Džena Pinborou

Baznīcas žurnāli

Ap Jēzu sapulcējās daudz cilvēku. Viņi vēlējās dzirdēt Viņa stāstus. Viņi vēlējās dzirdēt, kā Viņš māca par debesīm.

Kad cilvēki bija slimi,
Jēzus viņus dziedināja.
Viņš dziedināja cilvēkus,
kuri nevarēja redzēt. Viņš
dziedināja cilvēkus, kuri
nevarēja dzirdēt.

Kādu dienu daži cilvēki atveda pie Jēzus savus mazos bērnus. Viņi vēlējās, lai Jēzus dotu viņu bērniem svētību. Jēzus mācekļi teica cilvēkiem, lai viņi neapgrūtina Jēzu. Viņi domāja, ka Viņš bija pārāk aizņemts.

Jēzus nebija pārāk
aizņemts. Viņš teica
mācekļiem, lai viņi
ļauj bērniem nākt
pie Viņa. Viņš teica,
ka debesu valstība
pieder cilvēkiem,
kas ir kā mazi bērni.

Jēzus mīl visus bērnus. Nav svarīgi, kas jūs esat, kā jūs izskatāties vai kur jūs
dzīvojat. Jēzus jūs mīl! ■

Skat. Marka 10:13–16.

Jēzus svētī mazos bērnus

„Un Viņš tos apkampa, rokas tiem uzlika un tos svētīja.” (Marka 10:16.)

ES LĀDĒJOS . . .

R. Vals Džonsons

Baznīcas žurnāli

Manas mātas sejas izteiksme skumdināja mani. Šoks. Mulsums. Vilšanās. Šīs sajūtas parādījās viņas acīs cita pēc citas un tad saplūda vienā izteiksmē — nodevībā.

Par spīti viņas mācībām, kuras saņēmu visu savu 15 gadus garo dzīvi, godāt Debesu Tēvu vārdos un darbos, tur nu es stāvēju, vainīgs tajā, ka no manām lūpām izskanēja īpaši rupjš vārds.

Es nebiju domājis lādēties. Pirms tā gada es nekad nebiju lietojis rupjus vārdus. Taču tajā vasarā es biju strādājis Jūtas Zivju un medību departamentā un biju pārņēmis šo ieradumu no citiem zēniem, kas strādāja kopā ar mani.

Mūsu galvenais pienākums bija dadžu iznīcināšana gar valsts autoceļiem. Mēs ātri nolēmām, ka *Arctium minus* ir īpaši ļauna nezāle. Tā strauji vairojas gandrīz ikvienā vietā un nomāc lielāko daļu citu augu. Dadži pieķeras visam, kas pietuvojas.

Ar lāpstām rokās mēs cīnījāmies ar šo sodību visu vasaru līdz pat pārgurumam — un rupjai valodai. No sākuma manu biedru runas veids man šķita aizvainojošs. Tad es to pieņēmu. Galu galā es to pārņēmu. Līdz vasaras beigām lādēšanās man pielipa tikpat cieši kā dadzis, kas ieķēries suņa vilnā.

Manas mātes reakcija uz manu izrunāšanos tomēr mani pārlicināja, ka man vajag mainīties.

Lādēšanās bija man pielipusi tikpat cieši kā dadzis, kas ieķēries suņa vilnā.

Tas nebija viegli. Lādēšanās nav tikai vārdu izvēle. Tas ir arī domāšanas veids. Sarunas, kas notiek mūsu dzīvē, tas, ko mēs lasām un ko mēs skatāmies, veido mūsu domas. Es drīz iemācījos, ka, ja es vēlos mainīt vārdus, kurus lietoju, man jāmaina tas, par ko es domāju.

Par laimi, es biju aktīvs un apmeklēju baznīcu un semināru. Lādēšanās bija pārmākusi augstākas domas, taču atrašanās vidē, kur es biju pakļauts šim augstākajām domām, ļāva tām atkal iesakņoties. Es koncentrējos uz Svēto Rakstu lasīšanu katru dienu un lūgšanām. Es neskatījos filmas un televīzijas programmas, kas rosināja netīras domas.

Pakāpeniski es atklāju, ka mana valoda uzlabojas. Līdz gada beigām es biju atbrīvojies no sava ieraduma lādēties.

Kopš šīs manas pieredzes es esmu iemācījies daudz ko par vārdu spēku. Vārdi var radīt vai arī iznīcināt. Tie var ievainot vai arī dziedināt. Tie var iznīcināt cilvēkus vai arī var iedēstīt cerības un mīlestības sēklas.

Man šķiet interesanti, ka pats Glābējs, Debesu un Zemes radītājs, tiek dēvēts par Vārdu. (Skat. Jāņa 1:1–4; M&D 93:6–11.)

Es esmu iemācījies, ka vārdu lietošanai var būt gan negatīva, gan pozitīva nozīme. Mēs zvēram teikt patiesību tiesā. Mēs svinīgi solām vai zvēram ievērot Dieva baušļus, kad esam kristīti. Līdzīgi mēs dodam svētu solījumu ievērot savas tempļa derības, lai saņemtu vislielākās Debesu Tēva svētības.

Noslēgumā gribu teikt: mēs kļūstam līdzīgāki Vārdam, kad mūsu vārdi godina Viņu un atspoguļo Viņa godību. ■

ROBERTA T. BARETA ILLUSTRĀCIJA

DEVIDS O. MAKEIJS

Deivids O. Makeijs uzauga savas **ģimenes fermā** Hantsvilā, Jūtas štatā. Viņš mīlēja dzīvniekus, un visas dzīves garumā viņam bija **zirgi**. Kad viņš kalpoja misijā Lielbritānijā, viņš iemācījās **izteicienu**, kas kļuva par viņa moto: „Lai arī kas tu būtu, pildi labi savu lomu.” Viņš daudzkārt atgriezās Lielbritānijā un 1958. gadā iesvētīja **Londonas Anglijas templi**.

Kā vecākiem un vadītājiem — mums ir jāpalīdz jauniešiem ne tikai sagatavoties kalpot pilnlaika misijā, kuras ilgums ir tikai skaitāmi mēneši, bet arī jāpalīdz noslēgt un turēt tempļa derības, kuras ilgst mūžību. Pirmos soļus var spert jau bērnībā. Skaties „Jaunatne un tempļa derības” 18. lpp. Šis un citi raksti var palīdzēt baznīcas locekļiem — kā veciem, tā jauniem — labāk sagatavoties dalīties ar evaņģēliju un dzīvot atbilstoši tam.

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

